

CĂRȚI ROMANTICE

*Îndrăgostită
nebunește*

JILL
SHALVIG

O fire rebelă, Chloe Traeger a avut o copilărie de nomadă, care a obișnuit-o să-și trăiască viața pe muchie de cuțit. Spre deosebire de surorile ei care și-au găsit perechea și se pregătesc să se căsătorească, ea nu se simte deloc pregătită să ducă o existență liniștită la pensiunea familiei. Tendința ei de a intra permanent în încurcături atrage rapid atenția lui Sawyer Thompson, șeriful din Lucky Harbor, un bărbat teribil de serios – și, mai ales, chipeș și sexy –, care nu vrea nimic mai mult decât să o aducă pe calca cea dreaptă.

Dintr-odată, Chloe nu mai poate face nici un pas greșit fără ca șeriful să fie pe urmele ei. Comportamentul lui imperturbabil și zâmbetul lui enigmatic sunt îndejuns să facă orice femeie să-și dorească să străpungă acea armură de indiferență, chiar dacă pentru asta ar trebui să ajungă la închisoare. În schimb, Chloe, pentru prima dată, în loc să încalce legea, visează să i se supună. Va putea această rebelă să păstreze pacea cu șeriful? Sau trecutul ei colorat o va ține departe de o dragoste ce are șanse să dureze – și de refugiul pe care dorește cu adevărat să-l găsească în orașelul Lucky Harbor?

Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile *New York Times*. De asemenea, a câștigat de mai multe ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și distincția National Readers Choice.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-53-1287-8

9 786063 312878

Unei alte surori mezină. Fiicei mele mezină, Courtney,
a cărei inimă e cea mai mare dintre toate.

Și lui Lance Tyler, sursa mea de inspirație din realitate
pentru personajul Lance din povestea mea, care știu că se
lăfăie undeva pe un nor, amuzat de încercarea mea de a-i
oferi un final fericit.

Pentru informații suplimentare privind fibroza chistică,
vizitați www.cff.org.

capitolul 1

Dacă nu îți iese din prima, distruge orice urmă că ai fi încercat.

Chloe Traeger

Lui Chloe Traeger nu i se întâmpla prea des să ajungă în bucătărie dimineața, înaintea surorilor ei, dar acum că Tara și Maddie își petreceau nopțile cu doi dintre cei mai tari tipi sexy din oraș, fusese doar o problemă de timp.

Și, la drept vorbind, Chloe încă nu se dusese la culcare, însă acesta era doar un detaliu tehnic. Căscând larg, puse de cafea. Apoi, strângându-și cele necesare, sări pe blatul de bucătărie - șuierând de durere când simți pulsația surdă din ambele picioare. Liniștea din bucătărie o alină când își amestecă ingredientele pentru crema ei antibacteriană naturală. Având în vedere cât de zgomotos își trăia viața, era plăcut să își înceapă ziua cu puțină liniște.

Mai ales azi, când ziua promitea să devină nebunească încă de la bun început, deși prea puține lucruri ar fi putut depăși nebunia din noaptea precedentă. În a doua parte a după-amiezii avea să se ocupe de activitățile ei de cosmeticiană la un spa de lux din Seattle, dar mai întâi trebuia să petreacă puțin timp aici, în Lucky Harbor, lucrând la pensiunea pe care o administra cu surorile ei.

Faptul că zilele ei erau organizate în jurul muncii și nu a distracției o făcu să clatine din cap cu un zâmbet trist. Oh, cum se mai schimbau lucrurile. Cu doar un an în urmă fusese liberă ca pasărea cerului, plimbându-se fericită de la un spa la altul, după pofta inimii, fără a fi legată cu adevărat de ceva anume. Apoi ea și surorile pe jumătate vitrege pe care nu le cunoscuse

prea bine moșteniseră un han dărăpănat, ce stătea să se prăbușească, ridicat pe o plajă. Fără a avea nici un habar ce să facă din el.

Era greu de crezut ce progrese realizaseră. Renovaseră hanul și îl transformaseră într-o pensiune prosperă, iar acum Chloe, Tara și Maddie erau surori adevărate, nu străine. Ba chiar deveniseră prietene.

Ei bine, în regulă, încă mai lucrau la partea cu prietenia, dar nu se certaseră toată săptămâna. Era un progres, nu? Iar faptul că Chloe lipsise de acasă patru din ultimele șapte zile, lucrând la centrul spa al unui hotel de cinci stele din Arizona în loc de acesta din Washington, nu se punea la socoteală.

Chloe coborî privirea spre uleiul de lavandă organic pe care tocmai îl „împrumutase“ din rezervele Tarei pentru a-și prepara crema și se crispă.

Probabil ar fi putut face eforturi mai consistente în sensul de a le fi prietenă...

Dincolo de fereastră valurile se izbeau de țărmul stâncos în lumina violet a zorilor, iar Chloe căscă din nou și amestecă ceara de albine topită și lanolina peste care turnase uleiul de lavandă. Când termină, turnă cu grijă crema într-o sticlă sterilă. Apoi, rămânând așezată pe blatul de bucătărie, își suflecă până la genunchi pantalonii de trening, tresărind de durere când începu să aplice antisepticul pe cele două răni lungi și adânci de pe fiecare dintre gambe. Încă mai șuiera de durere când ușa din spate se deschise.

Era șeriful Sawyer Thompson.

Acesta fu nevoit să își aplece capul pentru a putea să intre. Era îmbrăcat în uniformă, cu pistolul la șold și având pe chip o expresie de băiat obraznic, iar simplul fapt de a-l avea sub ochi stârni o tresărire profundă în abdomenul lui Chloe.

El nu păru să aibă aceeași reacție față de ea, firește. Nimic nu tulbura calmul implacabil al lui Sawyer, nici nu trecea de acel exterior dur. Și avea o mândrețe de exterior. La un metru nouăzeci înălțime avea o constituție de fundaș de rugby. Însă părând să sfideze în mod uluitor legile fizicii, de regulă avea un stil de a-și mișca

toți acei mușchi apetisanți cu o grație masculină relaxată și fluidă care ar fi stârnit invidia unui practicant de lupte extreme.

„Naiba să-i ia de mușchi“, își spuse Chloe, în timp ce simți o strânsoare de inimă doar privindu-l. Era o combinație complicată de iritare și dorință ezitantă. Din câte știa ea, reușiseră să ajungă la un fel de armistițiu instabil, ceea ce însemna că el trăia după regulile lui, iar ea trăia după ale ei. De cele mai multe ori acest lucru se traducea în două drumuri diferite care duceau în același punct, dar existaseră și câteva... neînțelegeri.

Nevoind să explice noaptea trecută – ceea ce, fără îndoială, ar fi dus la o nouă neînțelegere –, se grăbi să își tragă în jos pantalonii de trening pentru a-și ascunde rănilor, aruncându-i cel mai profesionist zâmbet din repertoriul ei.

- Șerifule, spuse ea netulburată.

Expresia atent controlată pe care o afișa cu la fel de multă hotărâre precum pistolul de la șold se risipi pentru o fracțiune de secundă când aruncă o privire în jurul lui.

- Ești singură în dimineața asta?

- Da.

Zâmbetul ei deveni autentic, căci Chloe se bucura și de victoriile mărunte. Reușise să îi alunge de pe chip acea expresie seacă. Știa că acest lucru se datora faptului că nu se așteptase să o vadă. De regulă, Tara era cea care făcea cafeaua în fiecare dimineață, o cafea atât de grozavă încât Sawyer își făcuse un obicei din a trece pe acolo în drum spre muncă pentru a bea o ceașcă, în loc să ia porcăria de la secție.

- Tara încă nu s-a dat jos din patul lui Ford, îl informă ea.

Gândul la cel mai bun prieten al lui și la sora lui Chloe împărțind patul îl făcu să se strâmbe. Sau, mai degrabă, lipsa de subtilitate a lui Chloe o făcu. Oricum ar fi fost, își reveni și porni hotărât spre cafetieră, cu un mers bizar de măsurat, ca și cum ar fi fost la fel de obosit până în măduva oaselor cum era și ea.

În fiecare săptămână poliția statală și departamentele șerifilor jucau baseball împotriva pompierilor și a paramedicilor, iar noaptea trecută avuseseră un astfel de meci. Poate că Sawyer trăsesse prea tare la sport. Poate avusesse o întâlnire fierbinte după aceea. Având în vedere cum se străduiau femeile să se lase trase pe dreapta de el doar pentru a sta în fața lui, era posibil. În fond, conform paginii de Facebook a lui Lucky Harbor, apelurile telefonice către centrala poliției statale efectuate de femei cu vârsta între douăzeci și unu și patruzeci de ani creșteau substanțial de fiecare dată când Sawyer era de serviciu.

Centura din dotarea uniformei scânteie în lumina intensă de pe tavan. Cămașa era șifonată în spate și umedă de sudoare. Chloe tocmai se întreba cum ajunsese așa când el se întoarse spre ea, schițând un gest întrebător în direcția cafetierei.

Doamne ferește să irosească fie și un singur cuvânt.

- Servește-te, spuse ea. Tocmai am făcut-o.

Cuvintele ei îl făcură să ezite.

- Ai otrăvit-o?

De unde stătea cocoțată pe blatul de bucătărie, Chloe îi zâmbi.

- Poate.

Clătinând ușor din cap, Sawyer băgă mâna în dulapul de vase după cănile de voiaj pe care Tara le ținea acolo pentru el.

- Te simți curajos, deci, remarcă ea.

El ridică un umăr lat cât un munte în timp ce își turnă cafeaua, apoi arată spre propria ei cană aburindă, aflată pe blatul de bucătărie lângă ea.

- O bei și tu. Ai tu o grămadă de defecte, Chloe, dar nebunia nu e unul dintre ele.

Chloe bănuia că unul dintre acele „defecte” era că îi stătea ca un spin în coastele aceluia spate superb, dar se mulțumi să ridice din umeri.

Sawyer își sprijini trupul masiv de blatul de bucătărie pentru a o studia. Tăcut. Speculativ.

Fără îndoială oamenii cedau nervos când îi fixa în felul acela, grăbindu-se să umple tăcerea cu ceva. Însă

pe Chloe tăcerea nu o deranjase niciodată. Nu, ceea ce o deranja era ceea ce simțea când o privea astfel. În primul rând, ochii lui erau hipnotizanți. Erau de culoarea ciocolatei calde topite, dar uneori, cum era și acum, în ei scânteiau picături minuscule de auriu ca niște flăcări. Părul îi era castaniu, genul în care se regăseau toate nuanțele din lume și care nu ar fi putut fi niciodată reprodus într-un salon. În momentul acela trecuse cam mult timp de ultima dată când fusese tuns și îi stătea ciufulit, căzându-i peste frunte în față și ajungându-i aproape până la guler în spate. Liniile chipului său erau încordate de extenuare, și Chloe își dădu seama că probabil nu era în drum spre muncă pentru a-și începe tura, așa cum crezuse inițial, ci tocmai terminase. Ceea ce însemna că își petrecuse toată noaptea pe străzi, lup-tând împotriva răufăcătorilor, ca un supererou.

Și totuși, cumva, reușea să miroasă bine chiar și acum. Bine în stil masculin. Nu înțelegea cum, dar totul la el îi amintea cât era de femeie.

Și de faptul că trecuse mult prea mult de când nu mai făcuse sex.

- Pare o idee cam devreme, chiar și pentru tine, remarcă ea.

- Aș putea spune același lucru și despre tine.

Ceva din tonul lui îi stârni prima umbră de bănuială în minte și o puse în gardă.

- Am o grămadă de amestecuri de preparat pentru tratamentele cosmetice pe care le voi face mai târziu, spuse ea.

Ochii lui nu se desprinseră nici o clipă dintr-ai ei.

- Sau?

La naiba! La naiba, îl subestimase. Îi ghicise tertipurile, ceea ce făcu să îi tremure un ghem de nervi în abdomen.

- Sau ce? întrebă ea indiferentă, schimbându-și poziția pentru a se da jos de pe blatul de bucătărie, așteptând cu teamă durerea din momentul contactului.

Însă Sawyer acționează înainte să apuce ea să o facă, blocându-i retragerea. Șoldurile lui se înfipseră între

picioarele ei, o mână i se opri pe coapsă, iar cealaltă pe glezna opusă, și o țintui acolo.

- Ce romantic, spuse ea sec, chiar în timp ce inima începu să îi bubuie. Dar ar trebui să iau micul dejun mai întâi, nu crezi?

- Sângerezi atât de tare încât îți trece prin pantalonii de trening.

Îi ridică din nou pantalonii până la genunchi, având grijă să evite rănilile. Când privirea i se aținti asupra plăgilor adânci, singurul semn prin care își trădă orice urmă de emoție fu o încleștare a maxilarului.

Chloe încercă să se elibereze, însă Sawyer era de două ori mai mare decât ea și nu făcu decât să o strângă mai tare de coapsă.

- Stai cuminte. Îi studie rănilile cu o expresie sumbră. Explică-mi.

- Aăă, am căzut când m-am dat jos din pat?

El îi ridică atunci capul și o țintui cu o privire tăioasă.

- Mai încercă o dată, fără semnul întrebării.

- Am căzut în timpul unei drumeții.

- Da, spuse el. Iar eu am să-ți vând un teren mlăștinos.

- Hei, poate spun adevărul.

- Tu nu faci drumeții, Chloe. Îți agravează astmul.

La drept vorbind, se dovedea că simplul fapt de a trăi îi agrava astmul.

Sawyer se aplecă să se uite mai îndeaproape, împingându-i mâna deoparte când ea încercă să îi obstrucționeze vederea.

- Oțel, spuse el. Gard de oțel, presupun. Probabil ruginit.

Inima lui Chloe se opri. Sawyer știa. Părea imposibil - fusese atât de prudentă -, și totuși știa.

- Ai nevoie de un vaccin antitetanos. Își îndreptă corpul masiv, dar nu se dădu la o parte pentru a o lăsa să plece. Și de un paznic, adăugă el încordat. Unde sunt câinii, Chloe?

- Nu știu la ce te referi.

Doar că știa. Știa pentru că își petrecuse orele lungi ale nopții cu cel mai bun prieten al ei, Lance, procurând exact cei șase câini de care pomenise el.

Sau mai exact furându-i.

Dar, în apărarea ei putea spune că fusese o problemă de viață și de moarte. Tinerii pitbulli îi aparțineau unui individ pe nume Nick Raybo, care intenționase să îi antreneze pentru lupte. Ceea ce făcuseră Chloe și Lance salvase fără îndoială viața câinilor, dar reprezentase în același timp o faptă de intrare prin efracție cum scria la carte. Iar cum intrarea prin efracție nu era tocmai legală...

Sawyer așteptă răbdător și, spre meritul lui, se dovedește talentat la acest lucru. Chiar dacă era mare și rău, avea mai multă răbdare decât Iov, un rezultat, fără îndoială, al anilor de când purta insigna de șerif și în care auzise toate poveștile scandaloase de sub soare. Și, probabil ca mii de alții înaintea ei, Chloe cedă ca o valiză ieftină.

- Câinii sunt la Lance, spuse ea cu un oftat.

Sawyer se holbă la ea preț de o clipă.

- Dumnezeule, Chloe!

- Aveau să moară!

Expresia lui rămase sută la sută una de polițist, însă tonul lui se înmuie ușor.

- Ar fi trebuit să mă suni pe mine, spuse el.

Poate, își spuse ea.

- Și tu ce ai fi făcut? Încă nu începuseră să se lupte, deci nu ai fi putut să îi ridici câinii de pe proprietate. Și aveau de gând să îi pună la lupte în seara asta, Sawyer. Chiar și acum gândul îi stârnea greața. Aveau de gând să îi asmută unul asupra celuilalt.

Vocea i se frânse ușor la acele cuvinte, însă el nu comentă nimic, plecându-și din nou capul și studiind scobiturile din carnea ei.

Avea dreptate în privința modului în care se alesese cu ele. Se întâmplase când se târâse pe sub gard în urma lui Lance, când fugiseră. Își ținu respirația, neștiind ce avea să facă Sawyer. Ar fi putut să o aresteze, fără îndoială. Însă nu se întinse după cătușe, nici nu începu să îi recite drepturile, ceea ce, după părerea ei, erau amândouă semne bune.

- Astea sunt adânci, se mulțumi el să spună.
Ea îndrăzni să răsufle.

- Nu sunt chiar atât de grave.

- Le-ai curățat?

Cobori cu un deget lung și plin de bătăături pe gamba ei, de-a lungul unei tăieturi deosebit de urâte, iar ea se înfioră. Nu de durere. Poate că era din cauza extenuării sau, ce naiba, poate era din cauză că el se afla atât de aproape, dar treaba cu tipul stoic și impenetrabil avea un efect devastator asupra ei în dimineața aceea. Era vag încordat și puțin transpirat și cât se poate de sexy și atrăgător, iar creierul ei, fără a-i cere voie, începu să ruleze o fantezie de genul „Polițistul Sever și Fata cea Rea”...

- Chloe.

Clipi pentru a alunga imaginea cu el percheziționând-o.

- Da?

Cu o expresie ușor oboșită acum, repetă întrebarea:

- Ți-ai curățat rănilor?

- Da, domnule.

El îi aruncă o privire piezișă, iar ea zâmbi inocent, dar era clar că trebuia să își verifice și nivelul hormonilor când mergea la vaccinul antitetanic pentru rănilor acelea, căci era *mult* prea conștientă de fierbințeala și de forța trupului lui radiind de dincolo de uniformă. Fără a mai pomeni de fierbințeala similară care o năpădise pe ea, ceea ce era deosebit de enervant pentru că avea o regulă personală să nu iasă niciodată cu bărbați scortoși și neinduplecați - în special dintre cei care purtau și insigne.

Ușa din spate se deschise, făcând-o pe Chloe să tresară. Nu și pe Sawyer, însă. Pe el nimic nu-l tulbura. Drace, probabil făcea și sex rămânând perfect imperturbabil.

Nu, își spuse ea, ridicând privirea pentru o clipă spre ochii lui. Nu era adevărat. Sawyer nu ar fi avut nimic împotriva să fie răscolit, iar Chloe simți un fior mic străbătându-i tot corpul exact în clipa în care sora ei, Maddie, intră în bucătărie, urmată de logodnicul ei, Jax.

Nu cu mult timp în urmă, atât Tara, cât și Chloe o porecliseră pe Maddie „șoricelul”, dar își depășise spectaculos acea caracterizare de când venise în Lucky

Harbor. Acum Maddie îi aruncă o singură privire lui Sawyer înfipt între coapsele lui Chloe și se opri atât de brusc încât Jax se lovi de spatele ei.

- Ce-i asta? vru ea să știe.

Chloe înțelese perfect de ce toată lumea era atât de șocată, căci de regulă ea și Sawyer nu se împăcau prea bine când se aflau în același loc. La drept vorbind, de obicei când se trezeau forțați de situație să stea aproape unul de celălalt, semănau cu doi tigri dându-și târcoale reciproc, dezgolindu-și colții.

- Orice ar fi, spuse Jax, studiind scena, pare distractiv. Jax era înalt, zvelt și concentrat pe obiectivul său; își turnă cafea și porni direct spre Chloe, întinzând mâna spre sertarul de sub coapsa ei dreaptă. Poți să-i muți piciorul? îl întreabă pe Sawyer. Am nevoie de o linguriță, omule.

Cu gura încă larg căscată, Maddie se trânti pe un scaun. Plimbă un deget între Chloe și Sawyer.

- Deci voi doi sunteți....?

- Nu! spuse Chloe și îl îmbrânci pe Sawyer, care tot nu se clinti, naiba să-l ia.

Neghiobul de mai bine de nouăzeci de kilograme se aplecă din nou peste gamba ei stângă - cea mai grav afectată -, părul lui atingând-o ușor pe interiorul coapselor. Își spuse să nu se gândească la ce senzație ar fi produs șuvițele lui mătăsoase pe pielea ei goală, dar inevitabil se gândi și se înfioră din nou.

Sawyer ridică privirea spre ea, iar Chloe se strădui să pară rece, nu excitată.

- S-ar putea să ai chiar nevoie de copci, spuse el.

Cu un icnet oripilat, Maddie sări în picioare și veni să arunce o privire. Câteva secunde mai târziu, Chloe se trezi cu sora ei, logodnicul surorii ei și bărbatul pe care nu știa nicidecum în ce categorie să îl bage stând cu toții mult prea aproape, holbându-se la rănile ei. Încercă să își apropie picioarele, dar nu reuși, și își aruncă mâinile în aer.

- Sunt doar niște zgârieturi.

- Oh, Cloe, murmură Maddie, cu fruntea încrățită de îngrijorare. Scumpo, ar fi trebuit să mă suni. Ce s-a întâmplat și unde altundeva ești rănită?

Privirea lui Sawyer se plimbă peste întregul trup al lui Chloe acum, ca și cum ar fi putut să vadă dincolo de trening. O parte foarte obraznică din creierul ei se gândi să îi spună că zgârieturile se întindeau până sus de tot și să îi solicite o inspecție mai amănunțită.

O idee foarte, foarte rea. Pentru că simplul gând făcu să i se strângă ceva în piept, fu nevoită să își caute inhalatorul, din cauza astmului care o făcea să respire în permanență ușor găfâit.

Și o împiedica să facă sex.

- Nu e nimic, spuse ea. Sunt bine, în regulă? Lăsați-mă în pace.

Sawyer îl îmbrânci ușor pe Jax de lângă ea.

- Ea și Lance au salvat șase câini din curtea lui McCarthy noaptea trecută, îi spuse lui Maddie, pârând-o pe Chloe fără urmă de scrupule.

Maddie clătină din cap, vizibil îngrozită.

- Chloe, Dumnezeule. Asta a fost... nebunesc de periculos.

Tonul de îngrijorare din vocea ei trezi în Chloe o urmă de remușcare. Nu îi venea să creadă cât de mult ajunsese să țină la două străine care erau surorile ei vitrege sau, dacă tot era vorba, la Lucky Harbor și la oamenii care locuiau acolo. Faptul că lăsase garda jos suficient cât să îi pese cât de puțin era ceva nou.

Chloe își petrecuse cea mai mare parte din copilărie exclusiv alături de mama ei, iar lecțiile fuseseră clare. Legăturile nu erau făcute să dureze mai mult decât dreptul de campare pentru o noapte. Doar tradiționaliștii se lăsau prinși în cursă de chestii precum relații plictisitoare sau locuri de muncă cu normă întreagă. Oamenii speciali erau meniți să își deschidă larg aripile și să își trăiască viața din plin și în libertate.

Precum Chloe și Phoebe.

- Raybo e nebun, spuse Maddie, ducându-se să-și ia cafea. Lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură urâtă.

Chloe și-ar fi dorit ca Sawyer să se mute și el și îl încurajă dându-i una cu piciorul. La drept vorbind, poate

că fusese mai degrabă un șut. Dar nu contă, pentru că individul era cât un munte și nu se clinti.

- Este teribil de cald aici, spuse Maddie, și deschise fereastra.

- Se numește tensiune sexuală.

Jax ridică jucăuș din sprâncene în direcția lui Sawyer și Chloe.

Umor de cea mai joasă speță.

Sawyer îndreptă spre Jax genul de privire calmă și insistentă care fără îndoială îi făcea pe răufăcători să se scape pe ei de spaimă, însă Jax se mulțumi să zâmbească.

- Dacă eu aș fi intenționat să îi fac avansuri unei femei, aș fi început prin a-i face cinste cu micul dejun, cel puțin.

Chloe dădu din cap.

- Așa am zis și eu.

Maddie se trânti în poala lui Jax pentru a se giugiuli cu el.

- Tu mi-ai făcut o grămadă de avansuri până să îmi aduci măcar micul dejun.

- Eu nu îi fac avansuri, spuse Sawyer. Maddie și Jax aruncară o privire cu subînțeles spre poziția lui între coapsele lui Chloe. El își luă mâinile de pe ea ca și cum s-ar fi ars, dându-se înapoi cu mâinile în aer. În regulă. Mă duc la culcare acum. Singur.

- Știi care e problema ta? îl întrebă Jax. Tu nu știi să te distrezi. N-ai mai făcut-o de multă vreme.

- Tu ai impresia că asta - arată spre locul aproximativ unde se afla jumătatea de jos a corpului lui Chloe - aduce cât de puțin a *distracție*?

Jax își înăbuși un hohot de râs și chiar și Maddie își mușcă buza de jos pentru a-și ascunde un zâmbet.

- Dumnezeule, spuse Sawyer clătinând ușor din cap. Știți la ce mă refer.

Da. Se referise la rănilor dezastruoase cu care se alesese Chloe pe picioare, precum și la riscurile pe care și le asumase noaptea trecută, dar ea scoase oricum o exclamație de protest de formă. Pentru că, la naiba, jumătatea de jos a corpului ei putea oferi foarte multă distracție.

Dacă avea vreodată ocazia să o folosească, desigur.

capitolul 2

Dacă situația nu ți se pare dreaptă, încearcă să o strâmbi.

Chloe Traeger

O săptămână mai târziu, Sawyer Thompson intră în dormitorul lui, își puse pistolul și telefonul mobil pe noptieră și aruncă o privire spre pat. Fusesse o zi al naibii de grea, iar singurul lucru care ar fi putut să o salveze ar fi fost o femeie așteptându-l acolo.

Goală.

Cu intenții necurate în minte. Ar fi trebuit să anticipeze probleme când rupsese relația cu Cindy, cu câteva luni în urmă. Însă după patru întâlniri, profesoara de gimnaziu dulce, cuminte și modestă deja se arătase nemulțumită de a fi într-o relație cu un bărbat care trebuia să fie dispus să se prezinte la datorie aproape la orice oră.

Nu putea să nu o înțeleagă. Dar nici nu putea să se schimbe pentru ea.

Simțind nevoia să facă un duș fierbinte, se dezbracă și se băgă sub jet. Sprijinindu-și palmele pe peretele acoperit cu faianță, își înclină capul și lăsă apa să îi și-roiască peste gâtul și umerii oboșiți. Azi ar fi trebuit să aibă o zi liberă, însă poliția statală era în permanență în criză de oameni, iar celălalt șerif, Tony Sanchez, își luase el liber în interes personal, pentru a-și ajuta soția să meargă la un consult cu gemenii lor nou-născuți. Ceea ce îl obligase pe Sawyer să se ocupe nu doar de Lucky Harbor, ci și de două orașele din vecini.

Până la mijlocul dimineții deja avusese de rezolvat cazul unui bărbat fără adăpost găsit mort pe o bancă din parc - din cauze naturale, după spusele medicului legist - și ajutase la venirea pe lume a unui copilăș pe Autostrada 37, mama fiind o femeie intrată în travaliu care crezuse cumva că ar fi fost o idee bună să pornească singură cu mașina spre spital având contracții la intervale de doar un minut jumătate.

După aceea încă își mai găsisese timp să întrerupă o încăierare într-un bar, să răspundă unui apel de violență domestică și, momentul lui favorit, să salveze un copilăș de cinci ani și pe cățelușul acestuia dintr-o gură de canal plină de nămol.

Dușul îndepărtă ultimele rămășițe de murdărie de la acea ultimă intervenție, dar nu îl învioră, nici nu atenuă cu nimic agitația care se stârnise în stomacul lui. Poate că o pizza și o bere l-ar fi ajutat, dar nu avea timp pentru așa ceva. Auzise mai devreme un zvon că Nick Raybo făcuse rost de alți câini și pregătea un eveniment la miezul nopții. Sawyer avea să ia măsuri ca evenimentul să nu mai aibă loc. Poate avea să meargă la o pizza și o bere după aceea, cu Ford și Jax. Oricare dintre prietenii lui l-ar fi însoțit indiferent de oră, dar Sawyer știa că avea să fie o companie groaznică în seara aceea.

Și, în orice caz, ceea ce își dorea cu adevărat era o femeie în care să se îngroape, și nu Cindy cea cuminte fu persoana care îi apăru în gând în timp ce se spală. Nu, în ciuda gândirii raționale și logicii cu care se mândrea, o dorea exact pe singura femeie a cărei distracție favorită părea a fi să îl scoată pe el din sărite.

Gândul la ea, gândul de a o avea pe Chloe, era cam la fel de nebunesc ca săptămâna pe care o avusese. Era o femeie încăpățânată, impulsivă, o sursă nesfârșită de probleme și.... drace. Sexy. În același timp îi amintea în permanență de o parte a vieții lui la care renunțase – partea sălbatică. Între ei exista foarte multă atracție sexuală, dar zero perspective de viitor. Pentru că în timp ce el era o adevărată stâncă neclintită în orașelul acela, Chloe era doar un ghemotoc mic și fermecător de frunze și spini pe care vântul îl purtase și pe acolo, însă doar în trecere.

A doua zi după incidentul cu șterpelitul câinilor, ziarul local publicase în secțiunea de opinii un articol despre faptele recente de vandalism și furturile mărunte produse în zonă. Autorul anonim continuase prin a oferi o listă cu persoanele din oraș despre care se știa că erau în căutare de ceartă cu orice preț, iar Chloe se numărase printre ei.

Ceea ce nu fusese tocmai o surpriză.

Se întrebă dacă ea se simțise mâhnită sau tulburată să își vadă numele acolo. Nu îi stătea în fire să își bata capul cu ceea ce credeau oamenii despre ea. Dar ar fi pus rămășag că surorile ei fuseseră afectate. Ele se străduiau să genereze publicitate *pozitivă* pentru pensiunile lor, nu negativă.

Desigur, dacă ar fi arestat-o pentru încălcarea proprietății private, intrare prin efracție și furt, *așa ceva* chiar că ar fi însemnat publicitate negativă. Iar pentru el personal ar fi fost un coșmar, căci Tara și Maddie l-ar fi jupuit de viu. Însă nu acesta era motivul pentru care nu o arestase, își spuse el. Nu o arestase pentru că... la naiba! Pentru că pentru prima dată în viața lui de adult alesese să închidă ochii, ceea ce nu-i pica bine.

O văzuse de mai multe ori în săptămâna aceea. O dată când ieșise din Unitatea de primiri urgențe cu un pansament mic pe braț pus peste locul vaccinului antitetanos, apoi din nou călare pe motoreta ei Vespa pe autostradă, cu părul lung, roșcat și sălbatic fluturând în urma ei, cu fața ascunsă aproape în întregime de cască și de ochelarii în stil hollywoodian.

Iar ieri dăduse peste ea la magazinul alimentar tocmai când lua de pe raft o sticlă de votcă, iar ea îl asigurase că era pentru muncă.

El răsese. Intrase în magazin doar să ia o băutură pentru sportivi în drum spre meciul lui săptămânal de baseball, dar uitase imediat de băutură și se trezise stând în mijlocul culoarului și simțindu-se... viu.

- Pentru muncă, spusese el. Votca e pentru muncă.

- Curăță sticla de nu-ți vine să-ți crezi ochilor. Iar dacă e aplicată local, e un conservant excelent. Și știai că dacă o folosești *altfel* decât local e remediul perfect împotriva bărbaților?

- Cum așa?

- După câteva pahare te lecuiești de a mai dori vreunul.

Acum clătină din cap amintindu-și. Nu pricepea în ruptul capului cum reușea să îl facă să își dorească în același timp să o sărute și să fugă de ea mâncând pământul. Ieși de la duș, își aruncă prosopul deoparte și își luă haine curate înainte de a ieși din nou. Când era de serviciu,

circula cu un SUV purtând însemnele poliției. Mașina lui personală era o camionetă. Ambele erau echipate pentru orice situație pe care ar fi putut să o întâmpine, iar în seara aceea, dorindu-și să rămână neobservat, optă pentru camionetă. Lucky Harbor era în esență un bol minuscul așezat pe coasta stâncoasă a statului Washington, închis din toate părțile de vârfuri muntoase maiestuoase și o pădure bogată. Acum era cufundat în întregime într-un întuneric negru ca smoala.

Nick Raybo avea zece acri de pământ la marginea orașului, pe Eagle's Bluff, adânc în pădure. Era un teren accidentat și izolat, perfect pentru tot soiul de tranzacții ilegale și un loc favorit printre petrecăreți.

Dar nu într-acolo porni Sawyer prima dată.

La acea oră a nopții camioneta lui era singura mașină de pe drum când începu să coboare dealul spre oraș. Luna se ivi dintre nori, plutind jos și palid, scaldând într-o lumină difuză apele oceanului Pacific izbindu-se de terenul stâncos din stânga lui. Debarcaderul era întunecat, orașul era întunecat, iar gândurile lui erau și mai întunecate.

Fusese crescut aici, deși termenul „crescut“ nu putea fi aplicat decât eufemistic. Fuseseră doar el și tatăl lui, Nolan Thompson, un muncitor care credea în hărnicie, în Jim Beam și într-un sistem de educație bazat pe un pumn de fier.

Sau, în cazul lui Sawyer, pe o curea de piele lungă și rea.

Care nu se dovedise prea eficientă, căci Sawyer fusese un copil cât se poate de sălbatic, ceea ce îi făcea pe cei care îl cunoscuseră foarte bine să se amuze cu atât mai copios acum când îl vedeau purtând insignă.

Traversă orașul și intră pe drumul îngust care ducea la pensiunea Lucky Harbor Beach. Clădirea era în stil victorian, proaspăt zugrăvită și renovată, scânteind de lumini calde și primitive pentru oaspeții săi. Trăgând mașina în curtea din spate a proprietății, o lăsă cu motorul la ralanti în fața căsuței proprietarului în care locuia Chloe.

Luminile erau stinse.

Sawyer speră din tot sufletul că acest lucru se datora faptului că dormea și că nu se afla pe Eagle's Bluff alături de Lance, ocupați cu o altă tâlhărie pentru care, de data aceasta, ar fi putut să plătească amândoi cu viața, doar că nu i se arăta un asemenea noroc. Fu suficient să își plimbe o dată rapid lumina lanternei pentru a vedea că scuterul ei nu era nicăieri.

La naiba!

Extenuat și chinuit de gândul la ce punea la cale Chloe, coborî din mașină pentru a verifica restul curții. Spre ușurarea lui, îi găsi scuterul Vespa parcat în latera-lul căsuței.

Întorcându-se la camioneta lui, plimbă pentru o clipă lumina lanternei peste ușa de la intrare, observând plantele în ghivece, crescând fericite acolo, și covorașul pentru yoga sprijinit de perete. Când se afla în Lucky Harbor și nu lucra la vreun salon de frumusețe de unde deva din țară, lui Chloe îi plăcea să facă yoga pe plajă la răsăritul soarelui. O văzuse chiar pe covorașul acela, luminată de soarele dimineții reflectându-se scânteietor din valuri, cu mâinile și picioarele bronzate și tonificate contorsionate în poziții imposibile care îl duceau cu gândul la alte activități, mai plăcute, în care ar fi putut să le contorsioneze. Chloe pe covorașul ei nu era doar o imagine care îl excita enorm, ci și o anomalie. Ea era vioaie și mereu cu răsufierea tăiată, la propriu, atât datorită firii ei libere, cât și din cauza astmului ei sever – singura excepție fiind când făcea yoga, singurul lucru din viața ei care necesita o nemișcare profundă, calmă. Cel mai probabil așa se și explica de ce era atrasă de yoga.

Habar nu avea, însă, de ce era el atras de ea.

În regulă, nu era adevărat. Avea o minte ageră, un simț al umorului și mai ager, și se folosea de amândouă pentru a-l face să-și smulgă părul din cap de fiecare dată când putea.

Se pricepea să o facă.

Iar el se pricepea să o lase.

Clătinând din cap, dezamăgit de el însuși, Sawyer se întoarse să plece exact când cineva țipă, sunetul sfâșiind

liniștea nopții. Ajunsese deja la ușa de la intrare, cu pistolul în mână, când țipătul răsună din nou.

Dar nu era un țipăt de durere, își dădu el seama. Și nici unul de teroare, ci de pasiune. Pasiune zgomotoasă, se corectă el, când ea țipă din nou.

Chloe.

Dumnezeule! Închizând ochii, Sawyer își sprijini fruntea de ușă, dorindu-și din tot sufletul să nu se fi aflat acolo, ascultând-o pe Chloe în toiul a ceea ce părea a fi o partidă de sex animalic sălbatic.

Când țipătul se auzi și a treia oară, un schelălăit dramatic, ridicol de exagerat, demn de o starletă porno, fu însoțit de o voce joasă, răgușită, inconfundabil masculină.

În mod cert era timpul să o șteargă de acolo. Sawyer se răsuci pe călcâie pentru a o face, dar lumina de pe verandă se aprinse brusc, dezvăluindu-l în toată splendoarea oricui s-ar fi uitat pe vizor. O clipă mai târziu zăvorul țacăni, iar ușa de la intrare se deschise larg.

- Sawyer?

Strâmbându-se, se întoarse. În prag se afla Chloe, alături de cel mai bun prieten al ei, Lance, ambii complet îmbrăcați, slavă Domnului.

Lance deținea magazinul de înghețată de pe chei împreună cu fratele lui, Tucker. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, precum Chloe, dar era foarte subțire și palid din cauza fibrozei chistice care îi chinuia organismul de când se știa.

Alături de el Chloe părea să radieze, o întruchipare a sănătății și a exuberanței. Părul strălucitor, roșcat-închis, se revărsa în valuri sălbatic în noaptea aceea, căzându-i moale peste umeri, în afară de cele câteva șuvițe de breton care îi încadrau fața. Era suficient de frumoasă cât să fi fost model, însă îi lipsea complet gena supunerii. Chloe nu întâlnise niciodată o instrucțiune sau comandă care să îi fie pe plac.

Purta o bluză de trening cu glugă, neagră și moale, care i se mula pe sâni, și o pereche de blugi lipiți pe solduri și înfipti într-o pereche de cizme cu toc înalt care proiectau un aer de nu-te-pune-cu-mine, dar care lui îi stârneau dorința dureroasă de a o face. Era ceva sălbatic

la ea în noaptea aceea, de fapt, ce naiba, în fiecare noapte, și o întunecime profundă spre care Sawyer se trezea atras fără voia lui.

Acea întunecime rezona cu adevărata lui natură interiorară, cu sălbăticia și întunecimea la fel de profundă din el, pe care încercase să le îngroape cu mult timp în urmă. Ridicol de ușurat să constate că nu o întrerupsese de la o partidă de sex, Sawyer se dădu înapoi pentru a pleca. Chloe era acasă, în deplină siguranță, și era singurul lucru care conta.

- Sawyer? Ce cauți aici?

Bună întrebare. Deschise gura fără a avea nici cea mai vagă idee ce intenționa să spună, dar Lance se clătina brusc și își duse o mână la cap.

Chloe își petrecu imediat un braț pe după talia subțire a lui Lance pentru a-l sprijini.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, spuse Lance, eliberându-se din îmbrățișare. M-am ridicat prea rapid, atâta tot.

- Haide, stai jos. Ignorându-i împotrivirea, Chloe îl împinse blând pe Lance înapoi în casă, ducându-l la canapeaua din micuța cameră de zi. Cu o mână pe umărul lui, își ridică fața spre Sawyer, fixându-l cu ochii verde-închis.

Sawyer fu străbătut de un curent electric, o străfulgerare de ceva ce preferă să nu își definească.

- Ce pot să fac pentru tine, șerifule? întrebă ea.

„Da, Sawyer, ce poate să facă pentru tine?” Își scorni creierul.

- Ai putea să îmi explici de ce ai încălcat orele de liniște.

Lance râse încet.

- Orele de liniște? întrebă Chloe. Am încălcat orele de liniște cu falsul meu orgasm?

- Ai răcnit într-adevăr ca un măgar căzut într-o groapă cu smoală, spuse Lance cu generozitate.

- Un măgar... Chloe se înecă de râs. În regulă, nimeni care m-a auzit în realitate nu s-ar gândi vreodată să mă compare cu un măgar.

Această informație nu îl ajută pe Sawyer deloc.

- Chiar așa?

Privirea lui Chloe se fixă în ochii lui. În tăcerea brusc apăsătoare care se lăsă între ei, Lance își dresă vocea.

- Chestia asta e bizară. Mă duc la bucătărie acum, până voi terminați... orice o fi naibii chestia asta. Strigă-mă dacă o să ai nevoie să te salvez, Chloe.

- Sigur, spuse ea, fără a-și desprinde nici o clipă privirea de pe chipul lui Sawyer. Te anunț dacă sfârșesc imobilizată în cătușe.

Lance se schimonosi.

- În regulă, lasă. Nu mă suna.

Chloe râse, dar Sawyer rămase blocat la imaginea mentală cu ea purtând cătușele lui. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate un polițist atât de serios cum îi plăcea să creadă că era, în mod cert imaginea nu i-ar fi stârnit un asemenea fior erotic, nu ar fi *putut* să i-l stârnească.

Ceva apăru în ochii lui Chloe care îi spuse că știa exact încotro alunecaseră gândurile lui în momentul acela - și că era posibil ca și ale ei să se fi îndreptat în aceeași direcție. Temperatura din încăperea păru să crească dramatic, însă sunetul de tuse chinuită din bucătărie, aspru și neîncetat, ca și cum cineva ar fi fost pe moarte, îi provocă lui Sawyer un fior pe șira spinării.

Chloe se năpusti în bucătărie, transformându-se de îndată într-o femeie caldă și afectuoasă, cu o atitudine pe care Sawyer nu o văzuse niciodată îndreptată spre el. Când o urmă, o găsi murmurând ceva doar pentru urechile lui Lance, întinzându-se spre el.

Lance, evident nevoind să fie cocoloșit, o ținu la distanță, izbindu-se cu pumnul în piept în încercarea de a trage în plămâni aerul de care avea nevoie cu disperare. Când își reveni în cele din urmă, se uită peste capul lui Chloe la Sawyer.

- Dacă ai venit să te asiguri că nu va merge la Eagle's Bluff în noaptea asta, e totul în regulă. Nu va merge.

- Stai... Ce? spuse Chloe, plimbându-și privirea între cei doi bărbați. Nick are alți câini?

Chipul lui Lance se goli de orice expresie.

- Avea.

Sawyer oftă.

- I-ai luat tu deja.
 - Asta înseamnă intrare prin efracție și furt, spuse Lance.

Ah, Dumnezeule. Sawyer nu știa dacă să se simtă ușurat că Lance nu o târâse din nou și pe Chloe cu el, sau să fie furios că luase din nou problema în mâinile lui în loc să îl lase pe Sawyer să se ocupe. Decise să fie furios pentru că așa era mai ușor.

- Problema trebuie gestionată pe căi oficiale pentru a i se pune capăt permanent. Știi asta.

- Căile oficiale nu intervin la timp pentru câini, spuse Lance fără urmă de regret.

- Dacă vei fi prins cu ei, Raybo va face plângere penală împotriva ta.

Lance ridică din umeri. Nu îi păsa. Și de ce ar fi trebuit să îi pese? Omul oricum se confrunta practic cu o condamnare la moarte din cauza fibrozei, ceea ce îl făcea neînduplecat și hotărât să rădă în fața sorții ori de câte ori era posibil.

Chloe aținti asupra lui Lance o privire întunecată. Era nervoasă. Însă Lance se mulțumi să clatine din cap.

- De parcă îți lipsea să fii din nou pomenită în ziar drept pacoste a orașului.

- Nu mă interesează ce cred oamenii, Lance. Mă interesezi tu. Și câinii aceia.

- Te interesează ce cred oamenii despre pensiune. Te interesează că bârfele pe care le șoptesc oamenii despre tine ar putea împiedica pensiunea să se bucure de o reputație bună. Îți pasă că ai putea să le faci rău surorilor tale.

Chloe răsufală zgomotos.

- Da. Așa e.

Mirosul neașteptat de fum acru îl făcu pe Sawyer să se încrunte și, răsucindu-se pe călcâie, ieși din nou. Dincolo de pensiune și de căsuță se întindea oceanul. Nu îl vedea în întuneric, dar îl auzea izbindu-se de țârm. Unii deva în stânga se afla clădirea portului și debarcaderul, iar dincolo de acestea, pădurea. Copacii erau deși ca penele pe o pasăre, crescând în unele locuri chiar până pe țârm. Nu văzu nici un foc, însă în mod cert îi simți

mirosul. Era ilegal să faci foc de tabără fără autorizație, fără a mai vorbi că erau în plin sezon de incendii, însă brusc de undeva de dincolo de linia copacilor întrezări o licărire inconfundabilă.

Sawyer se întoarse din nou spre ușă, aproape dărâmand-o pe Chloe, care ieșise după el. Din reflex se întinse după ea, prinzând-o de brațe până își recăpătă echilibrul, însă pentru o fracțiune de secundă se treziră lipiți unul de celălalt. Părul ei îl atinse ușor pe obraz, săniile ei moi se lipiră de pieptul lui, și, așa cum se întâmpla de regulă cu ea, Sawyer simți tresărind în el și altceva în afară de o indiferență frustrată.

Ea murmură o scuză timidă, aproape inaudibilă, dar nu se retrase.

- A fost vina mea, spuse el, coborând privirea spre chipul ei. Cine se află în pădurea ta?

- Tucker și câțiva dintre prietenii lui, spuse Lance din spatele ei.

Tucker era fratele mai mare al lui Lance, ceea ce însemna că prietenii care îl însoțeau erau Jamie și Todd și, în afară de faptul că Todd și Sawyer se cunoșteau de foarte mult timp, dintr-o perioadă pe care Sawyer prefera să nu și-o amintească, cei patru tipi adunați în această formulă erau de regulă o rețetă pentru dezastru.

- Au autorizație?

Lance râse.

Corect. N-aveau autorizație.

- Mai fac și altceva ilegal acolo în afară de focul de tabără? întrebă Sawyer.

- Eventual beau bere.

Perfect. Când consuma alcool, Todd devenea Regele Prostiei Incurabile. Nici ceilalți nu erau cu mult mai grozavi. Sawyer coborî de pe verandă, oprindu-se când Chloe îl urmă. O prinse de încheietură, degetul lui mare mângâindu-i vag tatuajul foarte mic pe care și-l făcuse în locul unde i se simțea pulsul, un simbol asiatic al cărui sens el nu îl cunoștea.

- Vreau să vin cu...

- Nu, spuse el, știind că fumul avea să îi declanșeze o criză de astm. Așteaptă-mă aici.

La auzul aceluia ordin, chipul ei se închise, iar pentru o clipă el își dori...

Pe toți dracii. Habar nu avea ce își dorea când era vorba de ea. Îi sucea mințile de nu mai știa pe ce lume era. În trecut doar se călcaseră reciproc pe bătăături, dar în ultima vreme fusese extrem de preocupat să o tachineze într-un mod mult mai plăcut. Ceea ce, la drept vorbind, îl făcea pe el să fie Regele Prostiei Incurabile.

capitolul 3

Întotdeauna ora cea mai întunecată e înainte de ivirea zorilor. Deci, dacă vrei să furi ziarul vecinului, atunci e momentul să o faci.

Chloe Traeger

Chloe susținu privirea tăioasă a lui Sawyer cu propria privire, deși îi înțepeni gâtul cât o făcu. Era masiv, înarmat până în dinți și, dacă era să judece după sclipirea din ochii lui, nivelul lui de iritare era în creștere.

Nimic nou când era vorba de ea.

La drept vorbind, își atrăsese în mod cert mânia lui în mai multe ocazii, încă de prima dată când sosise în Lucky Harbor. Dar se maturizase în ultimul an și începuse să învețe – sau cel puțin se străduia – să își țină în frâu purtarea impulsivă și nesocotită. Cum crescuse alături de o mamă a cărei singură pasiune constantă fusese să urmeze formația Grateful Dead, Chloe nu învățase prea multe despre rădăcini sau despre relații de lungă durată. Sau despre orice de lungă durată, dacă tot era vorba. Dar făcea eforturi în acest sens, încerca să devină mai atentă atât la propria persoană, cât și la cum erau alții afectați de acțiunile ei. Și despre cum era să ții la cineva. Nu încăpea îndoială că încă mai avea mult de învățat, dar, pe de altă parte, nici nu pretinsese vreodată că nu ar fi fost așa.

Și chiar dacă acum era ușor împlânzită, încă mai putea înfrunța de la egal la egal și cel mai aprig dintre bărbați. Prin urmare când Sawyer îi porunci să-l aștepte acolo, impulsul de a face exact contrariul fu foarte puternic.

Se pare că nu se maturizase chiar atât de mult pe cât crezuse.

În replică la reacția ei nerostită, buzele lui Sawyer tresăriră doar la colțuri. Nu era tocmai un zâmbet. Mai degrabă o grimasă care se potrivea cu liniile vagi de stres din jurul ochilor și al gurii și cu tensiunea din umerii lui.

Era obosit. Aparent avusese deja o zi al naibii de lungă, ceea ce nu făcea decât să îi sporească farmecul de bărbat dur. Purta o cămașă cu nasturi nebăgată în pantaloni, care îi acoperea pistolul de la șold, și o pereche de blugi care îi veneau perfect peste fund. Da, se uitase.

Și nu trebuia să uite nici de testosteron și feromoni și atitudinea lui generală de virilitate extremă. Era un bărbat întotdeauna pregătit pentru orice, oricând, și nu era cineva cu care să te iei la harță. Ceea ce ea știa foarte limpede. Era intens, dur, neînduplecat și...

- E fum, Chloe. Trebuie să rămâi aici din cauza fumului.

Și incorrigibil de corect. Oftând, dădu din cap.

El îi aruncă o ultimă privire prelungă și porni spre pădure. Chloe nu fusese niciodată atrasă de manifestările ridicole de curaj pur sau forță brută, dar Sawyer chiar reușea să ducă totul la un cu totul alt nivel.

- Salivezi, spuse Lance sec, venind lângă ea.

Ea îl ignoră, fără a-și lua ochii de la locul unde dispăruse Sawyer. Nu, nu saliva, dar era ceva la fel de grav. Era cuprinsă de furnicături. E în regulă, își spuse ea. Doar moartă ar fi putut o femeie să nu simtă nimic uitându-se la Sawyer Thompson, iar Chloe nu era nici pe departe moartă.

„Încă“, își spuse ea cu mâhnire, simțind fumul începând să îi invadeze plămânii. De două ori pe zi lua medicamente pentru a-și ține sub control astmul, dar

purta cu ea și un inhalator cu acțiune rapidă pentru momentele dintre medicamente când dădea de bucluc ca acum. Îl scoase din buzunar și trase o dată din el. Apoi își îndreptă privirea spre Lance.

- Unde ți-e bluza? Ai buzele vinete.

Știa amândoi că nu avea buzele vinete pentru că îi era frig, dar Lance se întoarse ascultător în casă pentru a-și lua bluza.

- Ești atât de previzibilă, Chloe.

Chloe putea fi caracterizată în multe feluri. Era soră, prietenă, cosmeticiană. Era o hoinară și o exploratoare. Era totodată înzestrată cu o voință de fier, încăpățanată ca un catâr și iute la mânie. Dar în mod cert nu era previzibilă.

- Retrage-ți cuvintele, îi spuse ea.

- Ești previzibilă, repetă el. Printre altele.

- Cum ar fi?

Coborî de pe verandă, dar se opri când Lance o prinse de încheietură.

- Rămâi, spuse el. Nu vreau să fiu arestat în seara asta pentru insultarea unui ofițer.

- N-o să te aresteze pentru asta.

Dar avea dreptate, nu era cazul să îl scoată pe Sawyer din sărite. Și totuși, naiba s-o ia de treabă, să rămână însemna să înoate împotriva curentului. Cum era cu atât de multe alte lucruri din viața ei. Era din cauza astmului ei. O limita fizic și, din această cauză, tindea să forțeze limitele în alte privințe. Înțelegea că, pentru cineva care o privea din afară, dădea impresia că își căuta în secret moartea, dar nu era așa. Doar că atunci când se afla în mijlocul unei crize de astm se simțea adesea atât de aproape de moarte încât, ei bine, o *sfida*. Însă nu își dorea decât să alerge sau să danseze sau să râdă din tot sufletul, sau să facă sex fără a avea nevoie de un inhalator și eventual o ambulanță.

Nu era o problemă prea comună, dar pe ea o obliga să se situeze la granița îngustă dintre comportamentele acceptabile social și impulsurile nebunești pe care mama ei i le încurajase întotdeauna. Surorile ei și-ar fi dorit să înceteze să mai tot forțeze nota și să se liniștească puțin.

Iar acest lucru o deranja pe Chloe mai mult decât orice. Mesajul era simplu: dacă voia să fie acceptată, chiar iubită, de către oamenii la care ajunsese să țină, trebuia să se schimbe. Dar, pe toți dracii, ea voia să fie acceptată așa cum era, cu tot cu imperfecțiunile ei.

- Previzibilă, spuse ea dezgustată, ca și cum ar fi fost un cuvânt vulgar.

Lance oftă și își puse o mână peste ea.

- În regulă, poate că nu ești neapărat previzibilă, cât...

- Nebună?

El râse încet.

Lance o înțelegea, o înțelesese dintotdeauna. Așa că era foarte aiurea că între ei nu exista deloc atracție fizică.

- Lance?

- Da?

Ea îi strânse degetele.

- Mă enervează foarte tare că nu ești sexy.

- Vai, mulțumesc, spuse el sec.

- Pentru mine, adică. Îl înghionti cu umărul într-al lui. Vreau să te doresc. Știi?

Lance își strecură o mână pe fundul ei.

- Lasă-mi zece minute și am să te fac să te răzgândești... „Of!” își spuse el, când Chloe îi dădu un cot, dar râse bine dispus.

Lance știa. Amândoi știau. În primul rând, îi era ca un frate și fusese astfel încă din prima zi în care se cunoscuseră. Și în al doilea rând, era total, complet și jalnic de obsedat de una dintre asistentele drăguțe de la centrul medical la care își petrecea mult prea mult din timp.

Nu că ar fi acționat vreodată în acest sens.

- Ce femeie ar fi atrasă de un tip bolnav asupra căruia plutește amenințător o dată de expirare? o întrebăse el odată.

Ceea ce însemna că erau doar ei doi împotriva lumii.

Și nu făceau sex.

O ceață joasă începu să se reverse dinspre apă, furișându-se prin noapte spre ei ca niște degete argintii. Prin ea apărură mai multe siluete, concretizându-se în contururile unor bărbați. Todd, Tucker și Jamie, toți ra-diind o atitudine obraznică din fiecare por al lor.

Sawyer venea în spatele lor.

Când se apropiară, Chloe văzu că Todd ținea în mână o bucată de hârtie. În mod normal era și genul de bărbat cu un farmec înăscut care ar fi fost în stare să convingă o călugăriță să renunțe la celibat. În mod cert își îndreptase acel farmec și asupra ei de fiecare dată când i se oferise ocazia – nu că ar fi reușit să ajungă la vreun rezultat. Dar acum nu trădă nimic din acel farmec, trecând pe lângă verandă fără un cuvânt, îndreptându-se spre lateralul portului, unde parcaseră. Jamie îl însoți.

Nu și Tucker. Acesta se opri și ridică privirea spre treptele verandei, ațintind-o asupra fratelui său, iar aerul sfârâi între cei doi frați, încărcat cu o tensiune bizară.

- Ești bine? întrebă Tucker în cele din urmă, iar când Lance dădu din cap, arătă în direcția în care plecaseră Todd și Jamie. Atunci hai să mergem, o ștergem de-aici.

Privirea lui Lance alunecă neliniștită spre umerii țepeni ai lui Todd și Jamie, care începuseră să se îndeparteze, iar Chloe îl prinse de mână.

- Mi-ai promis să rămâi și să încerci crema cu care mă dau eu pe piept pentru a vedea dacă nu te ajută să respiri mai ușor, ai uitat? Te duc eu cu mașina după.

Când Tucker plecă fără un alt cuvânt, Lance îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul.

- Te aștept înăuntru, spuse el, și aruncându-i o ultimă privire lui Sawyer, care încă era cufundat în tăcere, dispăru în interiorul căsuței,

Chloe se întoarse spre șerif. Tensiunea care vibra între ei în mod cert nu era precum cea dintre doi frați. Și nici nu avea să dispară prea curând, ceea ce însemna că avea două opțiuni. Putea să se obișnuiască cu ea sau să i se împotrivească.

Pentru că Sawyer era ultimul om de pe pământ cu care ar fi trebuit să aibă vreodată o aventură amoroasă, cea de-a doua opțiune era cea mai inteligentă mișcare.

Fixând-o cu o privire la fel de calmă ca a ei, Sawyer așteptă. Nu rostea niciodată mai multe cuvinte decât era absolut necesar, ceea ce pe Chloe o făcea să se urce pe pereții de nervi.

- Ce s-a întâmplat acolo?

- L-am amendat pe Todd pentru focul de tabără ilegal.
- Doar pe Todd?
- El a fost cel care l-a făcut.

Chloe ezită. Todd era unul dintre oamenii care ar fi fost capabili să ajungă în seiful unei bănci doar prin vorbe meșteșugite și un simplu zâmbet, apoi să plece luând cu el toți banii, ba încă făcându-l pe managerul băncii să fie fericit că fusese astfel jefuit. Era totodată unul dintre locuitorii din Lucky Harbor născuți acolo, iar localnicii țineau mult la fiii comunității, chiar dacă erau puși pe rele.

Și Sawyer era de loc tot de acolo și era la fel de iubit precum Todd, dacă nu chiar mai mult.

- L-ai amendat deși toată lumea aprinde focuri de tabără ilegale aici?

- Ba nu fac asta în timpul sezonului cu risc mare de incendii, spuse el.

- E aproape octombrie.

- E sezon de incendii, repetă Sawyer.

- Deci... dacă eu aș aprinde un foc de tabără, m-ai aresta?

- Te-aș amenda, o corectă el. Nu te-aș aresta. Nu pentru o primă abatere.

Ce era în neregulă cu ea de o înnebunea atitudinea lui de polițist sever? Ei. Poate că nu voia să se împotrivească acelei atracții, ci mai degrabă să îi testeze limitele.

- Dar dacă aș fi la a doua abatere? Atunci m-ai percheziționa și mi-ai pune cătușele?

Privirea lui se întunecă.

- Ce te tot obsedează cătușele mele?

- Ei bine, dacă nu știi, spuse Chloe cât mai cuminte posibil, nu vreau să te corup eu.

Dădu să intre în casă, dar Sawyer o înșfăcă de bluză și o trase înapoi.

- Nu te grăbi, spuse el și o studie, fără a-și trăda nimic din gânduri. Te joci cu mine, decise el.

- Încerc.

- Nu-mi plac jocurile, Chloe.

Chiar așa. Îl cunoștea de aproape un an deja și totuși nu îl cunoștea deloc. Ținea totul extrem de bine ascuns, ceea ce, era capabilă să recunoască, o cam făcea

să îl invidieze, căci ea nu era nicidecum în stare să îi urmeze exemplul.

- Ce făceați tu și Lance mai devreme? vru el să știe.

- Popcorn. Povești. Chestii.

- Mă refer la treaba în care imitai orgasmul în stilul lui Meg Ryan.

Ea ezită. Treaba avea să se dovedească stânjenitoare.

- Nu sunt sigură că ai să înțelegi.

- Încearcă-mă.

- În regulă, ei bine, uneori căsuța scârțâie în timpul nopții, știi?

- Probabil pentru că atunci se așază lemnul și îmbinările.

- Da, dar partea cu „probabil“ e ceea ce mă afectează. Noaptea... se aude tare.

- Iar tu acum dormi singură aici.

- Da.

Maddie se mutase cu Jax și, la drept vorbind, urma să se mărite cu el peste două luni. Tara se mutase și ea din căsuță pentru a locui cu prietenul ei, Ford. Cele trei surori lucrau în schimburi când aveau oaspeți care rămâneau și peste noapte, dar în cea mai mare parte Chloe era cea care se ocupa de tot ceea ce apărea pentru că era singura care nu avea o viață personală bogată.

- Uneori se aude ca și cum ar fi o... fantomă.

Așteptă ca el să râdă și chiar se gândi puțin la toate modalitățile în care ar fi putut să îl rănească dacă o făcea, însă el nu o făcu.

Sawyer se mulțumi să o privească meditativ.

- Ai putea să le spui surorilor tale că nu-ți place să dormi aici singură.

Pe toți dracii, nu! Deja reușise să atragă publicitate negativă; nu avea de gând să sporească haosul.

- Ele au mai multe pe cap decât mine. Nu am de gând să le dau motive suplimentare de îngrijorare sau mâhnire spunându-le că mi-e teamă. Și își dorea din tot sufletul să nu le spună nici el. Nu-i mare scofală. Doar că am citit prea multe cărți de Stephen King și uneori mă sperii puțin, atâta tot. Lance știe asta și trece pe la mine și scornim povești amuzante cu fantoma mea.

- Povești.

- În seara asta am decis că fantoma a murit aici la vârsta de nouăzeci și nouă de ani. Virgină.

- O fantomă virgină, de nouăzeci și nouă de ani.

- Hei, nu e chiar atât de improbabil cum ai crede. În fine, nu poate să treacă în lumea de dincolo până nu are un orgasm. Așa că rămâne aici, îndeplinind dorințe. În seara asta Lance și-a dorit o viață lungă și normală și... I se puse un nod în gât, căci oricât de mult și-ar fi dorit Lance acest lucru, nu avea să i se întâmple. Și Dumnezeu cât de tare detesta să o știe, o detesta atât de al naibii de tare încât uneori simplul gând o făcea să se sufocă. Deci presupunând că fantoma îi îndeplinește dorința, spuse ea încet, în schimb noi încercăm să îi oferim orgasmul de care nu se bucurase niciodată.

Gura lui tresări într-un zâmbet.

- Un orgasm fals.

- Da, ei bine, altul mai bun n-am avut.

Nu îi era clar ce simțea referitor la faptul că Sawyer îi surprinsese spectacolul stupid, sau ce naiba își putuse închipui când o auzise țipând.

Sau de ce îi păsa...

Dar îi păsa. Iar el, la rândul lui, dădu din cap în semn că înțelegea. Nu prea se potrivea cu imaginea de polițist dur, imperturbabil, pe care o avusese întotdeauna despre el, un tip care urma regulile și își stabilea drumul în viață ca pe o hartă, fără a se abate de la el. Alb și negru, întotdeauna.

În mod cert nu era cineva capabil să înțeleagă nevoia ei de a trăi într-un ocean de culoare.

Lance scoase capul de după ușă și îi arătă că ținea în mâini unguentul ei pentru piept.

- Ești gata să mă duci acasă?

Dând din cap, Chloe îi întoarse spatele lui Sawyer.

- Chloe, spuse acesta. Stai departe de Eagle's Bluff în noaptea asta.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, deloc surprinsă că deschisese din nou subiectul și chiar mai puțin surprinsă că era o poruncă și nu o întrebare.

- Sigur.

- Vorbesc serios, Chloe.
Își reintrase complet în rolul de polițist. Îl definea.
I se potrivea. Probabil era plăcut să știi ce te definea, ce
ți se potrivea.

- Știu că așa e, șerifule.
El îi dădu drumul, iar ea se urcă pe scuter, punându-și
casca. Lance urcă în spatele ei și își încolăci brațele în
jurul taliei ei. Chloe porni motorul și apăsă accelerația,
aruncând o privire în oglinda retrovizoare.
Plecând, îl văzu pe Sawyer stând și urmărindu-i cu
privirea până dispărură în ceața tot mai deasă.

capitolul 4

*De ce a fost bărbatul creat înaintea femeii?
Pentru că întotdeauna ai nevoie de o ciornă înainte
de varianta finală.*

Chloe Traeger

Chloe se trezi înainte de ivirea zorilor, când cerul
era încă de un negru profund. Octombrie era de fieca-
re dată sezon de incendii, dar anul acesta, care fusese
mai secetos decât oricare altul din istoria recentă, luna
octombrie fusese chiar mai periculoasă. Chiar și așa, o
toamnă fără ploi presupunea și anumite avantaje și, pro-
fitând de acestea, se îmbracă în pantalonii de yoga și un
tricou cu mânecă lungă și, luându-și covorașul, se duse
pe plajă să își facă exercițiile. Când călătorea, făcea yoga
în unele dintre cele mai elegante hoteluri din lume, dar
plaja aceasta, unde era însoțită de pulsația ritmică a va-
lurilor izbindu-se de stânci, de țipetele pescărușilor și
de scârțâitul nisipului sub covorașul ei - aici era locul
ei favorit.

După aceea se duse la o plimbare. De regulă nu făcea
așa ceva, nu putea dacă senzația de apăsare din piept era
prea intensă, dar în dimineața aceea avea timp suficient
la dispoziție și simțea nevoia să consume niște energie.

Totul era de un calm absolut, nu se clintea nimic în afară de pescăruși și valurile izbindu-se zgomotos de țărm, dar deja cunoștea locul suficient de bine cât să se descurce și în semiobscuritatea de dinaintea zorilor. Lucky Harbor era un orașel pitoresc de la malul mării cuiibărit într-un mic golf stâncos în care noul se amesteca eclectic cu vechiul. Drumul principal era mărginit de clădiri în stil victorian, majoritatea vopsite într-o varietate de culori aprinse. Exista un chei lung care se întindea mult în apă și care găzduia o cafenea, câteva magazine, o sală de jocuri și o roată Ferris. Cum Chloe nu se simțea pregătită să înfrunte ziua ce o aștepta, străbătu cheiul până la capăt, oprindu-se într-unul dintre colțurile îndepărtate între două bănci pentru a putea să se simtă înconjurată de oceanul de la picioarele ei.

Își oferii un moment desprins din *Titanic*, închizând ochii, ridicând fața spre aerul sărat și încă rece. Spre est, cerul întunecat era pătat cu o umbră de violet anunțând ziua ce se iveaua.

Îi venea greu să creadă că încă se afla aici, în Lucky Harbor. Cu un an în urmă, ea, Tara și Maddie avuseseră fiecare vieți proprii, foarte diferite, intersectându-se doar rar. Dacă acest lucru se datorase misterelor moștenirii lor genetice, oferite de trei tați diferiți, sau pur și simplu faptului că fuseseră crescute separat, era ceva ce Chloe nu știa. Mama lor, Phoebe Traeger, fusese întruchiparea unui spirit cu adevărat liber. Fusese întotdeauna pe drumuri, cunoscuse iubirea – frecvent –, apoi mersese mai departe. Nimic nu se lipise de Phoebe, nici măcar cele două fiice mai mari ale ei. Nimic în afară de Chloe. Chloe fusese singura ei concesie față de stilul de viață tradițional, în măsura în care se putea considera că a fi școlit în fundul unei autorulote Volkswagen și a mânca preponderent la cantine sociale era ceva tradițional.

Tatăl Tarei o luase pe Tara cu el când relația dintre el și Phoebe se înrăutățise. Tatăl lui Maddie procedase la fel când venise și ea pe lume, câțiva ani mai târziu. Chloe habar nu avea ce făcuse sau ce simțise propriul tată, căci nu îl cunoscuse niciodată. Phoebe nu vorbise despre el și se eschivase întotdeauna în fața întrebărilor

lui Chloe, afirmând că Chloe era un dar din partea unei vieți trăite frumos.

În fața lui Chloe oceanul Pacific era o întindere adâncă și agitată de negru care se pierdea în cerul metalic. Întreaga priveliște era încadrată de faleze stâncoase învăluite în ceață și ametoare. Stătu acolo și se întrebă ce anume o făcea să îndrăgească acel loc, care părea să o fixeze ca nimic altceva. Fusese și în alte locuri pe care le îndrăgise, chiar o mulțime, dar nu simțise niciodată o legătură precum cea pe care o avea cu Lucky Harbor.

Când auzi pași apropiindu-se din spatele ei, puse mâna instinctiv pe inhalator ca și cum ar fi fost un baston de cauciuc și se răsuci pe călcâie.

În fața ei se afla Sawyer, ciufulit și transpirat de efort și arătând al naibii de delicios. Acesta îi studie poziția pregătită de atac, apoi inhalatorul, ținut în mână ca un pistol.

- Ai de gând să mă împuști cu ăla?

Chloe își îndesă inhalatorul înapoi în betelia pantalonilor.

- Ce faci?

Era o întrebare stupidă, născută din agitația ei. Sawyer era îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou, respirând gâfâit, dar nu foarte chinuit. În mod evident alergase, ceea ce stârni și în ea o dorință crescândă de a face la fel. Însă pentru ea a alerga ar fi fost sinonim cu a se arunca în fața unei mașini în viteză - fatal.

- Ești bine? o întrebă el.

- Firește. Îi era mai ușor să îl considere pe Sawyer un simplu purtător de insignă. Un fățarnic reprezentant al autorităților, ba încă unul enervant. Dar indiferent dacă îi plăcea sau nu, individul *chiar* era mai mult de atât, mult mai mult. Da, era dur, stoic și impenetrabil, dar din când în când dezvăluia ceva mai mult, de exemplu atunci când ochii i se umpluseră de îngrijorare la vederea rănilor pe care le căpătase salvând câinii, fără a mai pomeni de cum îi permisesese să se strecoare pe lângă lege în noaptea aceea. Eu sunt întotdeauna bine, spuse. Povestește-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută la Eagle's Bluff.

El îi aruncă una dintre privirile tipice de „vezi să nu”.

În regulă, deci era mai degrabă enervant decât interesant. Era bine de știut.

- Ei, haide, șerifule. O să apară pe Facebook dacă s-a petrecut ceva, așa că mai bine îmi spui tu.

Amenințarea era legitimă. Lucille administra galeria locală de artă și pagina de Facebook a orașului Lucky Harbor cu la fel de mult entuziasm. De fapt, postările ei erau practic lectură obligatorie pentru locuitorii din Lucky Harbor. Ea raporta ce se petrecea în oraș, oferind cu plăcere toate detaliile, căutând informații cât mai savuroase.

- Nu am găsit nici un câine în incintă, spuse el.

Dădu să plece, dar ea îi puse întrebarea care o făcea să se perpelească de curiozitate.

- Atunci de ce te-ai oprit?

- Poftim?

- De ce nu ți-ai continuat alergarea când m-ai văzut aici?

El nu clipi. Nici măcar nu ridică din umeri.

- Șeriful Sawyer Thompson, murmură ea. Maestru al comunicării.

Doar un colț al gurii lui se ridică milimetric. Ceea ce lui Chloe îi tulbură puțin echilibrul.

Mult.

- Stai să ghicesc, spuse ea. Nu mi-ai putut rezista. Nu ar fi știut să explice de ce se încăpățâna să zgândărească ursul, dar poate așa înțelegea ea să alerge... direct în brațele primejdiei. M-ai văzut și nu te-ai putut abține, așa că te-ai oprit ca să...

- Ca să...?

- Ei bine, asta e întrebarea, nu-i așa? il interpelă ea. Adică, nu ne plăcem reciproc. Nu avem nimic în comun. Oare ce am putea face unul cu celălalt?

Privirea lui se încinse la acele cuvinte, iar în replică stărcurile ei se contractară până deveniră două mărgelile tari. Hmmm. Aparent ar fi putut face o grămadă de chestii. Dar înainte să apuce să proceseze informația, el se dădu un pas în spate, ca pentru a pleca.

- Te sperii, îi spuse Chloe.

- O, pe toți dracii, da, îi mărturisi el, smulgându-i un hohot șocat de râs.

Lui nu îi era niciodată frică. Nimic nu îl putea speria. Dar învățase să nu se joace cu nervii bunului simț decât atunci când era în formă, iar în momentul acela nu era cazul. Simpla prezență a lui Sawyer o obliga să își folosească întreaga putere de concentrare pentru a nu se trăda accidental. Pentru că adevărul era că, în ciuda șanselor copleșitoare de a se produce o catastrofă enormă dacă ei doi ar fi ajuns vreodată să fie împreună îl dorea.

Era cel mai ridicol lucru pe care și-l dorise vreodată.

În fond, el era rigid acolo unde ea era flexibilă. Luarea mea lui era doar în alb și negru, iar a ei avea toate nuanțele curcubeului și pur și simplu nu se potriveau.

Nu că trupului ei i-ar fi păsat de logică. Sawyer era cel mai viril, potent și plin de testosteron tip din câți cunoscuse vreodată. Sexul cu el ar fi însemnat focuri de artificii și furtuni violente.

Ar fi fost *magic*.

Dar chiar și ea știa că nu era pregătită pentru a se bucura atât de intim de Sawyer Thompson.

- Trebuie să plec.

- Acum cine e cel speriat?

- Nu, trebuie să mă întorc la pensiune.

Era aproape ora șapte și trebuia să ajungă acolo înaintea surorilor ei. Nu avuseseră oaspeți noaptea trecută, dar Tara ținea morțiș ca cineva să fie disponibil încă de la prima geană de lumină.

Acel cineva fiind Chloe, firește.

- Știi ce cred eu? întrebă Sawyer.

- Habar nu am. Nu știu niciodată.

Stătea sprijinit de spatele băncii, cu toți mușchii trupului de un metru nouăzeci complet relaxați.

- Îți dau emoții.

- Nu îmi dai emoții.

În regulă, îi dădea emoții *la greu*. Se întoarse spre apă și încercă să inspire adânc pentru a se relaxa. Având în față oceanul - o priveliște mult mai relaxată decât fața

ticălosului chipeș și arogant din spatele ei -, nu ar fi trebuit să fie o problemă. Însă nu reuși decât după câteva încercări și fu nevoită să închidă ochii. Când nici această metodă nu funcționează, adăugă o întindere, rotindu-și umerii, apoi ridicându-și brațele în aer.

În mijlocul întinderii auzi din spatele ei un mârâit grav de apreciere masculină și se întoarse spre el.

Privirea lui Sawyer se ridică din zona fundului ei.

- Ce fel de joc mai e și ăsta? o întrebă el încet.

Și ce chestie interesantă.

- Nu cred că mă joc, răspunse ea la fel de încet.

El o studie încet, în mod evident căutând jumătățile de adevăr ascunse.

Dar ea nu se complica niciodată cu jumătăți de adevăr. Nici cu minciuni, la drept vorbind. Ar fi fost prea mult de ținut minte. Nu, îi plăcea să își trăiască viața cât mai corect. Posibil singurul lucru pe care îl aveau în comun.

Sawyer făcu un pas spre ea, ceva din atitudinea lui făcând-o să se simtă ca Scufița Roșie în fața Lupului celui Mare și Rău. Având în spate balustrada debarcaderului, își dădu capul pe spate pentru a-i întâlni privirea.

- Ce-i? șopti ea.

- Există ceva între tine și Lance despre care ar trebui să știi?

- Nu. De ce?

- Încerc doar să îmi dau seama dacă falsa miorlăială de aseară era de-abia încălzirea.

- Pentru chestia pe bune? Nu. Făcu o pauză. Miorlăială? Începea să o facă să se simtă complexată. Se mai întâmplă, să știi. Ca oamenii să țipe în timpul sexului.

Deși nu i se întâmplă și ei, naiba s-o ia de treabă.

- Chiar se întâmplă? se minună el. Gemetele le înțeleg. Se apropie și mai mult. Cum Chloe nu avea unde să se retragă, trupul lui îl atinse pe al ei. Gâfâit? În mod cert. Vocea îi coborî o octavă. Câteva replici murdare? O, pe toți dracii, da. Dar nu sunetul ăla oribil pe care îl scoteai tu, nu.

Era cald, atât de delicios de cald.

- Se mai întâmplă, repetă Chloe, simțind nevoia să își încordeze genunchii pentru a-i împiedica să tremure. Își puse o mână pe pieptul lui pentru că intrase în spațiul ei personal și brusc simțea că nu mai avea nici pe departe suficient aer.

- Când? întrebă el, mâna lui închizându-se peste încheietura ei, și, repetând gestul pe care îl mai făcuse o dată, își lăsă degetul mare să o mângâie ușor peste tatuajul minuscul pe care îl avea acolo. Când se întâmplă asta?

- Ei bine... în cărți.

Privirea lui se înlănzi o idee, la fel și expresia gurii.

- Ce fel de cărți citești, Chloe?

- Aăă... În regulă, deci poate că citise o grămadă de povești de dragoste în ultima vreme, și ce dacă? Și poate și puțină literatură erotică. Nu era nimic rău în așa ceva, nici în a visa cu ochii deschiși cum ar fi fost să fie în locul protagonistelor acelor povești, a femeilor pe care le țineau plămânii să țipe în momentele de pasiune. Nu asta contează, spuse ea, nemaifiind prea sigură ce anume conta.

Și de ce naiba stătea Sawyer acolo și o tachina în loc să alerge? Și...

- De ce m-ai întrebat despre Lance?

Sawyer rămase cu privirea ațintită pe chipul ei preț de o clipă prelungă, speculativă.

- Ca să pot face asta.

Îi prinse obrazul în palmă, apoi înclină capul până când buzele aproape îi se atinseră. Nu ezitant, nu nesigur.

Chiar dimpotrivă.

Urmă o fracțiune de secundă încremenită în care privirea lui o ținu captivă pe a ei în timp ce toate părțile corpului ei se treziră la viață, iar ochii i se închiseră. Buzele îi se atinseră ușor, apoi mai apăsate, iar când limba lui ajunse la a ei, Chloe gemu. Auzind acel sunet, Sawyer își împleti mâinile în părul ei și duse sărutul mai departe.

Chloe se topi în brațele lui. Nu ar fi putut descrie nicicum altcumva ceea ce i se întâmplă. De la o clipă la alta se trezi pur și simplu că oasele i se lichefiaseră.

Apoi, la fel de repede cum începuse, se sfârși, iar ea clipi surprinsă spre el, nereușind câtuși de puțin să își controleze respirația.

- În regulă, ce... ce a fost asta?

Sawyer își trecu o mână prin păr, ciufulindu-l.

- Nu știi. Mă scoți din minți.

Cuvintele pe care orice fată își dorea să le audă. Își folosi inhalatorul, iar el se încruntă.

- Haide, spuse Sawyer. Te conduc înapoi.

- Pot să merg și singură.

Telefonul îi vibră. Își scoase mobilul din buzunar și se uită la numele de pe ecran. Todd. Pentru că petrecea atât de mult timp cu Lance, dădea frecvent peste Todd. Ocazional o suna pentru a vedea dacă nu voia să iasă cu el - eufemismul pe care îl folosea el pentru o partidă de sex.

Chiar dacă Chloe își câștigase porecla de „copil sălbatic” acolo în Lucky Harbor, nu era un „copil prost”. Toată lumea știa că relația dintre Sawyer și Todd era încordată și nu avea de gând să fie ea fitilul care să declanșeze explozia între ei. Apăsă butonul de ignorare a apelului și îndesă telefonul înapoi în buzunar.

- Probleme? întrebă Sawyer.

- Nu.

Privirile li se întâlniră și rămaseră înlănțuite. El nu mai spuse nimic altceva, dar rămase cu încăpățănare lângă ea până ajunseră înapoi la pensiune. Așteptă la baza scărilor până când Chloe le urcă și se întinse să deschidă ușa din față, făcând greșeala de a-i arunca o privire peste umăr.

Sawyer era o imagine impresionantă așa cum stătea acolo, cu mușchii încordați și lucind după alergare, cu pantalonii de trening coborându-i mult pe șolduri. Arăta periculos, atrăgător și mai sexy decât păcatele iadului.

- Am să mă prefac că nu s-a întâmplat. La sărut mă refer, îi explică ea.

- Poți?

Sfârcurile îi erau încă tari, așa că se cam îndoia. Fusesse un sărut al naibii de pasional.

- Nu contează. Adevărul e că am făcut un experiment, ne-am lecuit de curiozitate. Am terminat cu asta acum. Făcu o pauză. Așa-i?

- Da.

Nici măcar o nanosecundă de ezitare. *Au!*

- În regulă, spuse ea, ridicând bărbia. Bun atunci.

Sawyer se răsuci pe călcâie și porni în alergare înapoi de unde tocmai veniseră. Chloe îl urmări cu privirea până îi dispăru de sub ochi, apoi se lăsă să cadă pe treapta de sus, complet tulburată. Pentru că, deși erau amândoi oameni care puneau adevărul mai presus de orice altceva, tocmai mințiseră amândoi în stil mare.

capitolul 5

Când nu știi ce faci, prefă-te.

Chloe Traeger

Chloe intră în pensiune și dădu nas în nas cu Tara, furioasă la culme.

- Ce-i? întrebă Chloe, încă ușor debusolată după ce îl sărutase pe Sawyer.

Sawyer. Dumnezeu!

- Unde ai fost?

- La plimbare. Sărutându-mă sălbatic cu șeriful. De ce?

- Pentru că ar fi trebuit să fii aici.

- Am lipsit o oră înainte de răsăritul soarelui. Nu aveam nici un oaspete.

- Nu, dar când a trecut pe aici o familie de patru persoane care se aflase pe drum toată noaptea, tu nu erai prezentă. Tocmai plecau când am apărut eu.

- Deci i-ai prins la timp.

- Nu au rămas, spuse Tara. Au zis că nu s-ar simți în largul lor să se cazeze la o pensiune pustie.

- La naiba! Îmi pare rău, am...

Tara ridică o mână.

- Dacă e mai mult decât poți duce, scumpo, spune-mi. Nu este ceva ce să poți duce la bun sfârșit cu jumătate de gură.

- Nu e prea mult. Pe toți dracii. Își înăbuși impulsul de a trece în defensivă. Am să mă străduiesc mai mult. Tara dădu din cap și se duse în bucătărie, lăsând-o pe Chloe singură să se lupte cu acea promisiune.

Câteva zile mai târziu Sawyer era în ziua lui liberă și îndeplina diverse comisioane, ceea ce se situa undeva pe primele locuri, alături de rezolvarea hârtiilor, pe lista lui cu activități detestate. Nu îl ajuta nici faptul că își petrecuse ultimele douăsprezece ore participând la o acțiune specială a poliției, lucrând pentru Agenția de Combatere a Drogurilor. Sub coordonarea agentului Reed Morris, localizaseră și scosese din bârlog un cunoscut dealer de droguri care se ascunsese în Alder Flats, o zonă deosebit de izolată și de accidentată de la marginea districtului. Ric Alfonso fusese doar o bucățică dintr-un puzzle mult mai mare la care lucrau, dar, în ciuda strădaniilor lor, se sfârșise prost.

Ric se afla acum pe o masă la morgă, iar Sawyer se întreba cât de normal fusese să își aleagă o asemenea profesie. Nu era prima dată când fusese martor la un schimb de focuri fatal și probabil nu avea să fie nici ultima, dar, Dumnezeu...

Ric fusese un tânăr de nouăsprezece ani.

La nouăsprezece ani Sawyer nu se ocupase cu vânzarea de droguri, dar nici nu fusese departe de a se lansa într-o carieră de infractor. Ceea ce îl făcea să se întrebe - unde apărea diferența între o viață pierdută și o viață câștigată? Să fi fost vorba de pur curaj și hotărâre? De muncă asiduă? Karma? Întrebarea era prea profundă pentru el în momentul acela, când aștepta la semafor, deși ar fi preferat să zboare peste apă pe barca lui Ford sau să se relaxeze pe o plajă caldă cu o femeie, cu sau fără un costum de baie sumar.

Nici una dintre aceste activități nu i se arăta azi. Își luă ceva de mâncare, își preluă corespondența, apoi porni cu mașina spre centrul orașului, spre un pătrat

de clădiri mici, semănând cu niște case de fermă, construite în anii '70. Majoritatea fuseseră reparate și renovate. Sawyer trase mașina pe aleea de la intrare a celei care nu fusese. Arcurile de la ușa garajului erau stricate. Proprietarul susținea că avea să cheme pe cineva să le rezolve și deși singura rudă în viață a proprietarului, un fiu, se oferise în repetate rânduri să i le repare, oferta fusese ferm refuzată.

Ghinion. Sawyer își petrecu următoarea jumătate de oră făcând personal acest lucru, în ciuda faptului că nu avea să-i mulțumească nimeni. Și iarba trebuia tunsă din nou. Se întinse pentru a scăpa de înțepeneala care i se pusese în gât și porni agale spre bătrâna mașină de tuns iarba de lângă lateralul casei. Era o tactică de tras mâța de coadă, iar el nu prea era genul care să tragă de timp, dar tunse întreaga peluză și curtea laterală, apoi, în cele din urmă, nemaiavând nimic de făcut, se întoarse spre ușa principală.

Nolan Thompson stătea în prag. Tatăl lui Sawyer era îmbrăcat azi, ceea ce reprezenta un progres față de săptămâna trecută, când apăruse în fața lui Sawyer doar în lenjerie. Îi venea al naibii de greu să ia în serios furia virtuoaasă a bătrânului când replicile erau rostite dintr-o pereche de boxeri din bumbac în carouri, stând să cadă de pe un trup răvășit de alcool și de mai bine de cincizeci de ani de muncă fizică.

- Ți-am zis că am angajat un puști să facă treaba asta, mârâi tatăl lui pe același ton grav și posac care în alte vremuri semănase teroare până în străfundurile sufletului de copil pus pe rele al lui Sawyer.

Tot așa se simțise până în ziua în care își dăduse seama că era mai mare și mai dur decât tatăl lui. În loc să își accepte pedeapsa pentru oricare ar fi fost negliobia pe care o făcuse în ziua respectivă - iar Sawyer nu se îndoia că într-adevăr fusese o negliobie -, reacționase îmbrâncindu-l la rândul lui.

Avea șaisprezece ani. După acel episod, cei doi bărbați se cufundaseră într-o tăcere de piatră în ultimul an pe care Sawyer îl petrecuse în casă. Contactele dintre ei rămăseseră rare și reci până când Sawyer împlinise

douăzeci și cinci de ani, aniversare pe care și-o petrecuse în spital, la căpătâiul tatălui său, după primul infarct al lui Nolan. De atunci trecuseră zece ani. Acum întâlnirile lor se desfășurau în continuare în tăcere, dar interveniseră alte două infarcte, iar acum tatăl lui avea o fragilitate pe care Sawyer o detesta.

Pentru că acea fragilitate însemna că, de fiecare dată când îl privea, Sawyer nu avea cum să nu fie mișcat de emoție. Compasiune, regret, vinovăție, oricare ar fi fost emoția care îl bombardă, detesta să o simtă. Își plimbă privirea prin curtea tatălui său.

- Deci unde se află această întruchipare a virtuții pe care ai angajat-o?

- O să ajungă.

- Aha.

- Ascultă, dacă a zis că o să vină, atunci o să vină. Apare la timp, nu e obraznic cu mine și nu mă jecmănește.

Sawyer furase o bancnotă de douăzeci de dolari de pe masa de toaletă a tatălui său exact o dată. Avea doisprezece ani și fusese idiot, dar avea *doisprezece ani*, pentru numele lui Dumnezeu! Tatăl lui nu uitase niciodată incidentul. Dar cel puțin acea infracțiune fusese reală.

Da, Sawyer fusese un copil rău până în măduva oaselor și chiar mai rău ca adolescent. Dar Dumnezeule, de atunci încoace tot muncise asiduu în încercarea de a se revanșa, ceea ce ar fi trebuit să însemne ceva.

Nu însemna.

Pentru Nolan timpul se oprise în ceea ce-l privea pe Sawyer.

- Ușa garajul e reparată, așa că poți parca din nou acolo. Iar iarba trebuie udată.

Nolan îi răspunse cu un alt sunet mormăit, poate unul de recunoștință cu jumătate de gură, dar mai degrabă era Sawyer prea optimist. Aruncă o privire în interiorul casei. Era din nou o harababură de nedescris. Cel mai probabil menajera pe care o angajase Sawyer fusese alungată de temperamentul agresiv al lui Nolan. Cum tot femeia fusese și cea care se ocupase de cumpărăturile alimentare, nu încăpea îndoială că acum tatăl lui

mânca doar porcării, ceea ce nu era bine pentru dieta lui restricționată.

- Săptămâna asta nu a venit Sally?

- E plecată din oraș.

Minciuni sfruntate. Sawyer trecu pe lângă tatăl lui și intră în casă, unde fu bombardat de amintiri nefericite. Verifică frigiderul - era aproape gol. Scoțând ceva bani din portofel, îi puse pe masa din bucătărie și se întoarse să plece.

Tatăl lui îi stătea în cale, cu ochii arzând de furie și încă ceva. Rușine.

La dracu'!

- Mă întorc mâine cu mâncare și alteineva care să se ocupe de curățenie, îi spuse Sawyer.

- Nu te obose. Îl am pe puști.

- Bine.

- Bine, se răsti Nolan, apoi ezită stingherit. Trebuie, ăăă, trebuie să îmi mai fac o angioplastie.

Propria inimă a lui Sawyer uită să mai bată pentru o clipă.

- Când?

- Vineri.

- Voi fi acolo.

- E doar o chestie de rutină, nu-i mare scofală.

- Voi fi acolo, fir-ar să fie.

Sawyer plecă simțindu-se ca ultimul om. Nimic nou. Având nevoie de o doză de cafeină, opri la magazinul de cartier și, doar pentru o clipă, se lăsă pe spate și închise ochii. Avea nevoie de ceva, iar cafeina nu avea să-l satisfacă.

O partidă de sex de dărâmat pereții părea mult mai tentantă.

Un țipăt îi întrerupse gândul. Se auzi zgomot de sticlă făcută țândări, urmat de pași în fugă, ceea ce nu era niciodată un semn bun. Sawyer se îndreptă pe banchetă exact în clipa în care un tip apărură în fugă din magazin, ținându-și strâns bluza pe lângă corp, ca și cum ar fi apărut ceva.

O bucată de hârtie flutură de sub bluză.

Ah, pe Dumnezeu și toți sfinții din cer, își spuse Sawyer, surprinzând o străfulgerare de verde. Nu era hârtie.

Bani.

Tipul sări într-o Toyota Celica rablagită și porni în viteză, însoțit de scârțâit de cauciucuri și fum.

„Pe toți dracii!“ Sawyer apăsă accelerația pentru a-l urmări și apelă centrala poliției pentru a raporta că surprinsese un jaf în desfășurare. Rabla de sedan din fața lui coti dreapta la capătul orașului, îndreptându-se în mod evident spre autostradă. La intrarea pe autostradă se aflau două furgonete de marfă care se mișcau încet ca melcul. Mașina coti brusc pe după ele, luând-o direct spre un cartier mic și liniștit plin de case de mărime medie, oameni harnici și copii. O mulțime de copii.

Sawyer înjură din nou și nu se dezlipi de bara din spate a mașinii, în tot acest timp continuând să comunice la sediu coordonatele poziției lor. Din fericire, era mijlocul zilei, oamenii erau la muncă și la școală, iar străzile erau relativ goale.

La colț sedanul urcă bordura și ajunse pe trotuar, spărgându-și cele două cauciucuri din dreapta. Pe când ajunse în mijlocul celei de-a doua străzi, mașina deja încetinise, apoi derapă până se opri complet.

- Nu fugi, spuse Sawyer în barbă, oprind în spatele lui. Nu fugi, nenorocitul.

Detesta urmărirea pe jos. Dar, desigur, în secunda următoare suspectul își abandonează mașina și își luă tălpășița pe stradă.

- *La dracu'*. Înșfăcând un set de cătușe suplimentar, Sawyer le îndesă la spatele blugilor și coborî. Stai! îi strigă el. Poliția.

Suspectul nu se opri. Firește că nu. Naiba s-o ia de treabă. Sawyer clătină din cap și porni după el cu ușurința căpătată în urma alergărilor zilnice de câte opt kilometri. Nu alerga de plăcere. Pe toți dracii, nu. Alerga în fiecare zi, pe soare, ploaie sau ninsoare, pentru a reuși să prindă ticăloși, precum acesta. Îl urmări pe individ printr-o curte, sări un gard și se năpusti în niște tufe, țipând la cei câțiva curioși care scosese capetele să treacă înăuntru. Apropiindu-se, Sawyer se întinse

fulgerător să îl prindă pe bărbat de bluză și îl trase pământ.

Aterizară violent, cu suspectul dedesubt, moale ca cârpă. Grozav, își spuse Sawyer. Îl omorâse.

Dar apoi tipul gemu, iar Sawyer se bucură. Avea m puține hârțogării de rezolvat dacă rămânea în viață. Înfipse un genunchi în spatele individului și se întin să își ia cătușele.

- Ce naiba a fost asta?

Suspectul clătină din cap.

- *No Ingles.*

Nici o problemă. Sawyer știa puțină spaniolă. Pute să spună „dă-mi o bere“, „aruncă arma, nenorocitul și, din fericire pentru idiotul acesta, știa pe de rost drepturile arestatului.

Fu nevoie de alte două ore și o grămadă de hârtii ca Sawyer să poată pleca. Îl dureau genunchii de la trânt din momentul arestării și simțea că i se pregătea o durere de cap monstruoasă, însă adrenalina care îi inundase tot corpul îl făcu să meargă direct la sala de sport.

Sportul nu era prima lui opțiune pentru a se descărca de adrenalină. Acea onoare i-ar fi revenit în continuare unei partide de sex de dărâmat pereții, așa cum își dorise mai devreme, dar nu i se arăta nimic de genul ăru ziuă aceea.

Sala de sport pe care o frecventa era mică, dar nouă și echipată la cele mai înalte standarde. Se întâlnea acolo cu un prieten de câteva ori pe săptămână. Matt Bowers era șef de district silvic și partenerul de box al lui Sawyer.

Sawyer se schimbă și îl găsi pe Matt stâlcind în bătaie un sac de box.

- De ce nu încerci cu cineva capabil să îți opună rezistență? îl întrebă Sawyer.

Matt se întoarse și îl măsură pe Sawyer din cap până în picioare.

- Probabil sacul mi-ar opune mai multă decât tine. Arăți moale, Thompson.

Sawyer zâmbi. Știa amândoi că Sawyer era în formă maximă și pentru o confruntare; avea grijă să fie. Plescăi din buze, imitând cotcodăcitul unei găini.

Matt zâmbi, fiind unul dintre pușinii oameni din Lucky Harbor care nu erau intimidăți de mărimea lui Sawyer. Și pe bună dreptate, căci Matt era un fost polițist din Chicago, cu o atitudine doar aparent relaxată.

- Ai o zi nasoală?

- Da, mi-am rupt o unghie.

Matt rânji.

- Pămpălăule.

Se snopiră reciproc în bătaie în următoarele treizeci de minute, până când, într-un final, se trântiră pe spate pe saltele, gâfâind.

- Ai de gând să-mi spui ce te-a supărat? reuși Matt să întrebe.

- Nu.

Respirând șuierat, Sawyer studie tavanul, așteptând ca inima să înceteze să îi mai bubuie în urechi.

- Știu că nu e o femeie, spuse Matt. Nu ai nici una. Le-ai pus pe toate pe fugă.

- Băga-mi-aș piciorul.

Matt chicoti.

- Nu ești genul meu, omule. Mie îmi plac catifelate și frumoase. Făcu o pauză. E legat de muncă?

Era legat de toată viața lui, își spuse Sawyer istovit.

- Aș încerca să te mai bat o dată până scuipi tot, dar nu îmi mai simt picioarele, spuse Matt.

- Deci cine e pămpălău, mai exact?

Matt pufni în răs și reuși să se ridice în picioare.

- Mă duc la duș.

Sawyer mai rămase acolo încă o clipă. În mod cert se descotorosise de energia și adrenalina în exces. Corpul lui începea să se înmoaie acum, cel puțin dacă era să judece după intensitatea durerii. Cu transpirația și roind pe el și ținându-și mâinile peste coastele învinețite, se ridică șovăitor în picioare și dădu nas în nas cu Chloe.

Era îmbrăcată sport, în pantaloni de yoga negri, până deasupra gleznelor, și o bustieră sport galbenă

pe care nu ar fi putut să o privească decât cu ochelari de soare. Nu că acest lucru l-ar fi împiedicat să o facă.

- Ai încasat-o rău, șerifule.

- Ba pe toți dracii, nu.

- Nu știi ce să zic. Își înclină capul într-o parte pentru a-l studia. Prietenul tău cel sexy s-a pus pe picioare mult mai rapid decât tine.

- Sexy?

- Aha. Îți sângerează buza, șerifule.

Sawyer își trecu mâna peste buză și își înăbuși impulsul de a înșfăca o halteră ridicol de grea pentru a-și flexa bicepsul.

- Sunt bine.

- În regulă, spuse ea neîncrezătoare. Dacă ești sigur... Dumnezeule! Cu o clipă în urmă nu fusese sigur dacă era capabil să se târască până la duș, dar acum se trânti greoi pe o bancă de exerciții și se întinse după halteră.

Chloe ridică o sprânceană, dar nu mai spuse nimic, punându-și căștile și așezându-se pe o altă bancă de exerciții, cu spatele spre el.

- Cum rămâne cu astmul tău?

- Asta nu îmi solicită sistemul cardiovascular. Sunt în regulă câtă vreme o iau încet.

Apoi începu să își lucreze brațele, mișcându-și corpul senzual și tonifiat după un ritm doar de ea știut.

Sawyer o privi. Nu se putu abține. Își strânsese cascada superbă de păr roșcat într-o coadă de cal care i se legăna dintr-o parte într-alta de fiecare dată când flexa brațul. Umerii îi erau drepecți, mușchii frumos conturați ai spatelui ei fini și feminini. Avea cel mai frumos fund din câte văzuse vreodată. Desigur, erau și alte fese drăguțe în sală, dar fundul lui Chloe era chiar în fața lui, atrăgându-i privirea. Era foarte ocupat străduindu-se să vadă cât mai mult din el când ea întoarse capul și îl surprinse.

Sawyer se grăbi să împingă în sus haltera și respiră ușurat când brațele îl ascultară și nu se făcu de râs în stil mare.

Chloe îl privea, iar în ochii ei plutea ceva acum, ceva fierbinte, letal și întunecat.

Iar în momentul acela, ca și cum privirea lui Chloe ar fi fost un strigăt de împerechere, ceva la fel de fierbinte, letal și întunecat din sufletul lui se retrăse la viață. Era bine că reușise cu mult timp în urmă să îngenuncheze aceea fiară din el, alegând în locul ei o altfel de viață. Una pe care se putea baza, indiferent cu ce obstacole s-ar fi confruntat. Ceea ce, desigur, nu îl împiedică să ridice din nou halterele. Și în mod cert s-ar fi decapitat singur dacă nu ar fi fost salvat de două mâini mari.

Matt.

Cu părul ud de la duș, coborî privirea spre Sawyer și rânji, dând jos toate discurile în afară de ultimele zece kilograme.

- Gata, spuse el de sus. Acum poți să-i dai bătaie și să te umfli în pene în fața domniței drăguțe.

Aruncă un zâmbet cald și o otheadă scurtă în direcția lui Chloe.

Chloe îi zâmbi la rândul ei.

Iar Sawyer își dori să îl fi doborât pe Matt la pământ când avusese ocazia.

capitolul 6

Sar putea ca singurul tău scop în viață să fie de a servi pur și simplu drept avertisment pentru alții.

Chloe Traeger

Lui Chloe îi plăcuse întotdeauna la nebunie să călătorească în interes profesional, să cunoască oameni noi, să cutreiere lumea. Îi evoca viața de țigan hoinar pe care o trăise în copilărie alături de Phoebe și, într-un mod ciudat, acest lucru îi oferea alinare.

Dar acum exista Lucky Harbor și surorile ei și, oricât ar fi fost de surprinzător, și în aceste lucruri își găsea alinare. Îi luase luni întregi să se dumirească exact de ce, dar acum, așezată pe blatul de lucru din bucătăria mare și confortabilă a pensiunii, amestecând într-un bol de avocado cu maioneză, pricepu în sfârșit.

Era pentru că, pentru prima dată în toată viața ei, avea un fel de sediu central. Era ceva extrem de nou și, dacă trebuia să fie sinceră, nu îi stârnea senzația de claustrofobie la care se așteptase. Ceea ce o făcea să se lupte cu ea însăși.

Din fericire, nu avea prea mult timp să reflecteze la acel lucru. În a doua parte a zilei avea să aplice tratamente cosmetice într-un mic hotel de lux din Portland, și pentru că produsele ei erau făcute din ingrediente proaspete, avusese al naibii de mult de lucru pentru a le prepara.

- Chestia aia miroase... interesant, spuse Tara.

Se afla la masa tip insulă din mijlocul bucătăriei, gândind de zor. Fiind cea mai mare dintre surori, se alesese și cu cea mai consistentă doză de imperturbabilitate. Și de simț al curățeniei. În pofida faptului că tocmai se pregătea să gătească micul dejun pentru cei trei oaspeți ai pensiunii care apăruseră noaptea trecută, părul îi era perfect coafat și nu avea nici o firimitură sau scamă pe eleganții pantaloni negri de lână și cămașa de un alb imaculat. Iar cum putea să gătească și să servească mâncarea cocoțată pe acele tocuri era ceva ce o depășea pe Chloe.

Chloe își studie propriile picioare, încălțate confortabil într-o pereche de balerini. Tot ceea ce purta era orientat spre confort: colanți, maiou lung și larg, cu un jersey scurt lăsat deschis peste acesta.

- Cum reușești să rămâi aranjată tot timpul?

Tara zâmbi. O făcea mult mai des acum că avea parte de sex cu regularitate, și încă din partea lui Ford, unul dintre cei mai sexy bărbați din câți cunoscuse Chloe vreodată.

- Ei bine, eu nu pregătesc o porție de - Tara aruncă o privire în bolul lui Chloe - ceva pastă verde și urât mirositoare pentru tratamente cosmetice.

- E un balsam de păr din avocado și maioneză și nu e urât mirositoare. Funcționează mai bine decât balsamul tău de cincizeci de dolari.

- Avocado și maioneză? Accentul sudist al Tarei era vag și fermecător când era amuzată. Clienții tăi prețioși o să-și pună chestia aia în păr?

- Este varianta complet naturală. Întoarcerea la rădăcini și toate alea. Plus că e plină ochi de tot soiul de uleiuri și grăsimi sănătoase. Oamenii o adoră.

- Eu știu pentru ce te-aș adora, scumpo. Dacă mai ajuta la vase.

Era mai bine decât să spele toalete, își spuse Chloe, și oricum făcea frecvent și așa ceva.

- Mi-e tare dor de Mia.

Auzind numele fiicei sale adolescente - pe care Tara o adusese pe lume când ea însăși fusese încă adolescentă -, Tara zâmbi.

- Și mie mi-e dor de ea.

Vara trecută Mia lucrase acolo la pensiune, ajutându-le la curățenie și la orice altceva mai fusese de făcut, oferindu-i lui Chloe o pauză binevenită. Dar Mia se afla în Spania acum, petrecându-și ultimul an de liceu într-un program de schimb de elevi.

Punându-și jos bolul, Chloe dădu drumul la apă fierbinte în chiuvetă și deja terminase pe jumătate grămada de cratițe și tigăi când intră și Maddie în bucătărie. Aceasta căra un braț de vase care probabil fuseseră strânse din camerele oaspeților și i le puse pe toate în chiuvetă cu un zâmbet dulce.

La naiba! Chloe mai turnă apă fierbinte în chiuvetă.

- O, mai e ceva, spuse Maddie, întorcându-se din nou spre ea. Aproape mi s-a terminat masca aia de față pe care mi-ai preparat-o, cea cu făină de ovăz, căpșune și miere. Poți să îmi mai dai?

- Sigur. Chloe oricum intenționase să mai prepare o porție în ziua respectivă. Îți place mirosul? Pentru că pot să pun în loc de căpșune...

- Nu, nu schimba absolut nimic. Jax susține că mă face să radiez.

Tara și Chloe schimbă o privire cu subînțeles. Oricât de bună ar fi fost masca lui Chloe, și chiar era, nu ingredientele erau cele care o făceau pe Maddie să radieze.

Ci sexul.

Maddie își aținti privirea în bolul cu balsam pe bază de avocado, plimbând lingura prin el, adulmecându-l curioasă.

- Sos?

Luă o baghetă de pâine de pe blatul de bucătărie și o înmuie într-o picătură de tratament pentru păr.

- Chloe, să nu îndrăznești să o lași pe sora ta să mănânce balsam de păr, spuse Tara, fără a ridica privirea în timp ce răsturnă expert omleta din tigaie.

- Balsam de păr?

Maddie își îngustă ochii spre Chloe și aruncă bagheta în ea.

Chloe se feri și rânji.

- E doar avocado și maioneză. Și ai și tu nevoie de ea. Ți-ar rezolva problema cu electricitatea părului.

Mâna lui Maddie zbură spre părul ei. Avea o masă de bucle castanii, rareori îmblânzite în afară de cazul când avea părul strâns la spate. Nici azi nu era diferit. Îi cădea în bucle pe umeri, revărsându-se voluminos și bogat, și ei bine, electricizat.

- Și iar ai tricoul pe dos, observă Chloe.

- Ba nu e. Însă Maddie întinse gulerul tricoului pentru a se uita și studie cusătura de pe exterior. *La naiba!*

- Tot pe întuneric te îmbraci, sau ce e? o întrebă Chloe.

Era scuza pe care Maddie încercase să le-o ofere săptămâna trecută, când își făcuse apariția la pensiune roșie, ciufulită și purtând tricoul pe dos.

Maddie își smulse tricoul pentru a-l întoarce pe față. Pe dedesubt avea un sutien roz și urma vânătă a unei mușcături pasionale pe claviculă.

Chloe izbucni în râs.

- Bravo, Jax.

- Nu el... Noi nu... Maddie se pleoști. O, s-o lăsăm baltă. Își plesni ușor obrajii cu palmele. Am sărit pe el pe drum înapoi.

- În timp ce *conduceai*? întrebă Tara oripilată.

Maddie se făcu roșie ca sfecla.

- Am... tras pe dreapta. Lăsa să-i scape un rânjet ridicol. Doar că vreau într-una să îl mănânc. O să îmi treacă vreodată?

- Nu știi, recunosc Chloe. Dar, pentru binele tău sper că nu.

Dacă cineva merita să fie fericit, era Maddie. Înainte de a veni în Lucky Harbor o experiență nefericită cu un fost prieten o descurajase complet pe Maddie de a se mai apropia de bărbați. Apoi îl cunoscuse pe Jax. Cu puțină răbdare, adăugându-se personalității lui deschise și relaxate, Jax o vrăjise pe Maddie pe când o făcuse să iasă din carapacea ei. Acum se pregăteau de nuntă.

Data fiind iubirea pasională care îi lega de mult timp pe Tara și Ford, Chloe nu se îndoia că și ei aveau să le urmeze cât de curând exemplul, legându-și destinele la altar.

Era minunat pentru ei. Și palpitant, în același timp. Însă Chloe nu era tocmai sigură ce însemnau toate acestea pentru ea. Care avea să fie planul ei sau ce fel de viitor o aștepta...

- Ai s-o găsești și tu, spuse Maddie blând, privind-o pe Chloe. Iubirea.

- Oh, spuse Chloe, clătinând din cap. Nu. Eu n-am nevoie...

- O vei găsi, îi promise Maddie și o îmbrățișă. Poate după ce te liniștești puțin.

Ah, iată deci. Aceasta era problema. *Adevărata* problemă. Pentru a se bucura de acea acceptare eluzivă după care tânjea, Chloe trebuia să „se liniștească”, să renunțe la a mai fi cine era cu adevărat. Să se maturizeze. Să nu o mai lase pe sora ei să mănânce balsam de păr...

Dar, la naiba, nu își asumase partea ei de responsabilitate pentru pensiunea aceea? Nu își redusese drastic din călătoriile constante pentru a putea da o mână de ajutor acolo? Nu își modificase programul astfel încât majoritatea călătoriilor pe care le făcea acum să fie doar de o zi și le făcea doar când putea, când nu aveau oaspeți la pensiune?

Chloe făcuse tot ceea ce i se ceruse. Și tot nu era suficient. Simțind în piept o strânsoare care ar fi putut fi anxietate sau începutul unei crize de astm, își scoase inhalatorul și trase o dată din el.

- Deja? întrebă Maddie, vag îngrijorată. Deja ai dificultăți de respirație, de la începutul zilei?

Chloe ridică din umeri. În momente de stres fiecare dintre ele avea propriile metode pentru a-i face față. Maddie dădea buzna în chipsuri de cartofi. Tara gătea. Chloe își folosea inhalatorul.

- Poate că nu vreau să mă liniștesc.

- Toată lumea o face, la un moment dat, spuse Maddie.

- Mie nu cred că mi se potrivește.

Evitând să își privească surorile, Chloe mai adăuga detergent în apa fierbinte și se înfipse în grămada de vase, încercând să se gândească la ceva vesel. Ciocolată. Cățeluși. Curcubeie.

Bărbați.

Da, bărbații se dovedeau întotdeauna un mod plăcut de a-ți abate gândurile. Se gândi la Matt Bowers, pădurarul sexy pe care îl văzuse la sala de sport. Și mai era dr. Josh Scott, doctorul de la Urgențe. Îl cunoscuse cu ocazia unei crize de astm deosebit de chinuitoare, când aterizase la urgențe în timp ce era el de gardă, iar de atunci se mai întâlneau întâmplător de câteva ori. Acesta o invitase pe Chloe să iasă cu el, dar ea fusese prea ocupată încercând să jongleze cu deplasările ei și sarcinile de la pensiune. Poate era timpul să își sincronizeze programele și să se joace împreună de-a doctorul.

Un altul era Tipul Drăguț. Nu știa cum îl chema. Era proaspăt mutat în Lucky Harbor și era un adevărat mister. Se instalase într-o casă de pe faleze, una scumpută. Chiar și cei mai versați utilizatori Facebook fuseseră luați prin surprindere. Nimeni nu știa cu ce se ocupa Tipul Drăguț, nici cine era, dar Chloe îl văzuse la magazinul alimentar și era foarte sexy.

Și totuși, în timp ce spală și ultima cratiță, în minte îi apărură un cu totul alt bărbat, care făcuse să i se taie respirația - cel care purta pistol și avea o atitudine de băiat rău și era înzestrat cu un sex-appeal atât de sălbatic încât începuse să îi bântuie visele.

După cum o bântuia și sărutul lor. Ai, ai, ai, sărutul acela. Până la el reușise fără probleme să îl ignore.

- Șerif nenorocit, murmură ea, frecând energic cratița încăpățânată.

-Sawyer? întrebă Tara.
Chloe închise ochii.

-Nu, tocmai asta e. Nu Sawyer. Îl vreau pe Matt.
Sau Josh. Sau pe Tipul Drăguț. La naiba, chiar și pe
Anderson de la magazinul de amenajări interioare.
Nu pe șerif, mulțumesc frumos.

Ceea ce urmă fu o tăcere atât de stânjenitoare încât
Chloe o simți usturând-o pe spate. Cu stomacul strân-
gându-i-se în noduri, se întoarse cu fața spre încăpere.

Sawyer stătea în pragul ușii din spate, în uniformă,
tăcut, umplând întreaga bucătărie cu prezența lui.

Se scurse o clipă prelungă în care nimeni nu respiră.
-Nu e nimic personal, îi spuse Chloe lui Sawyer cu
toată demnitatea de care se simțea în stare, ceea ce nu
era mult.

Dar, la naiba, fără îndoială și ea era ultima femeie de
pe planetă pe care ar fi ales-o, deci nu îi greșise cu nimic,
își spuse ea. Doar că acum privirile le erau înlănțuite,
amintindu-i de felul în care gura lui căzuse oblic peste
a ei, fierbinte și lacomă, și brusc fu inundată de o do-
rință intensă.

În regulă, era cazul să iasă rapid din bucluc. Trebuia
să stea să se gândească. De preferat singură, în vârful
unui munte undeva. Cât despre ceea ce îi trebuia lui
Sawyer, era greu de spus. Era ca o stâncă atunci când
voia să fie.

Tara îi întinse o cană de cafea la pachet.

-Cred că în momentul de față îți dorești să fi trecut
pe la Starbucks în dimineața asta, ei? glumi ea, într-o
încercare vizibilă de a risipi tensiunea.

-Nu poți intra în astfel de localuri îmbrăcat în uni-
formă, îi spuse Sawyer.

-De ce nu?

-Uneori oamenii scuiță în mâncare sau în băutură
când văd un polițist.

-Ei, imaginează-ți așa ceva, murmură Tara, accentul
devenindu-i mai pronunțat odată cu iritarea când rosti
acele cuvinte în tăcerea oripilată.

Chloe închise robinetul și se uită la Sawyer, stânjenala ei nefericită fiind înlocuită de ceva ce aducea a nevoie aprigă de a-l apăra.

- De ce ai face asta atunci, de ce ai alege să fii polițist, doar pentru a fi tratat astfel?

- Vrei să zici în afară de gloria profesiei? întrebă el sec, apoi ridică din umeri. Sunt bun la asta.

Chloe știa că așa era. În spatele acelui calm se ascundea o hotărâre înverșunată și agresivă care îl ajuta mult în profesia lui. Probabil îl ajuta și în alte domenii.

De exemplu în pat.

Sawyer aruncă o privire în bolul care conținea amestecul de avocado cu maioneză.

- Ce-i aia?

- Nu e un sos, se grăbi Maddie să spună.

- E balsam de păr, îi spuse Tara. Împotriva electrizării.

Toată lumea se uită la părul cafeniu, ciufulit de vânt, al lui Sawyer. Îi cădea bogat și mătăsos pe gulerul uniformei. El nu suferea de electrizare, ticălosul.

- Eu cred că sunt în regulă, spuse el.

Stătea sprijinit de blatul de bucătărie, în mod evident simțindu-se în largul lui, cu gleznelor încrucișate într-o poziție relaxată, cu picioarele lungi destinse, cu mușchii coapselor ieșind în evidență prin materialul uniformei.

Da, era în regulă...

- Ai tenul uscat. Chloe arată din cap spre sticla de lângă balsam, în care se afla un amestec special de vitamina E și ulei din arbore de ceai, totul într-o bază de vaselină. Asta o să-ți remedieze problema. Deși nu avea nimic care să îl vindece de aerul de bărbat viril, rău și mohorât... Asta, desigur, dacă nu ți-e în continuare teamă că am de gând să te otrăvesc...

El o privi calm, apoi luă în mână sticluța, care arăta mică și feminină în mâna lui mare. Cu multă delicatețe, ca și cum ar fi mănuit o bombă, ridică ușor capacul și adulmecă.

- Miroase a flori.

- Și îți amenință masculinitatea? întrebă Chloe.

Tara deschise gura să protesteze, dar Sawyer râse, un sunet grav și ușor răgușit, ca și cum în ultima vreme nu ar fi avut prea multe motive să râdă.

- Folosește-o de două ori pe zi, îi spuse Chloe. Și în scurt timp ai să ajungi să radiezi. Exact ca Maddie aici de față.

Sawyer păru gata să spună ceva despre motivul pentru care Maddie „radia“, dar se abținu. Inteligent din partea lui.

- Am auzit despre ce se petrece, îi spuse Tara. Ești bine?

- Da, răspunse Sawyer. Este o altă angioplastie. Va fi bine.

Tara făcu o pauză.

- Mă refeream legat de muncă. Cine are de făcut o angioplastie?

Sawyer oftă.

- Tatăl meu. E o simplă procedură de rutină. E prea căinos ca să lase o problemă la inimă să îl oprească de la ale lui.

Fața îi era calmă și lipsită de expresie. Era din nou masca de polițist, ceea ce însemna că nu voia să discute subiectul.

- Povestește-ne despre tâlhar, îi ceru Maddie.

- Care tâlhar? întrebă Chloe.

Maddie se uită la Sawyer, care se mulțumi să soarbă din cafea.

- Sawyer l-a prins singur pe tâlharul care a jefuit magazinul de cartier, îi spuse Tara lui Chloe. Nu ai văzut? A scris în toate ziarele. Ți-am trimis link-ul prin e-mail.

Hmm. Poate ar fi trebuit să își verifice e-mailul aseară în loc să și-o petreacă lângă Lance.

- La magazinul din cartier a avut loc un jaf armat?

- Iar Sawyer era în fața magazinului când hoțul a ieșit în fugă din el, spuse Tara. Cu banii zburându-i din buzunare în mers.

Sawyer clătină din cap, ca și cum încă nu i-ar fi venit să creadă prostia individului.

- Sawyer l-a urmărit cu mașina, continuă Tara. Apoi pe jos, în timp ce suspectul imbrâncea persoane nevinoave. Bibliotecara și-a fracturat glezna.

Chloe icni.

- Domnișoara Bunyan?

Tara dădu din cap.

- Într-un final, Sawyer și-a scos pistolul și a tras câteva focuri de armă înainte de a-l doborî pe individ la pământ. Când a sosit restul cavaleriei, Sawyer îl ținea pe tip imobilizat și legat în cătușe.

Chloe se uită la Sawyer, care arăta vag iritat.

- Serios? îl întreabă ea.

- Nu. Domnișoara Bunyan și-a fracturat glezna când a ieșit în fugă din casă uitându-se la telefonul mobil în loc să aibă grijă pe unde merge, încercând să înregistreze un video pentru YouTube. Nu a fost nici pe departe în zona unde s-a întâmplat acțiunea.

- Dar a existat acțiune, nu-i așa? întreabă Maddie. Focuri de armă?

- Nu au fost focuri de armă, spuse el.

- Ei, la naiba, spuse Maddie dezamăgită. Îmi place mai mult versiunea Tarei.

Lui Chloe nu îi plăcea. Cătuși de puțin. Îi părea bine că nu se trăsese nici un foc de armă, dar tot rămânea urmărirea, înfruntarea, doborârea infractorului... Nu era prima dată când i se amintea din plin cât de periculoasă putea fi munca lui Sawyer, dar oricum se minuna de ușurința cu care înfrunța totul, zi după zi.

- Ești bine?

Sawyer îi întâlni privirea. Așa-i. Sawyer era întotdeauna bine. Iar dacă nu era, nimeni nu și-ar fi dat seama, căci ținea totul ascuns. Gândul o făcu să se întrebe dacă nu cumva ei doi aveau în comun mai multe decât și-ar fi imaginat vreodată că ar fi fost posibil.

- În ziar scria că infractorul se afla în mijlocul unui divorț și pur și simplu a cedat nervos, spuse Tara. Fosta soție îl curăță cum scrie la carte și a început să fure bani pentru a-și plăti avocații. Există tot soiul de nebuni.

Sawyer dădu din cap, iar Chloe nu putu să nu râdă de expresia lui resemnată. Era evident că văzuse „tot soiul de nebuni“.

- În mod cert ai fost vedeta orașului ieri, spuse Maddie. Eroul nostru.

Rânji când el se strâmbă și se desprinse de lângă blatul de bucătărie.

- Dar asta nu e singurul lucru care ți s-a întâmplat ieri, spuse Tara.

Sawyer îi aruncă o privire piezișă.

- Ba e.

- Nu. Ai primit și o solicitare de a te prezenta la casa doamnei Abbott.

- Ceea ce s-a dovedit a nu fi nimic, spuse Sawyer.

- N-a fost tocmai nimic, interveni Maddie.

- Maddie.

Tonul lui Sawyer fusese gândit să mustre, dar păru mai degrabă răbdător și eventual ușor amuzat. În mod cert blând.

Chloe fu fascinată să întrezărească pentru o clipă un Sawyer blând. Pe de altă parte, Maddie inspira astfel de porniri bărbaților.

Chloe în mod cert nu.

- Ce s-a întâmplat? Doamna Abbott e bine?

- Doamna Abbott e în regulă, răspunse Sawyer.

- Doar pentru că ai apărut tu călare pe calul tău alb și ai salvat-o. Maddie se întoarse spre Chloe. I s-a declanșat alarma de fum, iar Sawyer a fost primul care a ajuns la ea.

- O, nu, spuse Chloe, sincer consternată. Doamna Abbott era una dintre favoritele ei. Chloe îi pregătea în fiecare săptămână o cremă hidratantă specială, singurul produs care o ajuta pe femeia mai în vârstă să atenueze din simptomele psoriazisului. Serveau împreună ceaiul, iar doamna Abbott o desfăta pe Chloe cu povești din tinerețea ei sălbatică. Ardea ceva?

- Nu.

În mod evident încercând să scape de acolo înainte ca Maddie să își termine povestea, Sawyer porni spre ușă.

- Chloe își smulse privirea de pe fundul lui deosebit de reușit și o mută asupra surorii ei.

- Nu ardea nimic, o asigură Maddie. Și nici douăzeci de minute mai târziu, alarma de fum s-a declanșat din nou. Apoi din nou, Sawyer intervenind de fiecare dată.

Sawyer se opri cu un oftat.

- Doar o singură dată s-a mai declanșat, nu de două.

- Trebuie neapărat să încep să citesc pagina de Face book, spuse Chloe. Care era problema?

Maddie rânji.

- Detectorul ei de fum avea nevoie de o baterie nouă.

- O, spuse Chloe. Chestiile alea sunt nasoale.

- Nu, ce e cu adevărat impresionant e că Sawyer s-a dus la magazin în locul ei și i-a cumpărat o baterie, spuse Maddie. Apoi s-a întors și i-a montat-o. Ce scump.

Sawyer afișă o mină chinuită.

- Nu a fost un gest scump, a fost necesar. Mă săturașem să tot merg până acolo.

- Scump, repetă Maddie.

Chloe izbucni în râs, iar privirea lui Sawyer se îndreptă fulgerător spre ea.

- De parcă ție ți-ar plăcea să fii considerată o scumpă, spuse el.

- Mie nu, replică ea. Pe de altă parte, eu nu sunt nici pe departe o scumpă.

Și, la drept vorbind, nici el nu era, își spuse ea. Era masiv, și rău, și dominant, și superb, și inteligent, și curajos, și loial...

Dar nu și scump. *Pe toți dracii*, nu.

- Stai liniștit, îi spuse Tara, bătându-l pe umăr. Secretul tău va rămâne între noi.

- Ba vezi să nu rămână, bombăni el. O să le spuneți lui Ford și Jax. Iar Jax e atât de fetiță încât o să le spună... tuturor.

- Și ce-o să se întâmple atunci? întrebă Chloe. Ți se va retrage eticheta de mascul feroce?

Pe fundalul hohotelor de râs ale lui Maddie și Tara, Sawyer murmură ceva în barbă despre întregul sex feminin, apoi dispăru.

capitolul 7

Amintește-ți întotdeauna că ești unică. La fel ca toți ceilalți.

Chloe Traeger

A doua zi Sawyer se afla la spital, așteptând să afle cum decursese intervenția chirurgicală a tatălui său. La televizor rula un serial lacrimogen, iar telecomanda nu se vedea pe nicăieri. După două ore se simțea gata să pună mâna pe pistol și poate ar fi tras un glonț în ecran dacă nu ar fi apărut Chloe. Aceasta se trânti lângă el.

- *All My Children?* întrebă ea. N-aș fi crezut că ești genul.

- Nu mă uit.

Cu un gest exagerat, Chloe verifică restul încăperii.

Sawyer era singur în ea.

El își ciupi nasul.

- Ce cauți aici?

Chloe îi întinse o pungă.

- Ți-am adus brioșe de ridicare a moralului de la Tara. Cu banane și fulgi de ciocolată. Ea susține că pot rezolva orice.

Ei bine, așa se explica prezența ei. Tara o trimisese să facă o faptă de bună samariteană. Punga conținea patru brioșe. Îi dădu ei una și le înfulecă pe celelalte trei, terminându-le înainte să și-o termine ea pe a ei.

- Hei. Ți s-a părut o împărțire corectă? întrebă ea.

- A fost în funcție de greutatea fiecăruia.

Chloe își lăsă privirea să alunece peste trupul lui, iar Sawyer avu impresia că i se și opri respirația pentru o clipă, dar nu spuse nimic în afară de:

- Hm!

Își termină brioșa, apoi spuse:

- Oh! A fost cât pe ce să uit! Scoase un termos din poșeta ei uriașă. Lapte.

Sawyer îi întinse sticla să bea ea prima, iar când Chloe clătină din cap, o goli.

- E mai bine? îl întrebă ea.

El dădu din cap, iar ea râse ușor.

- Nu fi atât de zgârcit la cuvinte, șerifule.

Fără a părea excesiv de insultată, se instală lângă el, lăsându-se pe spate pe scaunul inconfortabil, întinzându-și picioarele în fața ei, încrucișate în dreptul gleznelor.

- Mă gândesc că sunt două moduri de a face asta, spuse ea. Putem sta într-o tăcere stingheră, sau pot să vorbesc eu în continuare, iar tu să te prefaci că mă ascuți.

- Sau ai putea să pleci.

- Da, dar e mult mai distractiv să rămân și să te fac să te simți stânjenit.

- Nu mă faci să mă simt stânjenit.

Ochii ei de un verde nesfârșit îi întâlneau pe ai lui.

- Ceva tot îți fac.

Da. Pe toți dracii, ceva sigur îi făcea.

- Mă sâcâi? propuse el. Mă iriți? Mă frustrezi? Mă infurii?

- Te excit.

Sawyer clătină din cap, dar al naibii să fie dacă nu avea dreptate.

- Aleg cea de-a doua opțiune.

- Te irit? întrebă ea.

- Nu. Cea în care tu vorbești.

Ea râse, apoi îi povesti despre ultima ei călătorie în Belize, de unde se întorsese cu micul tatuaj de pe interiorul încheieturii ei și care aparent însemna „Fii tu însăși“.

- A durut ca naiba, spuse ea. Iar Tara este sigură că nu voi reuși niciodată să mă angajez pe un post care presupune muncă de birou din cauza locului unde se află - e greu de acoperit. Probabil s-ar panica dacă mi-ar vedea și celălalt tatuaj, dar nu o să-l vadă pentru că este ascuns într-un loc... discret, spuse ea, aruncându-i un rânjet.

Sawyer reflectă la cuvintele ei preț de o clipă foarte plăcută, savurând distracția de a-și imagina unde era și ce ar fi putut reprezenta tatuajul acela.

- Anticipezi că îți vei dori un loc de muncă la birou? o întrebă el, nereușind să și-o imagineze într-un astfel de mediu, perfect cuminte și reținută.

- Ea râse.
- Să stau la o masă de scris și să zâmbesc drăguț? Nu, nu sunt sigură că aș fi în stare de așa ceva.
- De ce anume ai fi în stare?
- Chloe păru surprinsă de întrebare.
- Ei bine, mi-ar plăcea să reușesc să lansez oficial linia de produse cosmetice naturale pe care le creez.
- Asta pare o idee... surprinzător de corporatistă.
- Mușcă-ți limba, spuse ea.
- Sawyer se trezi zâmbind.
- Uau, spuse ea. Ar trebui să faci asta *mult* mai des.
- El o ignoră.
- Îți place ceea ce faci.
- Ei bine, da. Nu asta e ideea?
- El deschise gura, apoi o închise din nou, dând din cap în semn că da.
- Ai știut dintotdeauna ce vrei să faci?
- Da. Când eram mică, stăteam tot timpul cu mama la cort. Știai asta?
- El clătină din cap. Nu știa mai nimic despre trecutul ei. O cunoscuse pe Phoebe însă, și nu fusese tocmai genul de femeie mămoasă.
- Maddie și Tara au crescut cu tații lor, dar eu am fost cu Phoebe. Mergeam cu cortul, spuse Chloe. În cea mai mare parte călătoream de la un concert Grateful Dead la următorul; uneori ne lansam și în alte aventuri. Dar mi-am purtat întotdeauna toate lucrurile personale într-un mic rucsac cu ilustrații din *Salvați de clopoțel*.
- Sawyer simți o gheară în piept și îi luă o clipă până putu vorbi:
- Trebuie să fi fost dificil pentru o copilă.
- Copilăria lui fusese dramatic diferită. El avusese un cămin, unul *mizerabil*, dar totuși, un acoperiș deasupra capului.
- O, mie mi-a plăcut, spuse Chloe. Desigur, eram sărace lipite pământului, dar eu nu știam asta. De fiecare dată când puteam, ne făceam singure lucrurile de care aveam nevoie. Săpun, șampon, chestii dintr-astea. Îmi plăcea la nebunie să descopăr care parfumuri se potriveau cel mai bine cu anumite ingrediente.

Desigur, Chloe se străduise să se descurce cât mai bine în situația în care fusese pusă. Dar viața ei de nouămadă fusese inevitabil grea. Sawyer habar nu avea cât de diferită ar fi fost viața lui fără Ford și Jax, care îi oferiseră o doză de stabilitate. Apoi, după ce fusese arestat, găsisse o altă forță stabilizatoare, diferită, cu un impact chiar mai mare, în persoana ofițerului care îl arestase, oricât ar fi fost de surprinzător. Șeriful Allen Coburn fusese primul adult care își găsisse răgaz să manifeste un oarecare interes față de el. Să îi pese. Avusese grijă să îl pună pe Sawyer pe calea cea dreaptă verificându-l în fiecare săptămână și continuase să o facă până la moartea lui, cu câțiva ani în urmă.

Chloe nu părea să fi avut parte de astfel de forțe stabilizatoare, cel puțin nu până anul trecut.

- În stilul ăsta de rătăcit dintr-un loc într-altul, spuse el, cum te-ai dus la școală și ți-ai făcut prieteni?

- Phoebe mi-a făcut educația acasă, în mare parte, până la liceu. O vreme ne-am stabilit în San Francisco pentru că avea un iubit care era mașinist la teatru. Acolo m-am dus la școală.

- Tu și mama ta ați locuit cu iubitul ei?

- Nu, el locuia în mașina lui, în parcare teatrului. Și atunci am trăit mai mult prin tabere. Ridică din umeri, ca și cum nu ar fi fost mare școală; fusese pur și simplu realitatea ei. Îmi făceam prieteni oriunde ne-am fi aflat; asta nu era cu adevărat o problemă. Mi-e mai ușor acum, firește, când am o casă.

Deci pensiunea pe care o administra cu surorile ei era prima casă adevărată pe care o avusese vreodată, ceea ce intensifică strânsoarea pe care o simțea în piept.

- Dar tu? îl întrebă ea.

- Ce-i cu mine?

- Tu aici ai crescut.

- Da.

Ea îi aruncă o privire prelungă, așteptând nerăbdătoare ca Sawyer să își deschidă sufletul.

- Ei, haide, spuse ea. Spune-mi ceva. Ai vreun tatuaj? întrebă ea. Povești din copilărie? Ceva ce dorești să le împărtășești și colegilor tăi? Orice?

- Credeam că înțelegerea era că tu vorbești și eu ascult.

Ea clătină din cap.

- M-am interesat în privința ta, să știi. Îl îmbrânci cu un umăr într-al lui. Și pentru un orașel care iubește bârfele mai mult decât supermarketul Walmart, nu prea există informații despre tine aici. La drept vorbind e chiar drăguț că oamenii locului sunt atât de protectori față de șeriful lor cel mare și rău.

Protectori? Sawyer clătină din cap, dar ar fi trebuit să știe că Chloe nu avea să abandoneze subiectul.

- Asta înseamnă că nu, ești pur și simplu teribil de neinteresant? întrebă ea. Sau nu, pur și simplu te închizi în tine pentru că poți și pentru că la asta te pricepi cel mai bine?

El izbucni în râs exact în clipa în care apăru chirurgul. Redevenind brusc sumbru, Sawyer se ridică în picioare și se pregăti sufletește pentru cel mai negru scenariu, însă doctorul îl asigură că intervenția tatălui său decur-sese bine. Inundat de ușurare pură, se lăsă să cadă din nou pe scaun. De ce naiba îi păsa cât de puțin era o enigmă deplină. Nolan Thompson considera că fiul lui nu merita să-și irosească timpul cu el. Acest lucru nu avea să se schimbe datorită unei angioplastii. Poate dacă iar fi înlocuit inima...

Chloe se așeză și ea și își petrecu brațul pe după el, sprijinindu-și capul pe umărul lui. Nu spuse nimic, lăsându-i o clipă de răgaz. Ceea ce se dovedi a fi o altă surpriză. Chloe era mereu într-o agitație atât de neîntreruptă, făcând mereu eforturi considerabile pentru a-l scoate din sărite. Sau, pe toți dracii, poate că nu era deloc un efort, poate că ei îi venea ușor.

Dar acum, în momentul acela, era acolo. Alături de el. Tândră, și caldă, și afectuoasă. Ce naiba căuta aici, oricum? Și de ce îi dădea o stare atât de profundă de bine? Neputând să se abțină, o strânse lângă el. Doar pentru o clipă, își promise, îngropându-și fața în părul ei mirosind dulce, absorbind alinarea mută pe care i-o oferea.

În cele din urmă se ridicară de pe scaune și, surprinzându-l din nou, ea ridică privirea spre chipul lui. Dând

din cap cu o expresie satisfăcută, părând a spune arăta în regulă după standardele ei, se ridică în vârl picioarelor și îl sărută pe obraz. Apoi ieși din sala de teptare la fel de misterios cum apăruse, lăsând în urmă ei un gol pe care Sawyer nu reuși să și-l explice.

Trei nopți mai târziu, după o zi dată naibii, Sawyer își târi fundul obosit și jerpelit până la Love Shack barul deținut în comun de către Jax și Ford. În dimineața aceea ninsese timp de cinci secunde, exact atât cât să compromită carosabilul. Ceea ce însemna că fiecare apel la care se prezentase Sawyer după aceea îl pusese în situații de viață și de moarte chiar și pentru a se da jos din blestematul lui de SUV. De două ori se prezentase pe autostradă pentru a se ocupa de dirijarea traficului și de două ori fusese aproape lovit de câte un idiot gonind cu o viteză mult prea mare pentru condițiile de drum.

Însă picătura care umpluse paharul fusese ultima solicitare pe care o primise – un accident fatal care se petrecuse chiar la marginea orașului Lucky Harbor. Un puști de douăzeci de ani se urcase băut la volan și sfârșise încolăcit în jurul unui copac.

La un moment dat din viață Sawyer fusese foarte aproape de a deveni acel puști. În noaptea aceea rămase cu mult timp în urmă, Sawyer nu fusese la volan, dar fusese la fel de beat ca șoferul când se izbiseră de un stâlp.

Sawyer reușise să scape cu viață din acel accident și chiar dacă îi plăcea să creadă că acela fusese momentul în care își luase viața în mâini, adevărul era că se scurse seră alți câțiva ani până să se întâmple acest lucru.

Acum, înghețat până în măduva oaselor, se îndreptă spre ușa de la intrare a barului exact când ieșea un alt bărbat.

Todd, care îngustă ochii la vederea lui Sawyer. Acesta îi răspunse cu o privire netulburată. Mormăind în barbă ceva neinteligibil, Todd îi aruncă o privire dură peste umăr și dispăru în noapte.

Sawyer avea chef de ceartă și aproape îl urmă pe Todd ca să se ia la bătaie cu el. Dar gândirea rațională

se dovedi mai puternică și îl lăsă pe Todd în pace. Intră în bar, sperând să se încălzească.

Localul Love Shack era amenajat să semene cu o veche tavernă din Vestul sălbatic. Pereții erau zugrăviți într-un roșu strident de bordel și ticsiți cu vechi unelte de minerit. Pe grinzile de lemn golașe din tavanul înalt erau atârinate felinare, care se legănau deasupra meselor scrijelite în formă de bancă, ocupate acum de mulțimea gălăgioasă care se strângea în weekend.

Sawyer traversă direct barul, îndreptându-se spre biroul lui Ford, aflat în spate. Se schimbase la secție de uniforma murdară și era în haine de civil acum, dar în continuare înarmat. Își încuie centura din dotarea uni-formei și majoritatea armelor într-un dulăpior gol pe care băieții îl păstrau pentru el și se duse înapoi la bar.

- Ei, ia te uită, e chiar eroul local, remarcă Ford când Sawyer se așeză la bar. Ai mai schimbat recent bateriile la vreo alarmă de fum?

- Ține-ți gura. Sawyer îl privi turnându-i suc de car-bogazos pe care îl servea de obicei. Dă-mi mai bine o bere.

Ford ridică o sprânceană și se duse la dozatorul de bere.

- Zi nasoală?

- Zi nasoală.

Sawyer sorbi cu sete din bere, încă văzând în minte ochii orbi ai puștiului încremenit pentru veșnicie pe as-falt, la cincisprezece metri de locul de unde fusese pro-iectat din mașină.

Nici cinci minute mai târziu, Maddie ieși veselă din magazia barului, arătând ușor ciufulită, ceea ce însemna că, fără îndoială, și Jax era undeva pe aproape. Îi zâmbi lui Sawyer și se servi cu un pahar de apă cu gheață, în timp ce Ford îi strigă unuia dintre ospătari:

- O porție de pește și cartofi pai pentru șerif, spuse. Porție dublă la cartofi. Se uită la Sawyer. Mai dorești ceva?

Era bine cunoscut faptul că Sawyer avea un apetit demn de un șofer de tir. Acesta ridică din umeri.

- Nu prea mi-e foame.

Sprânceană lui Ford se ridică din nou.

- Să renunț la cartofi?

- Doar partea cu porția dublă.

Maddie și Ford schimbă o privire îngrijorată, apoi Maddie se așază pe scaunul de lângă cel al lui Sawyer.

- Ești bine?

În trecut nu avusese pe nimeni care să îl întrebe așa ceva. Oamenii presupuneau pur și simplu că era bine sau, cel puțin, că avea să fie. Apoi în oraș apăruseră cele trei surori. Două dintre ele puseseră mâna pe cei mai buni prieteni ai lui, iar acum când una, când alta se găseau mereu să îl întrebe dacă era bine.

- Nu mi-e foame, atâta tot.

Jax ieși din magazie. O trase pe Maddie de pe scaun, se așază în locul ei, apoi o puse în poala lui, îngropându-și nasul în părul ei, lăsându-și o mână să coboare pe fundul ei.

- Hei, drăguță! Te simți puțin mai bine acum?

Dumnezeule, își spuse Sawyer. Îl făcuseră până și pe Jax să întrebe oamenii cum se simțeau.

Însă Maddie se topi în brațele bărbatului ei.

- Mult. Sawyer, însă, a avut o zi proastă. Susține că nu îi e foame.

Jax se uită la Sawyer, ridicând din sprâncene.

Sawyer îl ignoră, iar când sosi mâncarea, se concentra asupra mâncatului pentru a demonstra că era în regulă. Jax se aplecă spre el pentru a lua un cartof.

- Cum ție nu ți-e foame... Hei, bombăni el, când Sawyer îl împunse cu furculița. Ei bine, cel puțin nu e nimic în neregulă cu reflexele tale.

Dându-i lui Maddie un sărut zgomotos, Jax se întoarce la muncă.

Maddie îl privi plecând și oftă visătoare.

- Am să mă căsătoresc cu el.

- Doar Dumnezeu știe de ce.

Sawyer se întinse după ketchup, iar Maddie râse.

- Mă face fericită, spuse ea. Mă face... de toate. Știi?

Sawyer o privi în ochii calzi și dădu din cap, nevoind să o dezamăgească. Ea îi zâmbi și îl îmbrățișă, apoi îl sărută pe obraz.

- Ești un scump că îmi faci pe plac.
Sawyer fu cât pe ce să se înece cu un cartof. Iată deci că era din nou considerat scump. Ar fi trebuit să omoare pe cineva în săptămâna aceea, astfel ar fi rezolvat problema.

Câteva clipe mai târziu apăru Chloe. Sawyer inspiră adânc și abia atunci își dădu seama că își ținuse respirația. Nu se mai punea problema să omoare pe cineva. Ceva ce își dorea... era ea.

Reflectase la acest lucru încă de când îl surprinsese la spital. Și visase la acest lucru. Vise suficient de fierbinți cât să pârjolească așternuturile.

Chloe se dezbracă de jacheta de piele neagră, dezvăluind un pulover roșu de te dureau ochii, o fustă de blugi minusculă, colaji și cizme până la genunchi. Și, Dumnezeu, cizmele îi dădeau o grămadă de idei. Nu că ar fi avut nevoie de mai multe. Părul ei lucios, roșcat-închis, era ciufulit de vânt și i se revărsa în cascadă pe umeri, făcându-l să se gândească la acele vise ale lui. În detaliu.

Sau poate că de vină era pur și simplu ea. Ea îl făcea să se gândească la sex. Sex fierbinte, sălbatic, fără restricții...

Chloe veni la bar și îi susținu privirea preț de o clipă prelungă, ruptă din timp. Ea nu îl întrebă dacă era bine. Nu îl împovără cu îngrijorarea ei. Nici măcar nu îi oferi obșcuitul ei zâmbet sardonice de mă-doare-în-cot. Nu, doar se mulțumi să îl fixeze cu ochii aceia de un verde intens, iar el se trezi dorindu-și să cadă și să se înece în ei.

Își dorea și încă un pahar de ceva și eventual o vacanță. În mod cert ar fi trebuit să și-o tragă. Eventual cu o blondă înaltă și atrăgătoare la trup, pe care s-o doară în cot de ce simțea el și ale cărei singure cuvinte să fie:

- Mai tare, Sawyer, trage-mi-o mai tare.

Doar că nu își dorea o blondă înaltă și atrăgătoare.

Își dorea o roșcată micuță, senzuală și sălbatică. Și-o dorea pe această roșcată micuță, senzuală și sălbatică.

- După o zi dificilă, spuse Chloe încet, am întotdeauna nevoie de ceva ușor... nebunesc. Ceva puțin în nereșta, care să mă împingă înapoi la locul meu.

Situația era cu mult mai gravă decât crezuse dacă avea impresia că acele cuvinte erau perfect logice.

- Dar poate că doar eu simt așa, spuse ea în replica la tăcerea lui. Probabil că un Cercetaș Senior nu simte nevoia de nimic nebunesc.

- Cercetaș Senior?

Ea îi zâmbi.

- Am spus cumva Cercetaș Senior? Mă refeream la un om al legii, îmi pare rău.

Era o minciună sfruntată că îi părea rău. Avea impresia că era un om extrem de convențional. O știa. Avea să-l lase să creadă acest lucru în continuare pentru că era în favoarea obiectivelor lui. Aveau nevoie de distanță între ei.

O grămadă de distanță.

Dar în seara aceea nu prea avea chef să fie convențional și al naibii să fie dacă avea chef de distanță.

- Uneori nebunia funcționează.

- Nu mă tachina, spuse Chloe. Avem definiții foarte diferite pentru ce înseamnă nebunie. Eu mă refer la coborât pe tiroliană deasupra unor fălci flămânde de aligatori. Îmbrânci ușor băutura din fața lui. Tu te referi la a bea o singură bere.

- Habar nu ai la ce mă refer.

Ea își plecă ușor capul în semn de recunoaștere și poate că ar fi spus ceva, dar un individ se băgă cu forța între ei și trânti palmele pe bar. Era deja, în mod evident, rupt de beat - pe toți dracii, era de-a dreptul praf - când flutură amețit o mână în direcția lui Jax.

- Hei, omule, mișcă-te dracului mai repede. Ne trebuie încă o carafă la masă, urgent!

- Asta e ultimul lucru care îți trebuie, spuse Sawyer.

Individul se întoarse fulgerător spre el, cu ochii arzându-i de furie gata să explodeze. Sawyer își ridică poalele cămășii pentru a-i arăta insigna de șerif prinsă la cureaua pantalonilor, apoi îi făcu semn tipului să se întoarcă la masă.

- Impresionant, spuse Chloe, când bărbatul se supuse. Așteptă o fracțiune de secundă. Ai avut o zi lungă. Sawyer ridică un umăr.

-Am auzit despre accidentul mortal.
El nu răspunde. Nu era nimic de spus. Însă ea continuă să îl privească, având în ochi ceva ce aducea mult prea mult a compătimire. Sawyer nu își dorea compătimire. O dorea pe ea, încolăcită în jurul lui, rostindu-i gâfâit numele în timp ce se izbea neobosit în ea.

Ea nu întrerupsese contactul vizual și, așa cum se întâmpla de obicei când se lăsa absorbit în vortexul ei, orice altceva păru să pălească până dispăru. Gălăgia generală din bar, muzica, chipurile celor doi bărbați care îi erau mai mult frați decât prieteni, totul... în afară de el și ea.

Ea îl atinse, doar o dezmierdare ușoară cu degetele peste umărul lui, și deși tot trupul i se încordă, simți că putea respira ceva mai ușor.

Gura ei se curbă lent într-un zâmbet. Ochii îi erau calzi, cu o umbră de sfidare și poate chiar îngrijorare.

Nu își dorea din partea ei îngrijorare.

Dar sfidare... da. Avea să o accepte.

-Ești tensionat, spuse Chloe.

Ridicându-se, se duse în spatele lui, punându-și mâinile pe umerii lui. Își înfipse degetele în mușchii lui încordați, masându-i cu surprinzător de multă forță, până când se topi într-o baltă la picioarele ei.

-E mai bine? îi murmură ea la ureche, făcându-l aproape să geamă când își apăsă sâni pe el.

Glumea? Singurul mod în care ar fi putut să se simtă și mai bine ar fi fost dacă s-ar fi aflat undeva doar ei doi și complet goi. Însă cineva o strigă pe nume, iar ea se îndepărtă pentru a povesti cu niște prieteni, lăsându-l să se holbeze în urma ei în timp ce se prefăcea că se uita altundeva. Da, intraseră într-un joc nou zilele acestea, un fel de joc de-a șoarecele și pisica, iar Sawyer era destul de sigur că nu i se puseseră la dispoziție toate regulile.

Chloe râse la ceva ce auzi de la cineva, cu părul scânteindu-i ca o mare de flăcări sub lumini. Privirea ei alunecă spre a lui. Da, în mod cert ceva se schimbase între ei. Din nou. Prima dată crezuse că era doar imaginația lui. În fond, îi plăcuse întotdeauna să îl ațâțe, iar el făcuse la fel cu ea. Dar fusese întotdeauna capabil

să se scuture de efectul ei, știind că nu făceau decât să se tachineze reciproc.

Nimic mai mult.

Niciodată nimic mai mult.

Dar acum doar o scânteie îi mai despărțea de o explozie care ar fi putut să-i mistuie pe amândoi, făcându-i una cu pământul, iar așa ceva nu se putea întâmpla. Muncise prea al naibii de mult pentru a-și construi viața pe care o trăia. Zi după zi, absolut în fiecare zi, trebuia să rămână pe calea cea dreaptă. Disciplina era singurul lucru pe care se putea baza. Nici măcar prietenii lui nu l-ar mai fi putut ajuta dacă ar fi luat-o razna ca adult. Coburn era mort, tatăl lui nu se punea la socoteală, iar Ford și Jax erau ocupați să înceapă vieți noi. Meritau să fie fericiți și să nu fie nevoiți să-și facă griji pentru el. Așa era logic și rațional.

Dar indiferent că era din cauza extenuării sau a amintirilor stârnite de accidentul mortal din seara aceea, logica și rațiunea nu aveau nici cel mai mic cuvânt de spus asupra dorinței sale lacome, vibrante, neobosite de a o avea pe Chloe Traeger.

capitolul 8

Tăcerea e ca mierea, dar e greu să-ți amintești asta când te încearcă fierea.

Chloe Traeger

De regulă Chloe adora să se afle la barul Love Shack când era atât de aglomerat ca acum. Adora căldura și legătura cu oamenii care trăiau aici, în Lucky Harbor. Se bucura de camaraderia lor relaxată, mai ales după ce ultimele câteva zile fusese plecată în interes de serviciu. De obicei când stătea pe un scaun de bar și le asculta poveștile se simțea inundată de o stare de calm. Ca și cum acolo și-ar fi putut găsi locul cu adevărat.

Dar nu și în seara aceasta. Fusese plecată la San Francisco pentru câteva zile și totul decursese bine. Avea

comenzi noi pentru linia ei de produse cosmetice și reușise chiar să includă și puțină distracție, vizitându-și prieteni pe care nu îi mai văzuse de ceva vreme. Aceștia și-ar fi dorit să mai rămână câteva zile și i-ar fi fost ușor să se întindă cu munca pentru a-și amâna plecarea. Dar, pentru prima dată, fusese nerăbdătoare să se întoarcă în Lucky Harbor.

Acasă.

La volan, pe drum înapoi, începuse să se gândească la soluții pentru a rămâne mai aproape de casă data viitoare și pentru a mai reduce din timpul petrecut călătorind.

Ideea nu era nouă. Îi venise pentru prima dată cu câteva luni în urmă și nu se mai dădea dusă. Voia să însemne mai mult pentru pensiune decât persoana care spăla vasele și făcea pe paznicul de noapte pentru oaspeți. Voia mai mult decât să țină pur și simplu locul altcuiva. Voia să facă parte din acea pensiune la fel cum o făceau Maddie și Tara. Ba chiar se gândise la modul perfect de a o face – deschizându-și propriul centru spa în cadrul pensiunii. De mai multe ori săptămâna trecută oferise ocazional câtorva dintre oaspeți câte un tratament cosmetic gratuit pe terasa închisă, dar acum ar fi fost altceva. Ar fi fost zi de zi. Oficial.

Fără îndoială surorile ei aveau să îi amintească de cât de mult timp era plecată, dar de ce nu ar fi putut să găsească un compromis? De ce nu ar fi putut să le aibă pe toate? Nu spunea nimeni că nu putea să înceapă încetîșor, demonstrând că era capabilă să o scoată la capăt. Pe toți dracii, putea în continuare să călătorească în zilele când nu avea nimic programat. Astfel s-ar fi bucurat de avantajele ambelor sisteme de lucru, rămânând cu un picior ancorată aici, dar putând în același timp și să plece și să își ia zborul când simțea nevoia.

I-ar fi plăcut.

Numele lui Sawyer o făcu să își îndrepte din nou atenția către bar. Jax tocmai o servea pe Lucille, povestindu-i ceva despre propria lui copilărie sălbatică și nechibzuită, una care, întâmplător, îl inclusesse și pe Sawyer. Aparent bunul șerif fusese și el în tinerețe sălbatic

și nechibzuit, ceea ce o șocă pe Chloe. La frageda vârstă de paisprezece ani, Sawyer conducea o mică afacere cu acte de identitate false. Confectionase atât pentru el, cât și pentru Jax câte un set de acte de identitate false pe care încercaseră să le folosească pentru a cumpăra alcool.

Povestea nu se sfârșise bine.

Lucille, îmbrăcată ca de obicei într-un trening roz neon care te orbea și având pe cap o cordeluță sport albă, hohoti cu vocea ei de persoană care fumase timp de șaptezeci de ani.

- O, scumpule, îi spuse ea lui Jax. Bineînțeles că îmi amintesc. Tatăl lui Sawyer a fost furios. V-a ținut o morală usturătoare și ție, și lui.

- Da, și nu s-a mulțumit cu morala, spuse Jax, strâmbându-se când își aminti.

Sawyer nu părea să acorde nici cea mai mică atenție poveștii. Tocmai își termina cartofii pai, concentrându-se exclusiv asupra lor și dându-i pe gât cu ce mai rămăsese din bere.

Chloe nu îl mai văzuse niciodată să consume alcool.

Și a naibii să fie dacă și-ar fi putut imagina vreodată că bărbatul din spatele insignei de șerif avusese la un moment dat o afacere cu acte de identitate false, indiferent dacă fusese sau nu doar un puști neghiob. Ii venea greu să pună laolaltă cele două imagini foarte diferite pe care și le făcuse despre el.

Sawyer împinse deoparte farfuria goală, salutându-l din cap pe chelneriță când aceasta i-o luă. Vizibil distrat, se ridică și ocoli barul dispărând în încăperea din spate.

Chloe îl urmări plecând, apoi îl văzu pe Ford schimbând o privire cu Jax. În mod evident înțelegeau că ceva se petrecea, ceea ce era bine pentru că ea nu considera că a sta pe lângă Sawyer în seara aceea ar fi fost o manevră prea înțeleaptă. Și, naiba s-o ia de treabă, ea se străduia să ia decizii înțelepte.

Și totuși... fir-ar să fie. Nici Ford, nici Jax nu porniseră după el. Mai așteptă un minut, își aminti expresia de indiferență atent construită de pe chipul lui Sawyer

și înțelese că însemna că avea nevoie de acea mască în scara aceea. Cu inima strânsă, trase adânc aer în piept și se duse ea.

Sawyer stătea singur în colțul biroului din spate, în fața unui dulăpior cu lacăt care era deschis. Chloe își aminti că Maddie îi spusese odată că băieții îi rezervase un dulăpior cu lacăt pentru a putea, atunci când venea de la muncă, să își lase armele undeva în siguranță și astfel să își încheie tura.

Ceea ce era limpede că Sawyer făcuse chiar în seara aceea, căci acum era ocupat să introducă o combinație. Deschise dulăpiorul fără a se întoarce spre ea, deși Chloe știa sigur că o auzise intrând în birou. Era ca o felină când venea vorba de astfel de lucruri, având ochi și la ceafă, ghicind diverse chestii.

Îl privi scoțându-și centura din dulăpior, și petrecându-și-o în jurul taliei și închizând-o ferm. Apoi se aplecă și își prinse tocul de picior în jurul coapsei musculoase. Alegând apoi pistolul, îl ridică atent și verifică ceva la el. Satisfăcut, îl băgă în tocul de la șold, închizând micuța curea peste el pentru a-l fixa.

Chloe rămase încremenită, șocată să constate că a-l privi înarmându-se până în dinți era ceva ce o excita.

Refuzând în continuare să îi recunoască prezența, Sawyer scoase un cuțit, îl băgă într-o teacă de pe piciorul lui, apoi își băgă un alt pistol în pantaloni în dreptul șalelor.

Oh. Brusc aerul păru cam cald în încăpere.

- Nu cumva ești o idee cam prea înarmat pentru genul de solicitări cu care te confrunți aici, în Mayberry, SUA? întrebă ea, pe un ton enervant de senzual. Adică, sunt sigură că blocajele în trafic sunt săcâitoare, și probabil că te lovești din când în când de câte un bețiv care se împleticește pe chei și îți mănâncă din timp, dar chiar sunt oamenii aceia atât de periculoși?

Sawyer nu tresări la auzul vocii ei în camera cufundată în tăcere. Se mulțumi să îmbrace peste restul ținutei o jachetă pe al cărei spate era inscripționată cu litere mari și albe sigla Agenției de Combatere a Drogurilor. Închise dulăpiorul, apoi se întoarse încet spre ea.

- Am colaborat și la alte proiecte în cadrul unei forțe de intervenție speciale.

Proiecte periculoase, din câte vedea ea, și simți un jungă de teamă pentru el.

- Ah. Deci ești...

- Îmi place să fiu pregătit.

Chloe dădu din cap, alegând să nu îi împărtășească îngrijorarea ei, pentru că știa că nu ar fi dorit-o. Și ei îi plăcea să fie pregătită sau cel puțin să dea impresia că era. Iar în acel moment nu era nici pe departe pregătită pentru efectul pe care îl avea asupra ei simplul fapt de a-l privi, prin urmare se dădu înapoi până se ciocni de ușă.

Crispându-se, puse mâna pe clanță.

- Ei bine, spuse ea mult prea vesel, vise plăcute.

leși din încăpere fără a mai adăuga nimic altceva. Traversă direct barul, se urcă pe scuterul ei Vespa și porni spre pensiune în noaptea cufundată într-o beznă adâncă.

Vise plăcute? Chiar îi urase lui Sawyer să aibă vise plăcute? Ce se petrecea cu ea? Și, fir-ar al naibii, nici măcar nu îl întrebase de tatăl lui. Fusese prea ocupată lăsându-se distrasă de munca lui și de cât de bine arăta când o îndeplinea.

De-abia când ajunse pe veranda căsuței din spatele pensiunii se opri să inspire adânc. Era complet singură. Singură îi era bine. Îi plăcea mult să fie singură...

O mașină SUV apărură în spatele pensiunii și parcă lângă scuterul ei.

Sawyer, desigur. Acesta coborî din mașină și urcă hotărât treptele verandei, arătând deosebit de mare și rău în întuneric. Genunchii ei fură cuprinși de un vag tremurat bizar și fu nevoită să îi încordeze, sprijinindu-se cu spatele de balustrada verandei.

- Ce cauți aici?

- Am vrut să mă asigur că ai ajuns acasă cu bine.

- Pe toate femeile le urmărești când pleacă acasă de la bar, șerifule?

- Nu. Doar pe cele care prezintă cea mai mare probabilitate de a se furișa la orele târzii ale nopții în apropiere de Black Ridge. Își sprijini un braț pe balustradă lângă ea și se aplecă peste ea. Cum în seara asta sunt

prea obosit să fug după tine, m-am gândit să te interceptez la plecare.

- Ne-ai văzut, murmură ea, refuzând să se lase intimidată de silueta lui masivă planând amenințător peste ea. Însă trupul ei nu își refuză un mic fior de plăcere stârnit de apropierea lui fizică. Pe Lance și pe mine, cu o seară înainte să plec spre San Francisco.

Se duseseră acolo pentru că bătrâna casă Whitney era programată la demolare luna următoare. Se lăfăia peste treizeci de acri de pădure deasă, îndepărtată, și nu mai fusese locuită de zeci de ani.

În afară de persoane fără adăpost. Mereu se găseau câțiva care căutau să se adăpostească acolo, mai ales spre sfârșitul toamnei, ca acum, când nopțile deveneau reci. Chloe și Lance și alți câțiva din oraș, inclusiv Lucille și grupul ei de prietene cu părul albastru, îi scosese de acolo și îi duseseră în diverse adăposturi învecinate, pentru a se asigura că fiecare dintre ei avea un loc unde putea să meargă înainte ca bătrâna casă să fie demolată.

- Am ajuns acolo tocmai când voi plecați. Privirea îi rămase imposibil de descifrat. Ați reușit să găsiți pentru toată lumea adăposturi în care să fie primiți?

Ceva din ea se înmuie puțin, iar Chloe își înăbuși nemiloasă senzația.

- Da. Inspiră scurt când el veni și mai aproape. Pentru cineva care muncise toată ziua, încă mirosea delicios, a săpunul masculin pe care îl folosea, oricare ar fi fost acesta, și a bărbat. Pe deplin bărbat. Deci ne-am întors la treaba cu Cercetașul Senior, spuse ea. Brav și filantrop, preocupat de soarta celor fără adăpost și având grijă ca femeile să ajungă acasă tefere și nevătămate.

El clătină scurt din cap.

- Nu e nimic brav sau filantrop în ceea ce simt față de tine, Chloe.

- Ei, asta chiar că e o ușurare.

Fiecare nerv din trupul ei era în alertă maximă, țipându-i să fugă cât o țineau picioarele. Dar mai era ceva. Bărbatul din fața ei își risca de bunăvoie viața, zi după zi, într-o mie de moduri diferite, pentru oameni ca ea. Era o revelație bizară și care o făcu să se simtă stingheră.

Dar era periculos, chiar dacă doar pentru inima ei. Ar fi trebuit să intre în casă și să încuie ușa, nu pentru că îi era teamă de ce ar fi putut să-i facă Sawyer, ci pentru că îi era teamă de ce ar fi putut să-i facă ea lui.

În schimb se trezi parcurgând și ultimul pas care o mai separa de el, făcând să dispară distanța dintre ei, astfel că acum se aflau față în față, despărțiți doar de o răsufare.

El coborî privirea în ochii ei.

- Ce pui la cale?

- Nimic bun.

Sawyer clătină din cap și coborî cu un deget pe tâmpla ei și pe conturul obrazului. Vag surprinsă de intenția atingerii lui, Chloe își puse mâna peste a lui și i-o ținu nemișcată pe față ei. Ceva scânteie în ochii lui, o foame dureroasă care o ținu captivă.

Pentru că era la fel ca cea pe care o simțea ea. Fu șocată de forța ei și de cât de dificil îi deveni brusc să respire. Dar nu fu șocată când el o împinse ușor în spate până se ciocni cu spatele de ușă. Gura lui alunecă fin peste obrazul ei, peste gâtul ei, dinții lui zgâriind-o blând pe piele în timp ce își împinse o coapsă între ale ei.

Un fior de fierbințeală îi tresări în stomac, năpustindu-se apoi direct între picioare.

- Sawyer.

În replică el ridică încet capul și o sărută. Adânc, lacom, degustând-o cu atingeri intenționat lente, meticuloase, înainte de a se da din nou în spate pentru a o privi în ochi.

O, Doamne.

- Sawyer, ce facem? șopti ea.

El clătină din cap.

- Al dracului să fiu dacă știu.

Ea izbucni într-un răs grav.

- Poate ar trebui s-o facem din nou.

El se supuse, trăgând-o în brațele lui pentru un nou sărut, care deveni mai brutal și mai intens, până când Chloe se simți vibrând de dorință, scoțând mici scâncete guturale pentru a cere mai mult.

Când el se dădu în spate, cu ochii la fel de întunecați ca noaptea, ea se clătină, încercând să-și recapete echilibrul.

- Ce-i? reuși să întrebe. De ce te-ai oprit?

- Îți sună telefonul.

Corect. De acolo simțise vibrația. Ducându-și mâna la buzele încă străbătute de furnicături, își scoase telefonul din buzunar și citi mesajul primit.

Poți să vii să mă înlocuiești la pensiune?

Era de la Tara.

- Trebuie să plec, spuse ea, încă simțindu-și sângele gonindu-i prin vene.

Privirile li se întâlneau. Dezastrul fusese evitat, cel puțin deocamdată. Iar a ajunge în pat cu el chiar ar fi fost un dezastru. Ei bine, un dezastru *fabulos*. Și posibil chiar o experiență extracorporală, peste toate. Iar acum că se gândea mai bine, chiar i-ar fi plăcut...

- Să fii cuminte diseară, îi spuse el.

Cuvintele lui o făcură să râdă și chiar zâmbi și el.

- Da, spuse el. M-am gândit că poate îți cer cam prea mult.

- Ocazional sunt cuminte, să știi.

- Chiar așa?

Vocea îi era gravă, senzuală. Jucăușă. Era aproape la fel de excitantă cum fusese și Sawyer în varianta de polițist mare și rău. În bezna revărsându-se tăcută în jurul lor, Chloe atinse ecranul iPhone-ului și accesă aplicația oracol Magic Eight.

- L-ai auzit, rosti ea spre telefon. Deci spune-mi. Voi fi cuminte diseară?

Ecranul telefonului se încetășă pentru o clipă, apoi se limpezi, dezvăluind două cuvinte.

Sigur nu.

Râzând încet, fără a fi amuzat, Sawyer clătină din cap. Firește că Chloe nu avea de gând să fie cuminte. Nici nu știa ce însemna acest cuvânt.

Chloe zâmbi cu o expresie vagă de scuză, ca și cum pur și simplu nu ar fi avut încotro, iar o parte din tensiunea creată de acel sărut năucitor se risipi în noapte. Dar a se relaxa în preajma lui era la fel de periculos ca focul care sfârâise între ei, oricare ar fi fost sursa acestuia. Sawyer aruncă din nou o privire spre ecranul telefonului ei pentru a vedea dacă nu cumva se răzgândise. O șuviță din părul lung al lui Chloe se agăță în începutul de barbă de pe obrazul lui. Parfumul ei îi umplu nările și veni mai aproape, până când umărul ei se ciocni de pieptul lui.

Îi plăcea să fie aproape de ea. Mult prea mult.

- Pune-i o întrebare, spuse ea.

- Cum ar fi?

- Nu știi. Orice. Ai putea să întrebî oracolul dacă ți se arată în viitorul apropiat să mai înhați vreun idiot de tâlhar de la magazinul de cartier sau să mai înlocuiești baterii pentru doamna Abbott. Drace, întrebă-l dacă ți se pregătește o surpriză norocoasă - eu mereu îl întreb asta. Se pricepe să dea sfaturi în dragoste. Se întoarse spre telefon și spuse. Magic Eight Ball, i se arată șerifului Sawyer Thompson să și-o pună cu cineva cât de curând?

- Dumnezeu, Chloe!

Ea îi rânji peste umăr și aruncă o privire spre ecran, care se încețoșă, apoi se limpezi, dezvăluind alte două cuvinte.

Puțin probabil.

Chloe izbucni într-un râs zgomotos în care Sawyer păru să detecteze și o satisfacție răutăcioasă.

- Aceeași întrebare, spuse ea. De data asta pentru mine. Mie mi se arată să mi-o pun cu cineva cât de curând?

Sawyer nu știa care ar fi vrut să fie răspunsul, dar înainte să apuce să decidă, ecranul se limpezi, dezvăluind două cuvinte clare.

Șanse mari.

Chloe izbucni din nou în râs, îndoindu-se de la mijloc de amuzament, mișcare care o împinse direct între picioarele lui.

Cum acea parte a anatomiei lui era încă pregătită de acțiune în urma sărutului lor, încărcată și având piedica ridicată, în clipa aceea se și îndreptă spre țintă. Mâinile lui se ridicară pe umerii ei pentru a se da înapoi, însă creierul lui confundă cumva semnalul și se trezi în schimb ținând-o nemișcată.

În tăcerea grea care se lăsă Sawyer nu mai auzi decât respirația ei brusc accelerată.

- Ei bine, spuse ea ridicându-se. E prima oară când aplicația Magic Eight dă rezultate chiar atât de rapid.

Sawyer se simțea amețit. Era convins că acest lucru se datorea faptului că nu îi mai rămăsese nici o picătură de sânge în creier.

- Sexul îmi agravează astmul.

Sawyer clipi.

- Poftim?

- Da. Probabil ar fi trebuit să-ți spun asta mai demult.

El clătină din cap, încercând să țină pasul cu ea. Nu reuși.

Întorcându-se cu fața spre el, Chloe se schimonosi.

- De fiecare dată. Apoi sfârșesc prin a-mi folosi excesiv inhalatorul. Dar inhalatoarele sunt scumpe, iar eu am o asigurare groaznică, care nu îmi decontează nimic din costul inhalatorului. Inspiră adânc. Deci am o chestie pe care o fac înainte de sex. Un test. Se numește „E demn de un inhalator?”

Sawyer nu făcu decât să se holbeze la ea.

- Există un test. Înainte de sex.

- Da. Și ar trebui să-ți spun, nu sunt mulți cei care îl trec.

Cumva ajunseseră din nou unul în brațele celuilalt, iar ea se legănă la pieptul lui, acțiunile ei părând în contradicție cu ceea ce spunea.

- Există un test, repetă el ca tâmpit.

- Tipul trebuie să treacă un test înainte să...

- Faci sex cu el.

Ea dădu din cap, fără a-și dezlipi privirea de la gura lui. Își dădea seama că voia să o simtă peste a ei și, de data aceasta, se dovediră a fi perfect sincronizați. Fără a avea habar ce făcea, o sărută din nou, un nou sărut

fără restricții, cu limbile împletindu-li-se, un sărut care îi zdruncină din temelii lumea întreagă, făcându-l pe el să se clatine, iar pe ea aparent lăsând-o mută când se smulseră unul de lângă celălalt pentru a putea să respire și așteptară ca lumea să se așeze din nou în poziția ei firească.

Ceea ce nu se întâmplă.

Chloe respira gâfâit, dar nu chinuit. Un semn bun, își spuse Sawyer. Acum el se uită fix la gura ei, încă umezită de la a lui, și cu greu se abține să nu muște mărunt din acea buză de jos cărnoasă. Fu nevoit să recurgă la mult mai mult autocontrol decât ar fi crezut vreodată că era posibil. Mâinile îi erau încleștate pe cămașă, și pe o bucățică din pielea lui și puțin păr de pe piept pe deasupra, dar nu spuse nimic. În cea mai mare parte pentru că nu era sigur dacă Chloe intenționa să îl alunge sau să îl tragă mai aproape, iar dacă era prima variantă, nu voia să îi amintească.

- Chloe?

- Da?

- M-aș dovedi demn de inhalatorul tău, spuse el, apoi se forță să dispară în întuneric.

Chloe își ocupă gândurile cu muncă, ceea ce nu era greu. Era devreme și era instalată în bucătăria pensiunii alături de surorile ei, pregătindu-se pentru ziua ce tocmai începea.

Pensiunea mergea excelent. Aveau din ce în ce mai des rezervări peste weekend, iar mai nou oamenii începeau să își rezerve camere și în timpul săptămânii. Maddie continua să administreze pensiunea cu o eficiență supremă, ocupându-se de registrele contabile, de personal, de furnizori și de echipamente. Tara, ca întotdeauna, domnea peste bucătărie.

Iar Chloe se străduia din răspuțeri să facă orice rămăneală de făcut. Însă furtuna de neliniște din sufletul ei continua să se întetească și nu îi mai ajungea să se ocupe doar de curățenie și de arhivat documente și de răspuns la telefoane. Avea un talent anume, fir-ar să fie, și era timpul să îl scoată la lumină.

- M-am gândit la o metodă de a atrage publicitate pentru pensiunea noastră.

- O, Dumnezeule bun, spuse Tara. Să nu-mi spui că ai fost pomenită din nou în ziar. Adică motivele tale pentru a interveni în povestea cu persoanele fără adăpost au fost lăudabile, dar mereu ești descrisă ca un fel de rebelă cu probleme. Și cine naiba o să vrea să se cazeze aici cu o rebelă cu probleme, Chloe?

- E în regulă, nu am apărut din nou în ziare.

Tara lăsa să-i scape un oftat de ușurare și se întoarse din nou spre Maddie. Cele două surori își petrecuseră ultimele zece minute contrazicându-se în materie de prosoape. Prosoape.

- Albastre, spuse Tara târăganat, adresându-i-se lui Maddie. Albastrul e liniștitor și răcoritor ca o ploaie de vară.

Maddie clătină din cap.

- Verde deschis. E liniștitor și e la reducere.

Întoarse laptopul pentru a le arăta site-ul web pe care se uita. Dacă Maddie reprezenta inima acelei pensiuni, atunci Tara îi adăuga simțul logic și practic. Iar simțul ei practic era puternic dezvoltat și... zgârcit. Cuvântul *reducere* era unul dintre cuvintele ei favorite și dădu din cap în semn că era de acord.

Verdele liniștitor și la reducere avea să fie o opțiune bună.

- Hei, spuse Chloe. În legătură cu ideea mea...

- Dacă ai de gând să sugerezi prosoape roșii, spuse Tara, trădându-și accentul sudist, am să te rănesc.

- Nu are legătură cu prosoapele, spuse Chloe, ridicându-se în picioare. Și e mai degrabă un plan decât o idee.

- Ultima dată când ai spus asta mă sunai cu taxă inversă din Tijuana, cerându-mi să îți trimit bani prin mandat poștal.

- Bun, în primul rând, spuse Chloe, asta s-a întâmplat cu *mult* timp în urmă. Și, în al doilea rând, asta chiar e o idee *bună*. Inspiră adânc și ținu aerul în piept. Un centru spa. Aici.

- Dar faci deja aici activități specifice unui centru spa, spuse Tara.

- Da, aici mă pregătesc. Și uneori ofer tratamente gratuite pentru oaspeți, consimți Chloe. Dar mă refer să o facem oficial și să taxăm serviciile.

Tara se întorsese cu spatele la laptop și lucra din nou pe insula centrală. Acum bătea ouă într-un bol, telul ei mișcându-se cu viteza fulgerului.

- Adică să existe un orar de funcționare în cadrul căruia programezi tratamente pentru clienții noștri?

- Da, spuse Chloe dând din cap; simplul fapt de a vorbi despre ideea ei o umplea de entuziasm. Măști de față, tratamente pentru ten, toate chestiile pe care le fac pentru diverse alte centre spa de nu știu unde. Dar le-aș face aici. Exact aici.

- Și dacă tu ești plecată în deplasare când oamenii vor o programare? întrebă Maddie.

- M-aș ține de un program. Așa cum facem cu pensiunea. Oamenii și-ar face programările din timp.

- Dar tu obișnuiești frecvent să te iei și să pleci după bunul tău plac, spuse Tara. N-aș vrea să mă trezesc cu programări făcute și tu plecată cine știe pe unde.

- În ultima vreme nu s-a mai întâmplat niciodată să mă iau și să plec după bunul meu plac, răspunse Chloe, străduindu-se să nu intre în defensivă. Plec când sunt solicitată. Și nu aș pleca dacă aș fi solicitată aici.

Nici una dintre surori nu spuse nimic. De fapt nu se mai auzi nimic în afară de ouăle sfârâind pe aragaz și greutatea apăsătoare a îndoielilor Tarei și Maddie.

- Uau, spuse Chloe, nereușind în cele din urmă să nu intre în defensivă, simțindu-se sufocată de un nod de dezamăgire. Nu aud decât țârâitul greierilor și neîncrederea voastră.

Tara întoarse ouăle cu precizia unui neurochirurg. Maddie își ținea capul plecat, studiindu-și cu meticulozitate unghiile, ca și cum în acestea s-ar fi ascuns secretul universului.

Chloe se holbă la ele, apoi izbucni într-un râs posac.
- Știți, încrederea pe care mi-o arătați mă năucește pur și simplu.

Porni spre ușă fără a avea nici cea mai vagă idee unde voia să meargă.

-Chloe, spuse Maddie încet, pe un ton plin de regret, iar Chloe se opri.

-Trebuie luat în calcul și istoricul tău, spuse Tara ferm, refuzând să se lase induioșată.

-Îți închipui că v-aș lăsa baltă? întrebă Chloe. Când v-am lăsat baltă vreodată?

-Ei bine, hai să vedem. Tara stinse focul sub ouă. De Paște. De Ziua Independenței. De ziua mea. De ziua lui Maddie. La înmormântarea lui mami...

-Hei, spuse Chloe pe un ton defensiv. La înmormântare am venit.

Cu o zi mai târziu, dar avusese un motiv temeinic. Nu se simțise pregătită să își ia adio de la mama ei, nici să înfrunte faptul că, acum că Phoebe nu mai era, Chloe rămăsese cu adevărat singură pe lume. Dacă ar fi fost prezentă la înmormântare, și-ar fi pierdut complet autocontrolul. Iar ea nu se descurca deloc bine când își pierdea autocontrolul. La drept vorbind, nu se descurca deloc bine cu emoțiile profunde. Iar zilele de naștere, sărbătorile și înmormântările erau caracterizate exact de emoții profunde.

-Nu mi s-a întâmplat niciodată să stabilesc o programare și să nu mă prezint.

Maddie, dintotdeauna împăciuitoare, se ridică și luă mâna lui Chloe.

-Ce-ar fi să stăm și să ne gândim puțin la asta? Bine?

Nu. Nu era bine. Nu credeau în ea. O mulțime de cuvinte furioase i se strânseseră pe buze, dar gheara din piept o împiedică să le dea glas.

-Sunt capabilă să lucrez după un program, repetă Chloe. Și aș putea să câștig bani frumoși pentru pensiu-ne. Aș contribui și eu cu ceva.

-Scumpo, și acum contribui, o asigură Maddie. Ne ajuți enorm. Nu am putea face asta fără tine.

-Da, e de neprețuit faptul că duc de fiecare dată gunoiul, spuse Chloe pe un ton încărcat de sarcasm. Ascultați, pot să fac asta, repetă ea, detestând nota de vulnerabilitate din vocea ei.

Detestând faptul că se simțea vulnerabilă.
Și pentru că știa că nu aveau să îi ofere ceea ce își dorea, acceptarea și încrederea de care avea nevoie, își luă cheile și telefonul mobil. Inhalatorul de care nu se despărțea niciodată îl avea deja în buzunar.
- Chloe, spuse Tara. Unde mergi?
- Mă iau și plec. După bunul meu plac.

capitolul 9

Surorile. Ori le iubești, ori te cerți cu ele, dar oricât te-ai strădui, nu le poți ignora.

Chloe Traeger

Frustrată și furioasă pe ea însăși, Chloe goni pe scuterul ei Vespa. De acord, pe un Vespa nu aveai cum să gonești prea tare și, nu pentru prima dată, își dori să fi avut suficienți bani pentru o motocicletă Ducati. Sau un Harley. Ceva rapid și periculos.

Simțea o nevoie extremă și de una și de alta.

Drept înlocuitor avea să se mulțumească și cu mâncare. S-ar fi oprit să ia micul dejun, dar nu avea deloc bani la ea. De reținut - data viitoare când pleci cu aere de divă, ia-ți bani cu tine. Din fericire, era mai cald decât fusese în ultimele câteva săptămâni, ceea ce era bine pentru că nu își uitase doar portofelul, ci și jacheta.

În regulă, deci să-și cumpere mâncare nu era o opțiune. Sex. Niște sex ar fi fost minunat. Nu avea nevoie nici de bani, nici de jachetă pentru a se înfrupta dintr-o bucățică de carne. O bucățică excelentă precum Sawyer...

Dar el nu mai dăduse nici un semn de viață de câteva zile. Îi oferise acel sărut năucitor de fierbinte - de fapt săruturi - care topise în ea orice urmă de hotărâre și rațiune, apoi nu mai făcuse nimic altceva. Poate că pur și simplu era mai cu capul pe umeri decât ea. În fond, el era unul dintre stâlpii comunității în orașul acela. Oamenii îl respectau. Greșeala de a-și asocia numele cu al ei ar fi ajuns

să fie considerată fără îndoială un defect pe care oamenii i-l ar fi reproșat.

În fine. Îi era mai bine de capul ei.

Așa fusese dintotdeauna.

Trase adânc aer în piept pentru a se calma, iritată de tremuratul pe care îl simțea în stomac. Rămășițele furiei. Nimeni nu putea să o dezamăgească în halul în care o făceau surorile ei, pe care le lăsase să îi intre în suflet cam fără voia ei. Dacă ar fi gândit rațional, le-ar fi spus de oferta pe care o primise cu două săptămâni în urmă în San Diego. Proprietara centrului spa din cadrul unui mic hotel luxos de acolo îi propusese lui Chloe să se instaleze permanent în salonul ei, unde ar fi putut să lucreze și să își vândă produsele în regim de consignație. Ce părere ar fi avut Tara și Maddie despre acest lucru? O persoană pe care o cunoscuse exclusiv la nivel profesional avea mai multă încredere în ea decât ele.

Însă nu le spusese, nu pomenise acest lucru nimănui, pentru că o mică parte din ea își dorea să aibă un motiv pentru a rămâne aici, în Lucky Harbor. Pentru a fi nevoie de ea aici...

Fir-ar să fie. Inspiră cât de adânc putu și merse mai departe. Drumul o duse printre munți sufocați de păduri atât de dese încât avu impresia că era înghițită cu totul de o cuvertură de verdeață mare și confortabilă. Deasupra ei cerul era de un albastru scânteietor rar, străbătut de câțiva nori albi și pufoși. La circa douăzeci și cinci de kilometri după ce ieșise din Lucky Harbor, pe un drum îngust cu doar două benzi al cărui nume nu-l știa sigur, observă un indicator anunțând creasta Yellow Ridge, apoi un altul pentru niște izvoare de nămol. Auzise despre izvoarele de nămol de la Lucille, care știa totul despre absolut orice centimetru pătrat din întregul district. Cu ani buni în urmă castorii creaseră un luminiș tot rozând prin pădure și, fără voia lor, îl inundaseră. Primii colonizatori descoperiseră apoi mlaștina astfel formată și veniseră să se scalde goi în nămol pentru proprietățile vindecătoare ale acestuia.

Intrigată, Chloe ieși de pe autostradă, trecând printr-un canion plin de copaci îmbrăcați în mușchi. După aproximativ un kilometru jumătate parcă în micuța poieniță de unde începea cărarea ce ducea spre izvoarele de nămol. Își scoase telefonul pentru a le scrie un mesaj surorilor ei, pentru a le spune că era vie, dar nu reuși să îl trimită pentru că nu se afla într-o zonă cu semnal.

Ceea ce nu o opri. Urcușul era destul de ușor, un lucru bun. Nefiind prea dornică să sufere o criză de astm acolo în pustietate și complet singură, Chloe nu se forță. Cărarea era umedă, ceea ce o scuti de praful nesuferit stârnit de pașii ei, iar acest lucru o ajută. În mai multe locuri cărarea se bifurca, fără a exista vreun motiv sau explicație vizibilă și fără alte indicatoare. Chloe ținu tot dreapta, pentru a nu risca să se rătăcească la întoarcere, și savură priveliștea. Drumul era mărginit de flori sălbatice și oferea panorame spectaculoase spre vărfurile muntoase care se înălțau semețe deasupra ei. Era absolut uluitor și foarte eficient în a-i limpezi gândurile.

Douăzeci de minute mai târziu pădurea se deschise brusc, iar Chloe se trezi în luminișul despre care îi povestise Lucille, plin cu bălți în jurul izvoarelor de nămol promise.

În mod cert i-ar fi prins bine și ei acele efecte vindecătoare, își spuse ea, descălțându-se de pantofi și șosete. Și, în plus, se chema documentare. Dacă nămolul se dovedea a fi grozav, ei bine, atunci le datora clienților ei să îl verifice înainte de a-l încorpora într-un produs. Pășind cu grijă pe margine, își înmuie un deget în nămol. Era cald.

Și voia să intre. Aruncând o privire atentă în jurul ei, își dădu seama cât de singură era.

- E o nebunie, spuse cu voce tare. Asta e o nebunie. Dar trebuia să recunoască, făcuse și altele mult mai nebunești. Bluza de tricot de pe ea era lungă, coborându-i mult sub fund, prin urmare se dezbracă de blugi și își spuse că ar fi fost în continuare decentă și dacă s-ar fi întâmplat să dea cineva peste ea. Apoi intră în nămol până la gambe, iar acesta i se scurse printre degete, călduț

și neașteptat de liniștitor. Avansând șovăitoare, oftă de plăcere. Temperatura nămolului alunecând în sus pe picioarele ei avea un efect de calmare atât de incredibil încât decise să meargă și mai departe, ajungând să se scufunde până la coapse acum.

Peste tot în jurul ei pădurea pulsa de viață. Păsări, insecte, frunze dansau în briza ce adia ușor, făcând-o să se simtă... vie. Dacă ar fi putut cumva să închidă într-o sticlă starea de bine din clipa aceea, cu soarele strălucindu-i pe față, sentimentul interzis de a fi afară doar în cămașă și chiloți, atingerea neașteptat de calmantă a nămolului pe pielea ei, ar fi devenit milionară.

Era convinsă că surorile ei ar fi băgat-o în seamă atunci...

Și-ar fi dorit să fi fost mai bine pregătită, pentru că iar fi plăcut să se dezbrace și mai mult și să se răsfețe înmuindu-se din cap până în picioare. Dar nu avea prosop, nici apă cu care să se clătească după, așa că se întoarse spre mal și...

Piciorul îi alunecă.

Chloe reuși să imite perfect o pisică patinând disperată pe linoleum, dar nu o ajută la nimic. O clipă mai târziu se trezi în fund. Ieni, dar nu se chinui să se ridice rapid. Era prea târziu acum, se scufundase în nămol până la buric. Nefiind niciodată genul care să rateze o oportunitate, aruncă din nou o privire în jurul ei, apoi se dezbracă atent de tricoul pe jumătate acoperit de nămol și îl aruncă pe mal lângă blugii ei. Relaxându-se, se lăfăi în noroi doar în sutien și chiloți sub cerul larg deschis.

Când nămolul își făcu efectul magic, Chloe recunoscu într-un final în sine ei că ceea ce simțise mai devreme fusese mai mult dezamăgire dureroasă decât furie. Se străduise sincer să își găsească locul, să facă tot ce rămânea nefăcut la pensiune. Și doar pentru că moartea mamei ei și faptul că începuse această afacere alături de surorile ei o făcuse să își schimbe viața cu o sută optzeci de grade, nu însemna că putea să își ignore celelalte responsabilități. Fir-ar să fie, își luase în serios linia de produse cosmetice la care lucra, iar lista ei de clienți

nu crescuse peste noapte. Nu era suficient pentru a demonstra că se maturizase într-o oarecare măsură?

Dar acum că privea situația cu o oarecare detașare și cu ajutorul nămolului cald -, putea să recunoască în sine ei că înțelegea motivele de îngrijorare ale suterlor ei. Renovarea terasei închise avea să coste timp și bani. Și da, aveau dreptate, istoricul lui Chloe chiar era dubios. Dar trebuia să fie loc de un compromis. Putea de exemplu să le promită să se angajeze la un anumit număr de zile pe săptămână în care să rămână în oraș. Iar ele puteau să promită să o creadă. Cu un oftat resemnat, se ridică și ieși din nămol.

Aruncă o privire în jurul ei, apoi, ridicând filosofic din umeri, se dezbracă de chiloți și sutien, se șterse cât de bine putu de nămolul în exces și își luă pe ea restul hainelor.

Fără lenjerie pe dedesubt.

Apoi, cu noroiul uscându-i-se pe piele, porni cu grijă înapoi pe cărare, spunându-și că nu făcea decât să intensifice efectele vindecătoare ale nămolului prin faptul că îl ținea pe ea atâta timp. Probabil avea să arate ca o vedetă de cinema după acest tratament. Până ajunsese la scuterul ei Vespa, deja reușise singură să se convingă că era adevărat. Greu de realizat când se simțea ca și cum ar fi fost învelită în ciment, dar se descurcase.

Apoi descoperi problema numărul doi. Scuterul ei Vespa nu mai pornea. În regulă, aici avea de-a face cu mai mult decât o problemă minoră. Neavând semnal la telefon, nu i se ofereau prea multe opțiuni. O luă în jos pe drum, îndreptându-se spre autostradă. Din păcate, când ajunsese acolo, plămânii ei se săturaseră de efort. Cele două plimbări lungi făcuseră să i se pună în piept o senzație inconfortabilă de apăsare. Inhalatorul ei o ajută în această privință, dar tot nu avea semnal la mobil. Avea să fie nevoită să facă autostopul pe autostradă în timp ce arăta ca o creatură din mlaștină.

Halal comportament de adult.

În mai puțin de cinci minute o camionetă neagră lucioasă trase pe dreapta. Jucăria favorită a lui Todd.

- Hei, păpușă, spuse Todd cu zâmbetul lui de băiat de treabă și se întinse să îi deschidă portiera din dreapta. Purta o beretă de marinar pusă invers, un tricou ponosit, blugi la fel de ponosiți și bocanci cu bombeu metalic, însă nimic din toate acestea nu îi știrbea din aerul delic, înșă nimic din toate acestea nu îi știrbea din aerul de băiat frumușel și de viață și din constituția solidă. Când avea chef să lucreze era de profesie tinichigiu și în mod evident în momentul acela ori mergea, ori venea de la un client. Ai probleme? o întrebă el.

Nici nu clipi la vederea nămolului. Probabil pentru că nu se uita la membrele ei. Nu, acea onoare le era rezervată sânilor ei eliberați de sutien, acum conturați cu deosebită claritate datorită nămolului care ținea bluza lipită de ei.

- Bateria scuterului meu e moartă, spuse Chloe. Și nu am semnal la telefon.

- Chiar aici nu are nimeni. Nu pomeni nimic despre faptul că scuterul ei nu se vedea pe nicăieri. Știi ce înseamnă asta, nu? o întrebă el. Ești la mâna mea.

Îi rânji, iar ea oftă. O sută de mii de spermatozoizi, și acesta se dovedise cel mai rapid.

- Haide, spuse el. A fost amuzant.

- Cum de ai ajuns pe aici?

El ridică din umeri.

- Mă întorceam acasă de la muncă.

- Nu e foarte departe de drumul tău?

El ridică din nou din umeri și își aținti privirea prin parbriz.

- Uneori îmi place să fiu singur, să îmi aud gândurile.

Mai degrabă căutase un loc izolat în care să se drogheze. Dar nu părea amețit.

- Urci? o întrebă el. Noi, ăștia proscrisii, trebuie să rămânem uniți.

- Proscriși? Clătină din cap. Tu nu ești un proscris.

- Neadaptați, atunci. Ceva se aprinse și se stinse rapid în ochii lui când rosti acele cuvinte, dar ea nu reuși să îi descifreze expresia. Știi la ce mă refer.

- Da, spuse ea, înmuindu-se.

Pentru că știa. Exact.

Todd avea o geantă de voiaj pe bancheta din dreapta, pe care o luă și o îndesă în spatele banchetei. Apoi bătut cu mâna în scaunul rezervat pasagerului.

Era fratele lui Jamie. Jamie era prietenul lui Tucker, iar Tucker era fratele lui Lance - dar oricum ar fi privit lucrurile, Todd tot ar fi putut s-o bage în bucluc, iar ea se străduise atât de al naibii de tare să stea departe de buclucuri. Dar acum îi era frig și i se făcea chiar de bucluc. Sawyer avea să fie furios când avea să afle, dar circumstanțele atenuante erau ceva ce nu ținea de ea.

- Haide, dulceață, am de ajuns undeva.

Gândul de a urca în camioneta lui Todd îi stârni lui Chloe un sentiment de vinovăție mai intens decât ar fi putut exprima vreodată în cuvinte, dar o făcu oricum. Aruncă o privire peste umăr și văzu geanta lui de voiaj deschisă.

În care i se păru că întrezărea pungi de plastic cu fermoar pline ochi cu...

Todd întinse o mână în spate și îndesă mai bine geanta de voiaj într-un loc în care ea să nu poată vedea în interior.

- Ai să-mi rămâi datoare, spuse el, băgând camioneta în viteză și reintrând rapid pe autostradă, aruncându-i un rânjet scurt. La modul serios.

Chloe se îndreptă și se uită la el. Transporta droguri? Nu apucase să vadă suficient de bine, dar a naibii să fie dacă avea de gând să-l întrebe când se aflau în mijlocul pustietății. În plus, era capabilă să admită că nu văzuse suficient de clar geanta pentru a putea să-l acuze de ceva concret.

- Am să-ți plătesc combustibilul.

- Nu la genul ăsta de plată speram.

- Taci și vezi-ți de condus, Todd.

El rânji din nou. Ignorându-l, Chloe se ghemui strâns pentru a se încălzi și își aținti privirea pe fereastră. Norii alunecau printre copaci asemenea unor fire de fum, distrăgându-i atenția o vreme. Prin părțile acestea vegetația era extravagant de bogată, presărată din plin cu molizi și tsuga. Dinspre coastă venea aer umed, de care plămânii ei aveau nevoie, dar care îi intensifica senzația de frig.

Douăzeci de minute mai târziu, se ridică în capul oaselor pe banchetă.

- Trage pe dreapta.

- O, da, iubito, spuse Todd, și frână.

- Nu pentru asta! Lucille are pană.

- Pe toți dracii, nu, spuse Todd. N-o ajut pe cotoroanța aia nebună. Mereu îmi cheamă poliția pe cap.

- Nu putem să o lăsăm pur și simplu aici.

- Ba pe toți dracii, putem.

- Todd, fir-ar să fie, trage pe dreapta!

Todd clătină din cap și apăsă cu forță pedala de frână, ieșind pe acostament. Ceea ce stărnă un val de praf.

- Eu nu mă apuc să-i schimb roata. I-a spus lui Kelly Armstrong că sunt o amenințare pentru societate, iar soțul ei, Manny, m-a concediat. Am pierdut trei săptămâni de muncă.

- Nu putem s-o lăsăm pur și simplu aici. E rece, iar ea pare înfrigurată. Am s-o ajut singură.

Chloe sări din camionetă.

- Eu nu te aștept, o avertiză Todd, turându-și motorul. Am întârziat.

- Atunci nu mă aștepta. Trânti portiera, deloc surprinsă când Todd accelerează și dispăru, lăsând-o la propriu într-un nor de praf. Idiotule.

Tocmai când porni spre Lucille, o altă camionetă opri pe marginea drumului.

Sawyer Thompson coborî din mașină, apoi rămase acolo în blugii Levi cu talie joasă și un pulover negru subțire, cu aspect moale, îmbrăcat peste un tricou negru, cu ochii ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare negri, reflectorizanți.

Nu era în timpul serviciului, își spuse Chloe, zguduită de un frison violent.

- Nobilul meu cavaler, spuse Lucille, scuturându-și mâinile de praf. L-am chemat acum câteva minute.

Când Sawyer porni spre micuța Toyota Prius a lui Lucille, femeia mai în vârstă tocmai dădea cu piciorul în roata dezumflată. Îi aruncă o privire lui Chloe, care era foarte ocupată să studieze șoseaua.

- Hei, spuse el, studiind noroiul care o acoperea din cap până în picioare. Ești bine?

- Perfect.

Biiiiine. O privi tremurând și îi întinse cheile lui.

- Du-te și așteaptă în mașină; pornește căldura. Porni spre Lucille, nu tocmai surprins când o auzi pe Chloe urmându-l. Mă bucur că mă asculți, spuse el.

- Poate te-aș asculta dacă m-ai ruga vreodată.

- Te rog.

Ea pufni în râs.

Lucille încetase să mai izbească roata și pusese mâna pe o cheie în cruce.

- Nu mi-ai pomenit că ai un pasager când m-ai chemat, îi spuse Sawyer.

- Nu aveam. Lucille îi aruncă o privire lui Chloe. Tocmai a fost coborâtă dintr-o mașină.

Sawyer se întoarse spre Chloe, care era din nou ocupată să studieze șoseaua ca și cum întreaga ei viață ar fi depins de acest lucru.

- Ce vrea să spună cu asta, că tocmai ai fost coborâtă dintr-o mașină?

- Cred că am dreptul să nu spun nimic, răspunse Chloe.

Clătinând din cap, Sawyer se lăsă pe vine lângă Lucille, în dreptul roții din spate, și luă cheia în cruce.

Lucille se dădu în spate și zâmbi cu subînțeles văzând în ce hal era Chloe.

- Izvoarele de nămol, așa-i?

Chloe dădu din cap.

Sawyer o privi pe Chloe cu ochi îngustați.

- Ai fost la izvoarele de nămol?

- Da.

- Cum ai ajuns aici?

Înainte să apuce Chloe să răspundă, interveni Lucille.

- În trecut obișnuiam să vin aici cu masculul meu feroce. Nămolul ăla are proprietăți vindecătoare, să știi. Și e în același timp afrodisiac. Nu că ai avea nevoie de afrodisiac cu individul ăsta, îi spuse lui Chloe, arătând spre Sawyer cu un zâmbet șiret.

Sawyer se strâmbă, însă Chloe își înclină capul într-o parte și îl studie.

- Așa credeți? o întrebă pe Lucille nu tocmai convinsă.

- Scumpo, uită-te la el.

Ambele femei îl studiară, iar Sawyer, care nu se temea de nimic în afară, eventual, de cele două, se trezi foindu-se stânjenit.

- Unde ți-e uniforma? întrebă Lucille. Îmi place să te privesc purtând-o.

- Sunt în afara programului, răspuse el.

- O, și totuși ai venit să mă ajuți în loc să trimiți pe altcineva să o facă. Îl bătu pe braț. Ce scump ești.

Chloe scoase un sunet imposibil de identificat, dar când Sawyer își îndreptă privirea spre ea, îi răspuse cu o expresie perfect inocentă în ochii ei verzi.

- Am vorbit cu Suzie azi, îi spuse Lucille lui Sawyer. Mi-a povestit ce ai făcut pentru băiatul ei săptămâna asta, cum i-ai sărit în ajutor.

Suzie Tierman era centralistă la secția lui Sawyer. Era o mamă singură și avea un copil teroare de opt ani pe nume Sammy care fusese prins săptămâna trecută la școală retezându-i unei fetițe părul. Părinții ei intenționaseră să depună plângere pentru agresiune, deși mica lor „prințesă” îl torturase pe Sammy luni întregi, numindu-l un „fraier prost”.

La rugămintea lui Suzie, Sawyer intervenise pentru a media conflictul. Sammy avea să fie pedepsit prin muncă în folosul comunității, la plivit buruieni, iar fata prezentase scuze în scris pentru că folosise invective la adresa lui Sammy. Sawyer ar fi preferat să o vadă și pe ea pusă la plivit, dar avea să fie nevoit să se mulțumească doar cu scuzele în scris.

- Nu am făcut mare lucru.

- După spusele lui Suzie, te comporți ca un tată surrogat cu băiatul ei. Îl suni și îl duci cu tine la meciurile tale de baseball, iar săptămâna trecută te-ai dus la el la oră la evenimentul de orientare profesională. Susține că nu s-ar putea descurca să îl crească singură dacă nu ai ajuta-o și tu.

Stingherit de laude, Sawyer ridică din umeri.

- E greu să fii mamă singură.

- Iar tu nu vrei s-o vezi renunțând, spuse Lucille cu blândețe.

- Sammy e un copil bun, spuse el și se concentra pe rezolvat pana.

Lucille și Chloe povestiră între ele. Sawyer ar fi vrut să discute cu Chloe despre izvoarele de nămol, dar ea se descurca al naibii de bine să evite subiectul. El nu avea nici cea mai vagă intenție să renunțe, dar Chloe și Lucille ajunseseră cumva să vorbească despre cum fusese Sawyer la vârsta de opt ani. Lucille tocmai îi povestea lui Chloe despre ziua când el și Jax își scriseră numele cu urină în zăpadă în fața cheiului și fuseseră surprinși de nimeni alta decât Lucille în persoană. Și cum, mulți ani mai târziu, cei doi trecuseră la livrat pungi cu rahat de câine, pe care mai întâi le aprindeau, locuitorilor de pe Mulberry Street - până când una dintre pungi se răsturnase și dăduse foc trandafirului uscat al doamnei Ramos. Flăcările se ridicaseră până la marchiză și aproape îi arsese casa din temelii.

Sawyer termină cu roata exact când Chloe o întrebă pe Lucille despre adolescența lui. Dumnezeule, era ultimul lucru despre care ar fi vrut să afle și ea, iar Sawyer deveni încordat.

Însă Lucille îi oferi un zâmbet liniștitor, cu o sclipire de înțelegere în ochii ei blânzi, și scutură din cap spre Chloe.

- În adolescență deja se dumirise ce și cum, spuse ea. Avea o inimă mare, încă de pe atunci.

Slavă Domnului că mințise cu zâmbetul pe buze.

- E unul dintre băieții buni, spuse Lucille și îl bătă din nou pe braț.

- Lucille, tresări el.

- Ce-i? E adevărat. Doar ieri ai salvat pacea din oraș cel puțin de două ori.

- Ce s-a întâmplat ieri? vru să știe Chloe.

- Scumpo, spuse Lucille exasperată. Există Facebook! Acolo pun toate chestiile interesante, inclusiv postarea de azi de pe blog despre Tipul Drăguț. Cineva l-a surprins într-o poză în timp ce alerga fără tricou pe plajă

azi-dimineață. Pe cuvântul meu, dacă aș avea cu treizeci de ani mai puțin...

- În regulă, am terminat aici, spuse Sawyer, împin-gând-o pe Lucille blând, dar cu fermitate, spre portiera din stânga a mașinii ei.

- Lucille, spuse Chloe. Ai putea să mă duci și pe mine cu mașina?

- Desigur, dragă. Nu-mi vine să cred că Todd te-a lăsat pur și simplu pe marginea drumului. Am...

- Mă ocup eu de ea, Lucille, spuse Sawyer, trăindu-i elanul femeii mai în vârstă și trântind portiera în-ainte ca Lucille să mai apuce să spună orice ar fi vrut să spună.

Se întoarse spre Chloe, fiecare linie a trupului său trădând o atitudine de polițist scos din sărite.

Ei, la naiba!

- Tocmai mi-ai alungat mașina care să mă ducă acasă, spuse ea nepăsătoare când Lucille dispăru.

- Da. Vii cu mine. Ești rănită? Întrebă el.

- Nu.

Sawyer își scoase ochelarii de soare și o verifică per-sonal, observând că fiecare centimetru de piele îi era acoperit de noroi, mai puțin hainele, care erau relativ curate. Chloe observă momentul exact în care Sawyer își dădu seama că se scăldase goală pentru că expresia pe care avusese grijă să o păstreze neutră dispăru brusc.

- Tu și Todd v-ați băgat în izvorul de nămol împreună.

O presupunere logică, își spuse ea, dar avusese o zi grea care o enervase la culme.

- Nu. Am...

- Todd e periculos, Chloe. E periculos de prost.

Ba bine că nu. Se gândi să îi pomenească de ceea ce i se păruse că văzuse în camioneta lui Todd, însă Sawyer vorbi peste ea.

- Înțeleg că îți place partea de pericol, spuse el. Dar nu te-aș fi crezut niciodată în stare de prostie.

O, nu, nu avea să-l lase să-i vorbească astfel. Făcu apel la calmul filosofic care o învăluisese în izvorul de nămol. Fu un efort considerabil.

- Nu știu exact cât de proastă arăt, dar chiar și eu știu că Todd nu e nimic mai mult decât un afemeiat.

Sawyer nu se clinti nici un milimetru.

- Lucille zicea că ai apărut în camioneta lui.

- M-a adus cu mașina.

- Deci ai fost cu el.

- O, Doamne! Se alese praful de calmul ei filosofic.

Sawyer era ca o bucată de kriptonită pentru calmul ei.

Întorcându-i furioasă spatele, porni hotărâtă pe șosea, fără a-și bate capul cu felul în care arăta, știind doar că simțea fumul ieșindu-i pe urechi. Poate avea să-i topească

noroii de pe corp. Bărbat retardat, bombăni ea, dispusă să parcurgă pe jos tot drumul până înapoi în oraș

pentru a evita să vorbească cu Sawyer. Bărbați retardați, toți, întregul sex e doar o adunătură complet inutilă

de penisuri...

O mână mare și caldă o prinse de braț, iar ea nu îi opuse rezistență când o întoarse spre el, împungându-l pe Sawyer în piept cu un deget mânjit de noroi.

- Iar tu...

- Sunt retardat, spuse el blând. Știu. Ținând-o ferm, o trase înapoi spre camioneta lui și se opriră în dreptul portierei din dreapta. Stai, îi ceru el.

- O, pe toți dracii, nu. Eu nu răspund la comanda de „stai”. Eu...

Însă se trezi vorbind singură, pentru că el se duse în spate și scoase o pătură din trusa pentru urgențe. Pe

care o înfășură în jurul umerilor ei. Era din lână groasă, iar Chloe se cuibări strâns în ea chiar în timp ce clătină

din cap.

- O să se murdărească toată.

- S-a întâmplat deja, spuse el. Urcă în mașină.

- Cum rămâne cu scuterul meu?

- Ai avut accident cu el?

- Nu. Cred că mi-a murit bateria. Asta fiind explicația pentru cum am ajuns în camioneta lui Todd, creatură...

creatură neanderthaliană ce ești.

El o ignoră.

- Scuterul tău poate să mai aștepte. Tu trebuie să te usuci și să te încălzești. Urcă.

Chloe se cam săturase să îi tot poruncească el ce să facă.

- Mă duc pe jos.

Chiar și ea își dădu seama cât de ridicolă era, dar cuvintele îi zburaseră deja de pe buze. Conștientiză că era în deplină contradicție cu hotărârea ei de a fi mai matură și a se comporta ca un adult, dar decise că își putea permite să mai și greșească din când în când.

Sawyer o privi gânditor timp de o clipă. Chloe îl văzuse gestionând diverse situații fără a părea vreodată cât de puțin scos din calmul lui obișnuit, fără a da nici cel mai mic semn că se apropia de capătul răbdării, și totuși acum părea gata să cedeze. O văzu în expresia sumbră a gurii, în felul în care își îngustă ochii. Oh, iar fălcile păreau să i se încleșteze și să se descleșteze la întâmplare.

- Nu te duci pe jos, spuse el.

Chloe decise să adopte stilul lui și nu spuse nimic.

- Dumnezeu! Își ciupi nasul, apoi trase adânc aer în piept. Urcă odată în blestemata de mașină.

- O să se murdărească și ea.

- A avut parte și de altele mai rele. Deschise portiera din dreapta, o luă la propriu pe sus și o trânti pe banchetă. Aplecându-se peste ea, smuci centura de siguranță și o întinse de-a curmezișul ei, închizând-o în dreptul soldului ei. Nu trânti portiera. Nu tocmai.

Chloe ar fi putut să coboare, dar era cald. Și mirosea bine. Mirosea a Sawyer. Ar fi fost contraproductiv să plece, decise ea și, lăsându-și capul pe spate, închise ochii, ignorându-l pe Sawyer când acesta urcă la volan. Se cufundă într-o tăcere deplină când acesta porni mașina, refuzând în continuare să spună ceva când el dădu mai tare căldura și întoarse fantele de aer spre ea, apoi porni în sfârșit la drum.

Sawyer îi lăsă cinci minute mari și late până să vorbească.

- Ai de gând să-mi spui ce se petrece?

- Credeam că te-ai dumirit singur, spuse ea.

- Dumnezeu. Mă scoți din minți, știai?

Da. Știa. Scotea pe toată lumea din minți. Era un talent special al ei.

capitolul 10

Tocmai când crezi că n-ai cum să cazi mai jos de atât, cineva îți va arunca un hârleț.

Chloe Traeger

Extrem de conștient de femeia furioasă aflată pe bancheta din dreapta lui, Sawyer se întoarse în Lucky Harbor aruncându-i din când în când câte o privire. Nu mai tremura, observă el, spunându-și că era mânat strict de un interes clinic și profesional.

Însă nu interesul clinic și profesional îl făcu să observe și faptul că arăta mai bine acoperită cu noroi din cap până în picioare decât ar fi avut voie să arate orice femeie. Tricoul ei fusese la un moment dat alb, dar acum era mânjit cu noroi și devenise transparent ca o a doua piele. Prin el se vedea fiecare adâncitură și curbă a trupului ei, fiecare nuanță a ei, inclusiv două sfârcuri perfecte, delicios întărite, care amenințau să sfâșie bucată de bumbac.

- Chloe.

Nu primi nici un răspuns.

- În regulă. Anunță-mă când te saturi să mai stai bosumflată.

Întorcând capul, ea îl fixă din nou cu o privire de gheață.

- Bosumflată? Ai impresia că stau bosumflată? Sunt... furioasă.

- Pe scuter?

Ea se holbă la el ca și cum brusc i-ar fi crescut în frunte un al treilea ochi.

- Pe tine!

- Pe mine? De ce naiba?

- Tu... Se înecă, ca și cum cu greu ar fi reușit să vorbească. Tu chiar crezi că mi-aș trage-o cu Todd? În izvorul de nămol? Sau în orice alte circumstanțe în afară de sfârșitul lumii, dacă e până acolo?

Sawyer scrâșni din dinți.

- Te-am găsit mânjită din cap până în picioare cu noroi, dar hainele îți sunt în cea mai mare parte curate. Ceea ce înseamnă că te-ai dezbrăcat până la piele. Plus că nu porți deloc lenjerie. Ce dracu te-ai fi așteptat să cred?

- De unde știi că nu port deloc lenjerie? vru ea să știe.

- E un talent de la Dumnezeu.

Chloe închise ochii și numără până la zece.

- Am fost singură în blestematul ăla de izvor de nămol. Am alunecat în el, apoi am fost nevoită să îmi arunc sutienul și chiloții. Deveniseră... inconfortabili. Pe Todd l-am întâlnit abia când m-am întors la șosea să fac autostopul după ce scuterul meu Vespa a refuzat să mai pornească. La jumătatea drumului spre casă am văzut-o pe Lucille și i-am cerut lui Todd să tragă pe dreapta ca să o ajutăm. Nu a rămas cu mine. Nu că așa avea de ce să mă explic în fața ta.

El nu spuse nimic pentru o clipă.

- Trebuia să întreb.

- De ce?

- De ce? Dumnezeule, Chloe.

- Nu, vorbesc serios, Sawyer. În ultima săptămână mi-ai arătat cât se poate de clar că suntem... ei bine, nu știu exact ce suntem de fapt - ce am fost -, dar orice ar fi fost, în mod evident s-a dovedit o pierdere de timp pentru tine. Deci trebuie să știu. Ce dacă *chiar* așa fi fost cu Todd? De ce ar conta pentru tine?

Sawyer își aminti singur că Chloe nu știa, nu avea cum să știe ce îl legase pe el de Todd în trecut, nici la ce nivel ajunseseră resentimentele și emoțiile violente pe care Todd le nutrea față de el.

Sau că simplul fapt de a-și imagina mâinile lui Todd pe ea îl întorcea complet pe dos.

- Ar conta, spuse el sumbru.

- De ce?

- Nu vrei să știi.

- Ba vreau.

În ruptul capului nu ar fi fost dispus să îi spună că la un moment dat el și Todd fuseseră parteneri la rele. Că el și un grup de derbedei la fel de idioți terorizaseră împreună întregul district, ba chiar reușiseră, în repetate

rânduri, să se depășească pe ei înșiși. Cel mai memorabil fusese când patru dintre ei se îmbătaseră - Dumnezeu, se îmbătaseră ca porcii -, apoi furaseră o mașină pentru a merge la plimbare. Acea fusese noaptea în care gașca lor se redusese cu două persoane după ce se izbiseră într-un stâlp de telefon.

Sawyer se alesese cu o excursie la un centru de detenție pentru minori.

Todd, aflat la volan, fusese mai puțin norocos. El împlinise optsprezece ani cu o săptămână înainte, fusese judecat ca adult și fusese condamnat pentru ucidere din culpă.

- Există între noi un conflict vechi rămas nerezolvat, spuse Sawyer în cele din urmă.

Ceea ce era prea puțin spus.

- Ce fel de conflict nerezolvat?

Todd fusese închis o vreme într-o închisoare de maximă securitate, iar când ieșise, se dovedise mult schimbat față de derbedeul oarecum prietenos de dinainte.

Și deși fiecare luase pe propria răspundere deciziile personale, Sawyer nu reușise niciodată să se scuture complet de sentimentul de vinovăție. Motivul fiind că știa fără urmă de îndoială că, dacă ar fi avut mai multă minte în noaptea aceea, accidentul nu s-ar mai fi produs.

Și nu ar mai fi avut pe conștiință moartea celor doi.

Iar Todd nu s-ar fi aflat acum pe un drum fără întoarcere cu destinația Delincent.

Iar Sawyer nu ar fi încercat în continuare să îl readucă pe Todd pe calea cea dreaptă.

- Să spunem doar că Todd mă consideră pe mine vinovat pentru ce s-a ales de viața lui, spuse el încet.

- Ei bine, asta e ridicol, spuse Chloe. Și în mod cert nu e vina ta. Fiecare dintre noi își alege propriul drum în viață.

- Da, iar al lui presupune să-mi dea peste nas la orice ocazie. Vreau să stai departe de el, Chloe.

Ea păru să se enerveze din nou.

- Ascultă, înțeleg că încerci să îmi dai un sfat, dar...

- Nu e un sfat, spuse el. Îți spun în față. Stai departe de el. Îți va face probleme.

Chloe își păstră tonul scăzut și calm, dar din ochi îi țâșneau flăcări.

- Este unul dintre prietenii fratelui celui mai drag prieten al meu. Așa că nu îmi va fi întotdeauna posibil să stau departe de el. Înțeleg că între tine și el există un fel de competiție de care pe care, dar nu e un tip *chiar* atât de rău.

- Ești sigură de asta?

Chloe nu știu să îi răspundă, dar se cuibări mai strâns pe bancheta mașinii, înfiorându-se.

Sawyer expiră zgomotos și verifică la ce nivel era pornită încălzirea, dar era deja dată la maxim.

Chloe oftă.

- Trebuie să-ți spun că s-ar putea ca Todd să fi avut droguri în spatele mașinii.

Sawyer încetini și o privi.

- S-ar putea?

- N-am cum să fiu sigură. Avea o geantă de voiaj care era plină cu pungi mici cu fermoar. Nu prea am reușit să văd ce se afla în ele. Clătină din cap. Uită de asta. Nu ar fi trebuit să-ți zic nimic.

- Nu, mă bucur că mi-ai zis. Se chinui să decidă ce să îi spună. E ținta unei investigații și e pus sub supraveghere. Dacă are droguri, îl vom prinde.

Ea dădu din cap.

- Și nimeni din Lucky Harbor nu cunoaște informația asta.

- Am înțeles.

El îi aruncă din nou o privire și îi spuse cealaltă chestie care îl săcâia de îl scotea din minți.

- Și nu știu cât te ajută să-ți spun asta, dar am stat departe de tine toată săptămâna pentru că am considerat că ne-ar prinde bine puțină distanță. Chloe... Expiră din nou zgomotos. Știm amândoi al naibii de bine că am putea să ne oferim reciproc ceva ce ne trebuie, dar e o idee foarte proastă.

Ea se grăbi să își ferească privirea de a lui, dar nu înainte ca el să apuce să întrezărească o tresărire confundabilă de dezamăgire.

- Da, toate săruturile noastre au demonstrat...
spuse ea, cu fața întoarsă spre fereastră. Au fost crâmbii
Sawyer deschise gura, o închise la loc și aștepta ca
traficul să se pună în mișcare.

Chloe încercă fără mare succes să ignore noroiul care
se întărise inconfortabil pe pielea ei. Când începu să se
foiască, Sawyer îi aruncă o privire imposibil de descifrat
Chloe îl ignoră la rândul ei, iar el băgă camioneta în
viteză, revenind pe autostradă.

Nu mai era furioasă pe el. Încercase să țină cu dinți
de acea emoție, dar îi venea pur și simplu prea greu să
rămână furioasă pe un bărbat care se oprea prea greu să
roata unei femei, fără a mai vorbi că salva o altă femeie
de la pericolul de a se transforma într-o acadea de noroi.

- Spune-mi adevărul, îi ceru ea în cele din urmă. Nu
poți să conduci și să vorbești în același timp, așa-i?

El nu spuse nimic, dar gura îi tresări vag într-un zâmbet,
bet, iar ea oftă. Capacitatea lui de a se închide în sine
o scotea din minți. Însă doar pentru că și-ar fi dorit să
poată face și ea la fel. Ceea ce era un alt motiv temeinic
pentru a sta departe de el. Sawyer nu era yin-ul comple-
mentar yang-ului ei; era ca un Batman pentru Jokerul
din ea.

Iar acel Batman era complet intrat în pielea perso-
najului acum, cu tot cu ochelarii de soare întunecați și
reflectorizanți și cu fața lipsită de expresie.

- Deci... Lucille te consideră un scump.

- Ea privește pe toată lumea într-o lumină favorabilă.

Cuvintele lui o făcură să îi arunce din nou o privire.

- Tu nu te consideri scump?

El se strâmbă și nu îi răspunse.

- E un compliment, spuse ea amuzată. Să fii scump e
o însușire pozitivă.

- Da, răspunse el. La cățeluși.

Chloe râse, ușor deconcertată de cât de ușor și efici-
ent o dezarma absolut de fiecare dată.

- Nu-ți face griji, șerifule. Nu am să spun nimănu.

El era concentrat la drum. Aparent, își epuizase rezer-
va de cuvinte pe ziua respectivă.